

456

Beyaz Dizi

Paris'te Bir Hafta Sonu

Jessica Steele

Tarama que
Düzenleme Ser_reS

Jessica Steele

Paris'te Bir Hafta Sonu

*Birden durumun komikliğini fark
etti Ashlie*

*O*dasına çekilmiş
bagulunu hazırlarken,
yan odada yengesi Lynette de
olacaklardan habersiz aynı şeyle
mışguldü. Hedefleriyse birdi: Chase
Marriner'la Paris'te baş başa bir hafta
sonu geçirmek. Ancak Ashlie taparcasına
sevdiği ağabeyi Norris'le Lynette'in
evliliklerini kurtarmaya kararlıydı. Bu yüzden
de Chase'in gezisini şenlendirecek kadın o
olmalıydı, Lynette değil. Kısacası genç kız,
bu geziye çıkmak zorunda hissediyordu
kendini. Chase denen o yılanaysa
günahını bile vermemeye
azimliydi.

Bölüm Bir

Ashlie, oturma odasındaki saate bir göz attıktan sonra, az da olsa endişelenmekten kendini alamadı. Saat dokuz buçuktu ve Lynette yine geç kalmıştı.

Lynette, kardeşi Norris'in karısıydı. Bundan yedi ay önce Norris'in Londra'yı terk edip, Brezilya'ya çalışmaya gitmesiyle yalnız kalmıştı ve kendisinden yanına taşınmasını istemişti. Ashlie de bazı özel nedenlerle, ailesiyle beraber yaşadığı Lincolnshire'daki evini bırakıp, yengesinin yanına taşınmaya ve Norris iki senelik sözleşmesini tamamlayana kadar onunla birlikte kalmaya karar vermişti.

Lynette yirmi sekiz yaşında, kendini işine vermiş bir kadındı. Bazı hareketleri kendisini tanımayanlara ters gelirdi. İkisinin huyları aynı olmasa da, bir ay öncesine kadar aralarındaki ilişki oldukça iyi gitmişti.

Ama geçen ay içinde, Ashlie nasıl ya da niçin olduğunu tam olarak anlayamamışsa da, Lynette değişmişti. Yengesinin işinde ilerleme göstererek dev Marriner Sanayii'nin bir kolu olan Marriner Güvenlik Sistemleri'nin yöneticiler kadrosuna katıldığını ve yeni işinde kendini göstermeye çok istekli olduğunu biliyordu. Ayrıca, yeni ve daha geniş bir ofise taşınmasının, planların, tasarıların ve güvenlikle ilgili diğer bütün konuların tam bir gizlilikle yürütülmesi anlamına geldiğini biliyordu. Tüm bunlar, beraberinde yapılacak bir sürü de iş getirdiğinden, Lynette'in çalışmaya nor-

malden daha uzun zaman ayırması da anlaşılır bir durumdu. Ama ondaki değışiklik daha farklıydı.

Ashlie, Lynette'in eve gelmeden önce karnını doyurmuş olacağını düşünerek, yemeği fırından çıkarmaya gitti. Oturma odasına dönerken aklına birdenbire Lynette'in daha önceden ağabeyinin adını dilinden hiç eksik etmediği geldi. Oysa şimdilerde ara sıra, o da ancak kendisi Norris'ten bahsettiğinde onu anıyordu. Aslında şu günlerde Lynette'i sadece sabahları kahvaltı masasında görme fırsatı buluyordu Ashlie. O zaman da pek bir şeylerden konuşmaya vakitleri olmuyordu. Lynette'in, aklını kocasından çok işine vermekle sadakatsizlik ettiği düşüncesini kafasından uzaklaştırmaya çalıştı.

Ama, Lynette'in evliliğinden çok kariyerini düşündüğü fikrini kafasından atması pek kolay değildi. Norris'le Brezilya'ya gitmeyi reddetmemiş miydi? Tek mazeretiyse şehirden başka bir yerde yaşarsa, kendini sudan çıkmış balık gibi hissedeceğiydi. Her ne kadar aralarındaki beraberlik fırtınalı da olsa, Norris karısını herkesten daha iyi tanırdı. Madencilikle ilgili işinin onu dünyanın diğer ucuna götüreceği aklına gelmemişti. Daha evliliğinin altıncı haftasında Brezilya'ya gitmesi gerekince, Lynette'in Londra'da kalmasını uygun görmüşti. Norris de karısı kadar işine bağlıydı.

Genç adam, karısını sevmesine rağmen, imzalamış olduğu kontratın yükümlölüklerini son gününe kadar yerine getirmeye kararlıydı. Lynette buna oldukça üzölmüşti.

Ancak Norris gitmiş ve Lynette de işinde ilerlemenin verdiği hırsıyla orada kalmıştı. Kocasının gidişinden yaklaşık bir hafta kadar sonra, Lynette Ashlie'nin evine telefon etmişti. O akşam

Ashlie'nin anne ve babası dışarıdaydı. Lynette'in sesinden çok üzgün olduğunu anladığında içinde ona karşı bir sıcaklık duymuş, dayanamayıp, kendi aşk hayatının da onunki kadar üzüntü verici olduğunu anlatmıştı Ashlie.

«Şey... Kevan'la aranız iyi değil galiba?» Lynette, genç kızın erkek arkadaşının adını hatırlayabilmişti.

«O iş artık bitti,» diye itiraf etmişti Ashlie. Bunları söylemek ona büyük acı vermişti, ama birkaç ay önce yanında çalışmaya başladığı Kevan Salter'la aralarında geçen romantik ilişkiyi en iyi özetleyen kelimelerdi bunlar.

«Artık onu görmeyecek misin?»

«Hâlâ patronum,» demişti Ashlie. «Yani onu her gün görmem gerekiyor, tabii işten çıkmak istersem o başka.»

«Yani, yine eski tas eski hamam,» demişti Lynette şüphelenerek. Kevan, Ashlie'ye yaşamlarını birleştirmeyi teklif etmişti. Daha sonra genç kız bunun ne anlama geldiğini öğrenmiş ve dehşete düşmüştü. Çünkü Kevan'ın aslında ondan istediği metresi olmasıydı. Genç kız tam bu sırrını yengesine açıp açmamayı düşündüğü sırada, Lynette konuşmasına devam etmişti. «Ashlie, senin bu gibi tiplere ihtiyacın yok! Öylesine utanmaz bir adam ki, bana, Norris uzaktayken eğer kendimi yalnız hissedecek olursam sık sık Londra'ya gelebileceğini söylemişti... Hem de evlendiğim gün!»

Dehşete düşen Ashlie soluk soluğa, «Bunu yapamaz,» diyebilmişti ancak. Daha sonra Kevan'ı gördüğünde, artık onunla ilgilenmediğini, çünkü hiçbir kadının onun yanında güvenlikte olamayacağını söylemişti.

«Kevan'ın bir kadın avcısı olduğunu bilmiyor muydun?» diye sormuştu Lynette. Ashlie'ye göre

hayatı daha iyi tanıdığı açıktı. Genç kız İtalya'da geçirdiği bir tatil dışında evinden bile uzaklaşmış sayılmazdı. «Bizimle tanıştırdığın anda, onun birinci sınıf bir zampara olduğunu anlamıştım.»

«Şimdi bunu ben de öğrendim,» demişti Ashlie. Artık her şey daha açıktı. Büroya uğrayan, ya da telefon eden kadınlara hep aynı masalı anlatıyordu. Aklından çıkmadıklarını, kendisi için dünya-daki tek kadın olduklarını söylüyordu.

Ashlie'nin sesindeki donukluğu fark eden Lynette, «Sana değişiklik lazım,» demişti. Sonra birdenbire, «Bak ne diyeceğim, niçin işini bırakıp, buraya Londra'ya gelmiyorsun?» diye teklif etmişti. «İşin doğrusu, bir zamanlar yalnız başıma yaşarken çok mutluydum, ama şimdi öyle değil. Senin arkadaşlığına ihtiyacım var.» Lynette, Ashlie'nin çok sevdiği ağabeyi için yapamayacağı hiçbir şeyin olmadığını biliyordu, ayrıca sesindeki hüznü ifade de çok ikna ediciydi. «Norris, kendisi burada yokken, senin benimle beraber olduğunu duyunca çok sevinecektir.»

Bu Ashlie için çok güç bir karar olmuştu. Ağabeyini sevindirmeyi elbette çok isterdi, ama her ne kadar Kevan Salter'in hiçbir kadına bağlanamayacağını bilse de, onu tamamiyle hayatından çıkartması çok zordu.

Bu kararı alsa bile, ona gidip, istifa etmek istediğini söyleyebileceğinden emin değildi. Ama, birkaç gün geçtikten sonra, bürosuna gidip, ona ayrılmak istediğini söylemişti.

«Ama sevgilim, niçin?» demişti Kevan şaşırarak. Yüzünü öylesine bir dehşet kaplamıştı ki, genç kız bir an için bile olsa, onun kendisini gerçekten sevdiğini sanmıştı. Ama tam o anda masasındaki telefon çalmış ve genç adamın suratındaki dehşet, yerini tatlı bir tebessüme bırakmıştı. Sonra da onun yumuşak sesini duymuştu Ash-

lie. «Merhaba şekerim.» Ve sabırla, onun kendisini yeni kız arkadaşının evine davet ettirmesini ve konuşmasının bitmesini beklemişti.

«Ayrılmak istiyorum, çünkü Londra'ya yerleşeceğim!»

Bunlar olalı yedi ay geçmişti. Ashlie, kestane rengi dalgalı kısa saçları ve yeşil gözleriyle Kevan Salter'i değiştirebileceğini düşünmüş olduğunu hatırladıkça hâlâ üzüliyordu. Ama, en azından şimdi geriye dönüp baktığında ne kadar aptallık etmiş olduğunu utanarak anlıyordu. Gözleri yeniden saate kaydığında, geçirdiği bu tecrübeden sonra artık bir şeyden emin olduğunu düşündü. Eskisine göre daha akıllandığına göre, ileride zamparalardan uzak duracaktı.

Ashlie zampara erkeklerin küçük kasabalara özgü insanlar olmadıklarını biliyordu. Gerçi Londra'ya geldiğinden beri bu tipte biriyle karşılaşmamıştı ama, Lynette'in patronu zamparaların büyük şehirlerde de yaşadıklarının kanıtıydı. Genç kıza göre Chase Marriner bu gibi işlerde adı çıkmış biriydi. Otuz yedisindeydi ve ünü Kevan Salter'inkini gölgede bırakıyordu.

Ashlie gereksiz bir merakla saate baktığında, on bir buçuk olduğunu gördü. Herhalde Lynette bu geç saate kadar çalışıyor olamazdı! Geçen gece eve geldiğinde saat on ikiydi. Yengesi işten sonra arkadaşlarıyla yemeğe gitmiş olsa bile, diğerlerinin dönmeleri gereken evleri vardı.

Ashlie, Lynette'in kahvaltıda Chase Marriner'in araya gelip işlerin nasıl gittiğini kontrol ettiğinden ve bazı özel durumlarda kendisine yardımında bulunduğundan bahsettiğini hatırlayınca içindeki endişenin birdenbire arttığını hissetti. Acaba o da, Kevan Salter gibi, yanında çalışan biriyle beraber olmayı denemekten kaçınmayacak biri

miydi? Kafasından çıkartamadığı bu düşünce sınırlarını bozuyordu.

Bunun hiç aklına gelmemiş olmasını diledi. Ama ne kadar kafasından atmaya çalışırsa çalışsın, şüpheden kurtulamıyordu. Lynette, kendisine Chase Marriner'in ancak çok güzel kadınlarla beraber görüldüğünü söylemişti. Hiç şüphesiz, Lynette de siyah saçları ve siyah gözleriyle bu kategoriye giriyordu.

Kendi kendine bunların boş kuruntular olduğunu söyledi. Lynette, Kevan Salter'ın nasıl bir tip olduğunu anlayıp kendisinden uzaklaştırmayı başarmıştı. Chase Marriner da aynı şeyi deneyecek olursa, cevabını alırdı. Yine de Ashlie endişeden kurtulamıyordu. Kendi kendine, Lynette'in Norris'e âşık olduğunu ve bu nedenle onun yokluğunda başka erkeklerin kendisini kandırmalarına izin vermeyeceğini tekrarlaması da bir işe yaramıyordu.

On dakika kadar sonra, Lynette'in anahtarının tıkırtılarını duyunca içi rahatladı ve ondan şüphelendiği için utandı.

Lynette, «Hâlâ ayakta mısın?» diye sordu. Gözlerindeki parıltıdan, uzun ve yorucu bir gün geçirmiş olsa da işinden memnun olduğu ve zevk aldığı okunuyordu.

«Bir şeyler atıştırmak isteyeceğini düşündüm,» diye cevap verdi Ashlie.

Lynette gülümseyerek, «Bir lokma daha yiyecek yer kalmadı midemde,» dedi. Konuşmasına devam ederken, Ashlie'nin korkuları da yeniden canlanmıştı. «Bir ara Chase Marriner geldi ve müdürüm ona, önemli bir anlaşmayı tamamlamak için ne kadar çok çalıştığımı anlattı. O da işe ara vermemde ısrar etti ve beraber yemeğe çıktık.»

Ashlie'nin endişesi son noktasına ulaşmıştı, dilini tutamadı. «Sadece sen ve Chase Marriner!»

Lynette, Ashlie'nin de umduğu gibi şaşkın şaşkın baktı. Yaptığı herhangi bir şeyden dolayı birine hesap vermek alışık olmadığı bir şeydi. Ona doğrudan doğruya cevap vermek yerine düşünceli düşünceli baktı. Sanki ne kadarını söylemenin uygun olacağını tartıyordu. O anda Ashlie, ağabeyinin namına içinin burkulduğunu hissetti. Lynette ona duymak istemediği cevabı verince, kendini daha da kötü hissetti.

«Chase'le yemek yemek harika bir şey!»

Bundan sonraki birkaç gün boyunca Ashlie'nin korkuları giderek arttı. Lynette, Chase Marriner'la çok hoş bir akşam yemeği yediklerini itiraf ettiği o geceden sonra, onu mükemmel bir erkek olarak gördüğünü saklamakta hiçbir mahzur görmemişti. Ashlie genç kadını yalnızca kahvaltıda görüyordu. Eskiden Norris'in adı Lynette'in ağızından düşmezken, şimdi her konuştuğu konudan Chase Marriner çıkıyordu.

Ertesi haftanın perşembe akşamına kadar geçen sürede, Ashlie, bütün işaretlerden Lynette'in Chase Marriner'a delice âşık olduğu sonucunu çıkarmıştı. O gece saat on bire geliyordu ve Lynette hâlâ 'işteydi.' Ashlie yatmaya hazırlanırken bu sorunu nasıl halledeceğini düşünüyor, ama yine de bir çözüm bulamıyordu. Ağabeyinin iyiliği için bu işin üstesinden gelmesi gerektiğinin farkındaydı.

İşine karışması Lynette'i sinirlendirebilirdi. Ne de olsa evleninceye kadar yalnız yaşamış ve seneler boyunca bağımsız kalmaya alışmıştı. Gerçi Ashlie yanına ilk taşındığı zamanlar, onun kendisine karşı çok iyi davrandığını görmüş ve bu da Lynette'e karşı içinde kardeşçe duygular beslemesine ve ona yakınlaşmasına neden olmuştu. Ama, yine de yengesinin hayatına burnunu soktuğu takdirde, Lynette'in onu önemseyip bu işten vaz ge-

çeceğini sanmıyordu. ^{Tarama que} Zaten Ashlie'nin en son isteyeceği şey kavga etmektir. Peki, bir tek kelime bile söylemeden, Norris'i nasıl yüz üstü bırakabilirdi Lynette?

Ashlie, Norris'e şüphelerini yazmayı hiç düşünmüyordu ama, yine de yatağına uzandığında, onun eve dönmüş olmasını istedi. Ayrıca onu uyarmak için bir mektup yazsa bile neyi ima edecekti ki? Kendi kendine bile yengesinin evlilik dışı bir ilişkiye girmiş olduğunu itiraf edemiyordu.

Umutsuz endişeleri Lynette'in döndüğünü duymasıyla sona erdi. Uykuya daldığında kâbuslar gördü. Norris Brezilya'da ter dökerken olanları en son kendisi öğrendiği için ona çok kızıyordu.

Ertesi sabah Ashlie, iyi uyuyamadığı o geceden sonra mutfakta kahvesini yudumlarken, Lynette yeni iş gününe hazır bir şekilde ona katıldı.

Ashlie, «Kahve ister misin?» diye sordu. İşyeri yakın olduğu için evden Lynette'den sonra çıkıyordu, bu yüzden daha vakti vardı.

Lynette evrak çantasını masanın üstüne koymuş, içindekileri kontrol ederken, «Sanırım bir fincan kahve içecek zamanım var,» diye ona teşekkür etti.

Ashlie kahve fincanını masaya koyarken, «Çok yoruluyorsun,» diye düşüncesini açıkladı. «İşinde sır tutmanın ne kadar önemli olduğunu biliyorum, ayrıca mevkiinde ilerledikçe daha çok susman gerekiyor,» dedikten sonra bir nefes aldı. «Bu daha ne kadar böyle devam edecek?»

Lynette kahvesini yudumlarken nazikçe, «Fazla sürmez,» dedi.

«Sanırım, hafta sonu geldiği için mutlusundur,» dedi genç kız. Lynette gülümseyip, kahvesinden bir yudum daha aldı. Sonra aniden yüzündeki gülümseme kayboldu.

Rahatsız bir ifadeyle, «Bu yakınlarda Norris'e mektup yazdın mı?» diye sordu.

«Ona sürekli yazıyorum,» dedi Ashlie dürüstçe. Eskiden, yazdığı mektuplarda hep Lynette'in ve kendisinin neler yaptıklarından bahsederdi. Ama, son birkaç mektubunda ona yalan söyleyemeyeceğini bildiğinden ve Lynette hakkındaki endişelerini istemeyerek de olsa açığa vurmaktan korktuğu için, ona başka konularla ilgili şeyler yazıyordu.

Ashlie bir ara Lynette'in de yakınlarda kocasına yazıp yazmadığını soracak oldu, ama yengesinin çok çalıştığından buna zaman bulamayacağına karar verip vaz geçti.

Lynette aniden, «Norris'e Chase'le benden söz etmedin, değil mi?» diye sordu.

Ashlie o anda yıkıldı. Şaşkına dönmüş bir halde sorunun asıl anlamını düşününce dudaklarının kuruduğunu hissetti. Aptal aptal bakakalmıştı yengesine. Onun işlerine burnunu sokmakla suçlanmayı göze alarak sordu.

«Ona söylenmesi gereken bir şey mi var?»

Lynette arkasını dönüp evrak çantasını aldı. «Büyüklerin işine karışma, Ashlie,» diye tersledi onu. Kapının çarpılması Ashlie'nin, yengesinin eleştirilmekten hoşlanmadığı yolundaki düşüncesini doğruluyordu.

Genç kız, hayatının hareketsiz ve tehlikesiz olduğunu kabul ediyordu. Ama yine de gözleri açılmış ve hayatın o kadar da masum olmadığını görmüştü. Kevan Salter, parmağına nikâh yüzüğü takmadan onu yatak odasının kapısından içeri girmesi için zorlamış, ama reddetmişti. Bazıları bunu eski kafalılık olarak görebilirlerdi ancak, Ashlie'ye göre nikâhta edilen yemin kutsaldı.

Tabii bu düşüncesini bir saplantı haline getir-miyordu. Tatlı bir rüya yerine bir kâbusa dönen

evliliklerde boşanmak bir çözüm olabilirdi. Yine de Norris'le Lynette'in evlendikleri gün ne kadar mutlu olduklarını ve birbirlerini nasıl sevdiklerini hatırladıkça yengesine kızmaktan kendini alamıyordu. Lynette kendini toparlamalı ve Chase Marriner denen o adama duyduğu aşkı unutmalıydı.

Ashlie öğleden sonra Lynette'in hâlâ Norris'e âşık olabileceğini düşünerek biraz olsun sakinleşti. Aksi takdirde genç kıza ağabeyine yazdıkları için endişelenmesine gerek yoktu.

Kendini daha iyi hissetmeye başlayınca, belki de her şeyi yanlış anlamış olabileceğini düşündü. Chase Marriner'ın Lynette'i yemeğe götürmesinde bile bir kötülük olmayabilirdi. Meraklanmaya gerek yoktu, Lynette sonsuza kadar Chase Marriner ismini ağzından düşürmeyecek değildi ya? Norris uzaktayken Lynette'in bütün hayatı işinden ibaretti. Chase Marriner da sürekli gelip işlerin nasıl gittiğine baktığına göre, Lynette başka neden konuşabilirdi ki? Ama, Lynette'in on tersleyip, «Büyüklerin işine karışma,» dediğini hatırladığı zaman, Ashlie yeniden endişelenmeye başladı.

Ertesi sabah kahvesini içerken, sürekli olarak saate bakıp Lynette'i merak etmekten bıktığından, belki de yapacağı en iyi şeyin taşınmak olduğunu düşündü. Böylelikle ne Lynette'in saat kaçta eve geldiğini bilecek, ne de endişelenecekti. Yengesi dün gece eve döndüğünde saat gece'nin ikisiydi!

Ashlie, neyin daha iyi olacağını kestiremezken, Lynette'in yatak odasının kapısının sesini duyarak irkildi. Yengesi sonunda ortaya çıkmıştı.

Lynette keyifli bir sesle, «Cumartesi sabahlarını yarattığı için Tanrıya şükrediyorum,» dedi. Şık sabahlığın içinde her zamanki kadar güzeldi.

Ashlie, her ne kadar saat sabah denmek için geç de olsa, güne kötü başlamayı istemeyerek, «Dün gece fazla mesai yaptın galiba,» diye mırıldandı.

«Oh, o saate kadar çalışmadım,» diye cevap verdi Lynette. «Bir partiye gittim.»

«Parti mi!» Ashlie şaşkınlıkla bakakaldı. Chase Marriner'ın işin içinde olduğu kesindi. Yavaşça sordu. «Parti kalabalık mıydı?» Lynette'in yüzünde beliren gülümsemeyi fark ettiği anda korkmaya başladı. Genç kadın banyonun yolunu tutarken bir yandan da cevap verdi.

«Yeteri kadar.»

Ashlie kahvesini lavaboya dökerken, ağabeyinin burada olmasını bir defa daha diledi. Artık, Lynette ve Chase hakkındaki şüphelerini görmezlikten gelemezdi.

İçtenlikle yanılıyor olmayı diliyordu ki zilin çaldığını duydu. Kapıyı açtığında bir adam eline bir buket çiçek tutuşturdu. O anda ciddi şekilde endişelenmeye başladı Ashlie. Artık pireyi deve yaptığını düşünemezdi. Çiçeklerin kendisine gelmediğini biliyordu. Üstlerinde de Chase Marriner'ın kartını görünce beyinde ziller çalmaya başladı. Kartın arkasını çevirip okuduğunda bunun hiç de boş verilebilecek bir şey olmadığını anlamıştı. 'Her şey için teşekkürler!'

Ashlie, 'Her şey için teşekkürler'in ne anlama geldiğini düşünmeye çalıştı. Ama, Chase Marriner'ın, şu ana kadar Lynette'le yatmamış olsa bile asıl niyetinin bu olduğu açıkça ortadaydı.

Ashlie buketi sessizce Lynette'e verirken onun yüzünü kaplayan mutluluk ifadesini gördü. Bir de «Ne kadar güzel,» dediğini duyunca, Ashlie öylesine şaşırdı ki Chase Marriner'ın niçin ona bu çiçekleri yolladığını soramadı bile. Lynette hiç utanmadan, çiçekleri oturma odasındaki yazola-

ra yerleştirirken, genç kızın aklında hep o yazı vardı : 'Her şey için teşekkürler!'

Lynette pazar akşamı da, önceki akşam olduğu gibi dışarı çıkınca, Ashlie karmakarışık dışıncelerle allak bullak oldu. Acaba Chase Marriner'la mı beraberdi? Tüm bunlardan biraz olsun uzaklaşabilmek için annesine telefon etmeye karar verdi. Ancak evde kimse olmadığından telefona da cevap veren olmadı. Genç kız yine meraktan kurtulamamıştı.

Ansızın aklına, gelecek hafta sonu onları ziyaret etmek geldi. Daha da iyisi, Lynette'in de onunla gelmesiydi.

Lynette'i ancak salı sabahı, onunla konuşabilecek kadar uzun bir süre görebildi. Pazar gecesi geç geldiğinden, pazartesi sabahı evden aceleyle çıkmıştı. O akşam da eve geç dönmüştü. Bu nedenle salı günü Ashlie'nin ilk fırsatıydı.

Genç kız hafta sonu Lynette'in Chase Marriner'ı bırakıp, Lincolnshire'daki küçük kasabaya gitmeyi istemeyeceğini çok iyi biliyordu, bu yüzden konuşurken çok dikkatli davrandı.

«Bu hafta sonu bizimkileri görmeye gitmeyi düşünüyorum. Eğer sen de benimle gelersen çok sevinirim.»

Ashlie onun yüzünden, daha önce de olduğu gibi, yine bir şeyler çevirmek üzere olduğunu anladı ve bundan hiç hoşlanmadı. «Bunu gelecek hafta sonuna ertelemeyi düşünmezsin, değil mi?» diye sordu yengesi.

Ashlie rahatlamıştı. Onun bu hafta sonu çalışması gerektiği için, gelecek sefere kendisine katılmayı düşündüğünü sanıyordu.

Korkularını unutmuş ve Lynette'e yeniden ısınmıştı. Gülümseyerek, «Benim için fark etmez,» dedi. Ama Lynette kelimelerini seçerek yavaş ya-

vaş konuşmaya başladığında, her şeyi yanlış anlamış olduğunu fark etti.

«İyi, burada yalnız kalmaktansa, onların yanı-na gitmen daha iyi olur.»

«Burada yalnız başıma kalmaktansa mı?» diye tekrarladı Ashlie titreyerek. O anda Lynette'in gelecek hafta sonu için neler planladığını bilmi-yordu, ama programında Whittledene denilen o küçük kasabaya gitmenin yer almadığı açıktı. «Sen burada olmayacak mısın?»

«Ben gelecek hafta sonu başka bir yere gidece-ğim,» dedi Lynette. Sesindeki meydan okuma nef-ret vericiydi, aynı zamanda da Ashlie'nin aklında korkunç şüpheler uyandırıyordu.

Şüpheleri her ne kadar ürkütücü de olsalar, azalmak bilmiyorlardı. Bu sefer Lynette ister hoşlansın, ister hoşlanmasın kendini tutmaya-caktı.

Bütün kalbiyle yanlış anlamış olmasını dileyerek, «Tek başına mı gideceksin?» diye sordu. Lyn-ette'in yine meydan okuyan cevabını duyduğun-da, üzülmekten çok dehşete düştü.

«Chase geçen gün bana Paris'de bir hafta sonu geçirmeyi isteyip istemediğimi sordu. Ben de ka-bul ettim. Gelecek cuma gidiyoruz.»

«Paris'e gidiyorsunuz! Chase Marriner'la bera-ber! Hafta sonunda!» Dehşete düşen Ashlie, Lyn-ette'e gözlerini dikmiş bakıyordu. Nefesi kesil-miştı. «Ama bunu yapamazsın.»

«Beni kim durduracakmış?» diye kabardı Lyn-ette. Kendi başına karar vermeye öylesine alış-mıştı ki, başkalarının uyarıları onu hiç ilgilendir-miyordu.

Ashlie adeta taş kesilmişti. Ama ona Norris'in karısı olduğunu hatırlatmasının durumu daha na-zikleştireceğini anladı. Ayrıca bunun, onu aldığı karardan döndürmeyeceğini de biliyordu. Bu ne-

denle protesto etmekten vaz geçip, ona kadın avcılar hakkındaki kendi fikirlerini hatırlatmayı daha uygun buldu.

«Chase Marriner'in seninle ciddi bir ilişkiye girmeyeceğini sen de biliyorsun. İstedığı şeye sahip olduktan sonra bir daha yüzüne bile bakmaz ve başka kadınların peşinden koşar. Onun bu gibi konularda ne kadar ünlü olduğunu bana söyleyen sendin. Sen bana...»

Lynette kısaca, «Evet söyledim,» diye cevap verdi. «Terfi olup ona yaklaşıncaya kadar, onu böyle tanıyordum. Ama onu gerçekten tanıma fırsatını bulduğumda onun özel biri olduğunu anladım.»

«Pekiyyi Norris ne olacak!» Ashlie bağırarak istemiş ama başaramamıştı. Lynette onda da özel bir şeyler bulmuş olmalıydı. Yoksa Norris onu bu kadar kısa bir zamanda evlenmeye nasıl ikna etmiş olabilirdi ki?

«Bu durumun hoşuna gitmesini beklemiyordum, Ashlie,» dedi Lynette. Kocasının söz konusu olunca daha uysallaşmıştı. «Ama, Norris benim her gece evde oturmamı beklemez herhalde.»

«Doğru, beklemez,» diye onayladı Ashlie. «Ancak senin yapmayı düşündüğün şeyle, geceleyin dışarı çıkıp masum bir şekilde eğlenmek arasında dünyalar kadar fark var.»

Lynette'in, bu sözlerle karşı çıkacağını umuyordu. Ama, Lynette sadece, «Elimde değil,» demekle yetindi. Ashlie yenilmiş olduğunu hissediyordu.

«Büyük bir olasılıkla, Chase Marriner'in aynı anda bir düzine kadınla çıktığını bilsen bile mi?»

«Başka kadınlarla ilişkisi olduğunu biliyorum,» diye cevapladı Lynette. «Ama bunun bir önemi yok. Önemli olan,» diye eklerken, tartışmanın bitmek üzere olduğunu belirtircesine evrak çantasını aldı. «Onunla beraberken, Chase'in bana haya-

tındaki tek kadınmışım gibi davranması ve bunu hissettirmesi.»

Ashlie o gün nasıl çalıştığının farkında değildi, çünkü dikkatini işine veremiyordu. Akli dönüp dolaşıp Lynette'in bu sabah onu şaşkına çeviren sözlerine takılıyordu. Ashlie, ağabeyinin sıcak, sorumluluk sahibi, bazen inatçı olmasına rağmen evlilik konusunda prensiplere sahip bir insan olduğunu gayet iyi biliyordu. Karısının kendisini aldatmasını asla affedemeyecek bir erkekti o.

O gece Lynette'in yokluğunda, endişeleriyle başbaşa kaldı. Eğer Chase Marriner'la Lynette'in arasındaki ilişki şimdiye kadar tehlikeli boyutlara ulaşmamışsa geriye yapılacak bir tek şey kalıyordu. Gelecek cumaya kadar ne yapıp yapıp işin ilerlemesini engellemek! Eğer Lynette bu şeytan ruhlu adamla işi pişirmişse, Norris döndüğünde aralarındaki ilişki ve dolayısıyla evliliği de bitmiş olacaktı. Her şeye rağmen Lynette de Norris kadar dürüsttü. Genç kadın eğer şimdiye kadar olanları ona yazmamışsa da, böyle bir gelişmeden sonra gerçekleri kocasından saklamazdı.

Ashlie Norris'in karısını çok sevmesine rağmen işin aslını öğrendikten sonra onu hiç affetmeyeceğini düşününce, kalbinin acıyla sıkıştığını hissetti. Telefon çaldığında, Ashlie hâlâ bu felâketi önleyebilmek için neler yapabileceğini hesaplıyordu. Arayan annesiydi.

Ashlie, hal hatır sorduktan sonra, «Pazar günü telefon ettim ama dışarıdaydınız,» dedi.

«Baban emekli olduğundan bu yana yeni yeni gezmeye başladık,» diye cevapladı Joan Holman. «Önemli bir şey için mi aramıştın?»

«Sadece sohbet etmek istemiştım,» dedi Ashlie. Aslında endişelerini ona açmayı o kadar çok istiyordu ki. Onu durduran Norris'e olan bağlılığıydı.

«Lynette nasıl?»

«İyi,» diye cevap verdi. «Çok çalışıyor ve...»

«Terfi etmesi gerçek bir başarı,» diye devam etti Joan Holman, sesinden geliniyle gururlandığı açıkça belli oluyordu. Ama yine de bir kızın iş hayatını oğlundan daha önemli görmesini anlayamıyordu. «Norris'le Brezilya'ya gitmemesi çok kötü oldu. Bu aşklarına karşı işlenmiş bir günah.»

Ashlie ilk önce ona cevap vermek için bir şeyler mırıldandı ama, sonradan ağzından bir laf kaçıracağından korkarak Norris'le Lynette konusunu değiştirip yakında bir hafta sonu ziyaretlerine gelmeyi düşündüğünü söyledi.

«İyi ama bu hafta sonu gelme. Çünkü halan Lillian kendini pek iyi hissetmiyormuş, biz de gelecek cumartesiye kadar onlarda kalacağız,» dedi annesi. «Ondan sonra da, eğer babanı ikna edebilirsem, deniz kıyısına tatile gitmeyi düşünüyorum.»

«Şubatın ortasında mı?» diye bağırdı Ashlie. Annesi plajda kartopu oynamanın normal bir şey olduğunu düşündüğüne göre az da olsa kaçırmış olmalıydı.

«O zamana kadar mart ayına gireceğiz. İşin asıl iyi yanı, baban erken emekli olduğu için kısıtlı tatillerimizi nasıl değerlendireceğimizi ölçüp biçmek zorunda değiliz.»

Ashlie telefonu kapadıktan sonra, bundan böyle anne ve babası için hayatın uzun bir tatil olacağını düşündü. Ancak annesinin geliniyle oğlu arasındaki aşk hakkındaki sözlerini hatırlayınca sinirlendi. Lynette'le Norris'in paylaştıkları ve yakın zamana kadar varlığını koruyan büyük aşk, Chase Marriner gibi yılanların ortalarda dolaşmaları yüzünden bitmek üzereydi.

Chase Marriner'a karşı duyduğu kızgınlık son haddindeydi. Ashlie bir defa daha çok sevdiği ağabeyinin evde olmasını arzıladı. Olacakları tahmin

etmek için hayal gücünü zorlamasına gerek yoktu. Sakin yapılı da olsa Norris koltuğuna oturup, o ah-laksız adamın gelip evliliğini bozmasını beklemez-di.

Oturduğu yerde, Norris'in Chase Marriner'ı ara-yıp bulmasını ve çenesine indirdiği bir yumrukla onu yere sermesini gözünde canlandırıp zevkli bir-kaç dakika geçirdi. Ama hayal kaybolduğunda Nor-ris'in orada olmadığı gerçeğiyle yüz yüze kaldı. Ona mektup da yollayamazdı. Bunu yapsa bile mektup ona ulaşınca kadar, Lynette Paris'e gitmiş hatta dönmüş olurdu zaten. Bu nedenle Lynette'in ora-ya gitmesini engelleyecek bir yol bulmalıydı. Bu-nun ne olacağını da ancak Tanrı bilirdi.

Bir buçuk saat geçmesine rağmen Ashlie, hâlâ en az Norris kadar inatçı olan ve kafasına koydu-ğunu yapan yengesini verdiği kararından vazgeçir-mek ve yaptığı planları bozmak için ne yapması gerektiğini umutsuzca düşünüyordu. Bir yarım sa-at daha geçtiğinde kafasında şimşekler çaktı. Al-dığı kararda inat eden Lynette'i vazgeçirmek için düşünmediği tek bir yol kalmıştı.

Öfkeyle koltuğundan fırladı. Norris eğer burada olmadığı için Chase Marriner'ı bir yumrukta yere seremiyorsa, bu işi ağabeyi yerine o yapmalıydı.

Aniden duraksadı. Bu hiç de fena bir fikir de-ğil-di! Bu adamın çenesine bir yumruk atmayı neden hayal etmemişti önceden.

Bir şeyler yapmak, Norris'in kardeşi olarak boy-nunun borcuydu. Gerçi Lynette, onun Chase Mar-riner'ın ofisine gidip ortalığı birbirine katmasını hiçbir zaman affetmeyecekti, ama böylelikle yen-gesinin o eve gitmesini de engellemiş olurdu.

Ona göre, birisinin bu canavara haddini bildir-me vakti gelmiş de geçiyordu bile.

Bölüm İki

Kişiliğine tamamiyle aykırı olmasına rağmen, Ashlie ufak bir araştırma yapmak üzere yengesinin yatak odasına girdi. Tuvalet masasının üstünde Chase Marriner'in çiçekleriyle beraber gelen kartının hâlâ durduğunu görünce, yaptığından dolayı duyduğu suçluluk duygusundan kurtuldu.

Marriner'in Hertfordshire'daki evinin adresini ve telefon numarasını kaydettikten sonra gözleri doldu. Norris'in yatağın yanında duran fotoğrafını görmüştü çünkü. Bu işe karışmakla iyi ettiğine artık her zamankinden daha çok inanıyordu. Lynette, o hafta sonu için böyle planlar yapmasına rağmen her sabah kalktığında Norris'in resmine bakabiliyorsa onu hâlâ seviyor demektir.

Ashlie birkaç gün daha Lynette'i Paris yolculuğundan caydırmaya çalışacaktı, başaramadığı takdirde Chase Marriner'a gitmeyi düşünüyordu.

Ashlie, Chase Marriner'la karşılaşır karşılaşmaz adamın boğazına yapışırsa, onu ters etkileyebileceğine ve Marriner'in Lynette'i götürmekte inat edebileceğine karar verdi. Lynette yaptığıнын yanlış olduğunu anlamadığı takdirde, Chase Marriner'la sakince konuşup, ondan kibarca davranmasını rica etmenin daha uygun olacağını görüyordu. Belki de bu şekilde onu, kocası binlerce mil uzakta olan Lynette'le ilişkiye girmesinin ne kadar büyük bir haksızlık olduğuna inandırabilirdi.

Ama cumartesi günü yatağından çıkarken son fikrinin hiç de iyi olmadığını fark etti. Norris'in binlerce mil uzakta olması, Chase Marriner domuzu için ancak bir avantaj olabilirdi.

Mutfağa doğru hızlı adımlarla yürürken, her ne kadar boşuna olsa da Lynette'le bir defa daha konuşmaya karar vermişti.

On beş dakika kadar sonra, elinde üzerinde kahve ile tost olan bir tepsiyle yengesinin yatak odasının kapısını hafifçe tıklattı ve içeri girdi.

Çoktan kalkmış olan Lynette, «Kalktığını duydum,» dedi. Ashlie'nin elindeki tepsiyi görünce gülümsemişti.

«Çok çalışıyorsun,» dedi Ashlie. «Yatakta kahvaltı etmekten hoşlanacağını düşündüm.»

«Ne kadar tatlısın,» dedi Lynette. Bu sözü Ashlie'ye dokunmuştu. Tam söze girecekken Lynette konuşmaya başladı. «Gelecek cuma için bir değişiklik oldu. Sana pazartesiye kadar dönmeyeceğimi söylemiş miydin ve...»

«Hayır Lynette,» diye bağırdı bunun üzerine Ashlie. Özenle hazırladığı konuşmayı ımtıtmıştı. «Gidemezsin! Norris seni seviyor!» Bunları söylerken gözleri ağabeyinin fotoğrafındaydı. Ama Lynette'in yüz kaslarının kasıldığını görünce, çoktan kaybedilmiş bir mücadeleye girdiğini anladı.

«Onunla evlenmeden önce manastırda yaşamıyordum,» diye tersledi Lynette.

«Ama... seni affetmeyecektir... eğer...»

Lynette genç kızın sözünü kesti. «Ona yazıp her şeyi anlatmayı mı düşünüyorsun?» Yüzündeki saldırgan ifadeyi gören Ashlie onu durduramayacağını anladı.

Genç kızı o cumartesi günü, çıkıp kendine oturacağı bir ev bulmaktan alıkoyan tek şey Norris'i düşünmesiydi. Sadece onun iyiliği için kalması gerekiyordu.

Ama artık içi rahattı. Lynette'in hafta sonunda Paris'e gitmemesi için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Pazartesi günü Lynette eve erken döndü. Oturma odasından çıkarken, «Gidip şu üstümde

kileri çıkarsam iyi olacak,» dediğinde, Ashlie onun aslında hafta sonunda ne giyeceğini kararlaştırmaya gittiğinin farkındaydı. Ayrıca artık arabasına atlayıp Londra'nın diğer ucuna, Hertfordshire'a gitmenin vaktinin geldiğini de biliyordu.

«Julie Grant, bizim işteki sekreter kızlardan biri, hastahaneye kaldırıldı, apandist ameliyatı olacak,» diye Lynette'e seslendi. «Ben çıkıyorum, onu ziyarete gideceğim.»

Julie hikâyesi yalan değildi. Ama Ashlie eski model Mini'sine bindiğinde, hastanenin yakınından bile geçmeye niyeti yoktu.

Hızla ilerlerken, Chase Marriner'in o akşam Lynette ya da başka bir kızla randevusunun olmamasını umut ediyordu. Bu tipteki erkeklerden her şey beklenebilirdi.

Oyalanmamıştı, ama bir veya iki kere yanlış yola girdiğinden, evden çıkıp Clarendon House isimli binanın önüne park edene kadar birkaç saat geçmişti. Şansı yardım ederse Chase Marriner'i evde bulabilirdi.

Zili çalarken, kapıyı onun dışında birinin açmamasına dua ediyordu. Ama kapı açıldığında karşısında uzun boylu, çok şık bir adam buldu. İçgüdüsel olarak, görmeye geldiği kişiyle karşı karşıya olduğunu anladı.

Orada ne aradığını soran gözler karşısında, soğukkanlılığını korumaya çabaladı. Kendisinden niçin geldiğini açıklamasını beklerken, genç adamın gözleri onu bir defa daha inceledi.

Genç kız nazıkçe, «Acaba bana birkaç dakika ayırabilir misiniz?» diye sordu. Sonra da ekledi. «Siz Mr. Chase Marriner'sınız, değil mi?»

Genç adam başıyla bunu doğrularken, Ashlie'nin gözleri onun düzgün kesilmiş açık renk saçlarındaydı. «Bir işim vardı, ama bekleyebilir!»

Sesinden ilgilendiği anlaşıyordu. «Eminim, size birkaç dakika ayırabilirim.»

‘Tanrı yardımcım olsun,’ diye düşündü genç kız. Sonra kendini onun yanında, holde ayakta dururken buldu. Salona davet edilmediğini görüp kendini takdim etmesi gerektiğini anladı.

«Ben Ashlie Holman’ım,» dedi. Gözlerindeki ifadeden adını söylerken karşısındakinin onun kim olduğunu anladığını fark etmişti. Beyninin korkunç bir hızla çalıştığı açıktı.

«Yanımda çalışanlardan biri de aynı soyadını taşıyor,» diye mırıldandı Marriner.

Karşısındakinin seyahate çıkmayı planladığı kadının akrabası olduğunu anlayınca en azından yalan söyleyip, Lynette’i tanımamazlıktan gelmemiştir.

«Lynette benim yengem olur.» Genç kızın yeşil gözleri, onun bu konularda ne kadar tecrübeli olduğunu fark etti. Kendisinin, orada Lynette’le çıkmayı planladığı hafta sonu için bulunduğunu anlamasına rağmen, hiçbir şeyi belli etmiyordu. Genç adam onu içeri davet ederken hafifçe gülümsedi.

Duvarları meşe ağacı kaplı, geniş bir salona geçtiler. Genç adamın çekiciliği, kendisini bekleyen bir işi olmasına rağmen, genç kıza oturacak bir yer gösterirken iyice ortaya çıkmıştı. Geliş sebebini bilmekle birlikte soğukkanlılık gösterip ona içki ikram etmek isteyişi genç kızın heyecanlanmaya başlamasına neden oldu.

«Teşekkür ederim, almayayım,» diye cevapladı nazikçe. Orada bulunuş sebebini iyice açıklığa kavuşturmak için, «Lynette, ağabeyim Norris’le evlidir,» dedi.

Genç adam, hiçbir rahatsızlık duymayarak, «Daha kendisiyle tanışmak mutluluğuna erişemedim,» diye karşılık verdi. Sonra da, genç kızın

neye benzediğini daha iyi anlamak için olacak, «Paltonuzu çıkarmak ister misiniz?» diye bir teklifte bulundu.

«Sizi gereğinden fazla meşgul etmek istemiyorum,» diyerek reddetti Ashlie. Odanın sıcaklığından sonra, dışarıya çıktığında hasta olmak umurunda değildi. Orada fazla kalmak istemeyişinin yanı sıra, kızgınlığını zorlukla engellediğinden, «Tabii, buraya geliş nedenimi anlamışsınızdır,» diye söze başladı. İşin ciddi kısmı başlıyordu şimdi.

Ashlie, genç adamın kendine duyduğu güvenin bir an için dahi olsa sarsıldığını fark etti. Ancak yeniden göz göze geldiklerinde, en ufak bir rahatsızlık belirtisi bile göstermediğini görünce pek şaşırmadı. Keyfi tekrar yerine geldiğinde, esprili bir tavırla, «Anlamaya çalışıyorum,» dedi Marri-ner. Genç kız oyununu, kendini kaybetmeden oynamasının çok zor olacağını biliyordu.

Birdenbire aklına Chase Marriner'in bu kadar nazik ve rahat davranabilmesinin tek bir nedeni olabileceği geldi. Planladıkları hafta sonu, herke-se anlatılacak bir şey olmadığına göre, genç adam, Lynette'in görümcesine bundan bahsetmemiş olacağını düşünüyordu herhalde. Eğer durum böyleyse, Ashlie, onu Lynette'in dürüstlüğü konusunda aydınlatmanın vaktinin geldiğini düşündü.

«Burada oluşumun nedeni,» derken istemeden endişeli olduğunu göstermişti. «Şu Paris yolculuğu.»

Ama Chase Marriner, genç kızın her şeyi bildiğini öğrendiğinde hiçbir tepki göstermemiştir. Bunun yerine gözleriyle onu bir defa daha süzünce, Ashlie'nin tepesi attı. Genç adamın içkilerin bulunduğu yere doğru yürümesi, bu işin tahmininden daha uzun zaman alacağını gösteriyordu.

«Galiba bu cumaydı.»

Genç kız içinden 'Domuz!' diye geçirdi. 'Bu cu-

ma olduğunu kendisi de gayet iyi biliyor.' Ama bu konuşmayı o değil de kendisi istediğine göre, bütün iş, üzerine kalıyordu. Onun kibarlığına sığınarak medeni yoldan ricada bulunmasının boşa gideceği belliydi.

«Bu lanet olası cumadan bahsettiğimizi sen de biliyorsun,» diye patladığında nezaketinden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Yeşil gözleri ateş gibi yanıyordu. Genç adamın döndüğünü, neşesinin bir anda kaybolduğunu ve aniden ortaya çıkan bu saldırganlığın nedenini arıyormuş gibi kendisine baktığını gördü.

Dudaklarındaki gülümsemeden hiçbir iz kalmamıştı. Gözleri onu dikkatle inceliyordu. Gene de bütün bu olanlara rağmen sakinliğinden pek bir şey kaybetmemişti. Soğukkanlılıkla söze girdi.

«Sesinizden Lynette'in evde kalmasını istediğiniz anlaşılıyor.»

Ashlie onun azimli gururu karşısında sersemledi. Ona, boynuzlamaya niyetlendiği adamın kızkardeşine, bir nebze dahi eziklik duymadan bakması ve biraz önceki sözleri söylemesi, genç kızı aptala çevirmişti. Ashlie bir, iki saniye bir şey söylemedi.

«Tanrım!» diye bağırdı sonra. «Hiç mi vicdanın sızlamıyor!»

Genç adam kendisine içki hazırlamak için kristal bir kadehe uzanırken, züppe bir edayla, «Sızlaması mı lazım?» diye sordu.

«Demek öyle,» diye öfkeyle söylendi Ashlie. «Sen kalk benim ağabeyimin karısını... pis bir hafta sonu geçirmek için götür ve bunun vicdanla alakası olmasın, öyle mi?»

Genç adamın elleri öylesine titredi ki elindeki şişeden diğer eline birkaç damla viski sıçradı. Bu genç kızın onda gördüğü ilk tepkiydi. Marriner elindeki damlaları silkeleyip, şişeyi yerine bırak-

tı ve hemen ardından paldır küldür genç kızın üstüne doğru yürüdü. Ashlie'nin parlayan gözlerinin içine soğukkanlılıkla baktı, sonra aynı soğukkanlılıkla konuştu.

«Ben... ben... senin de tepen attı, değil mi?» Sonra, genç kız tepesinin atması için her türlü sebebin var olduğunu söyleyemeden, düşünceli bir ifadeyle konuşmasını sürdürdü. «Lynette sana her şeyi anlattı mı?»

«Ona her şey için teşekkür ettiğiniz çiçekleri göndermeden evvel de bir şeylerin döndüğünden şüpheleniyordum.» Kızgınlıktan yanakları pembeleşmişti.

Hiddetten çılgına dönmüş olmasına rağmen, Lynette'e gönderdiği çiçekleri hatırlayabildiğini fark etti. Ama genç adamın, ona Lynette'in hafta sonunu ne zaman itiraf ettiğini sorarken, ipleri eline geçirmesi genç kızı iyice sinirlendirdi.

«Yolladığım çiçekler gelince yengenize kafa mı tuttunuz?» diye sordu.

«Tutamadım,» diye mırıldandı Ashlie. Onun keskin gözlerinin, içinde bulunduğu durumun hassaslığını gördüğünü anlayarak tekrar öfkelen-di. «Lynette beraber Paris'e gideceğinizi kendi isteğiyle söyledi.» Onun dize geldiğini görmek umuyla ekledi. «Kocasının haberi yokken.»

Bu boş bir ümitti ama.

«Hiç şüphesiz Lynette, senin ağabeyine çok düşkün olduğunu bilmekle beraber, o Patagonya'nın bunaltıcı sıcağında terlerken hatırasının bozulacağından endişelenmeyeceğini düşündü.»

Ashlie araya girerek, «Brezilya,» diye düzeltti. Genç adamın sözlerini yanlış anladığının farkında değildi. Chase Marriner onun Norris'i kırmamak için olanları haber vermediği sonucuna varmış-tı. «Norris Brezilya'da,» diye tekrarladı genç kız. Karşısındaki uzun boylu adamın umursamadan

başını salladığını görünce öfkesi yeniden arttı. Birisi ortalarda dolaşıp onun pis aşk ilişkileriyle ilgili planlarını bozmadığı sürece, Norris'in nerede olduğuyla hiç ilgilenmiyordu. «Tanrım!» diye bağırdı. «Senin gibi adamlar beni hasta ediyor.»

Yumuşak bir sesle Ashlie'ye karşılık verdi genç adam. «Benim gibiler hakkında oldukça tecrübe-lisin galiba?»

«Yeterince. Bir defa Lynette'ten zevkini aldık-tan sonra, hiç düşünmeden onu bırakır, gözünün takıldığı bir başka kızın peşinden koşarsın,» dedi hiç gecikmeden. «Sen mutlu olduğun sürece biri-si üzülmüş mü, incinmiş mi, aldırılmazsın bile.»

«Sana göre ben mahvolmuş biriyim demek ki,» dedi Marriner alay ederek. Ama Ashlie'nin devam edecek hali yoktu.

«Ağabeyimin evliliğinin sona ermesi bir nebze bile ilgilendirmiyor, bunları duyduğu...»

«Yani ona söylemeye mi niyetlisin?»

«Ona söylemeyi hayal bile edemem,» dedi Ashlie ters ters. «Ama...»

«Ama onun öğrenmesini mi sağlayacaksın?»

«Bunu ima etmek istemedim.» Bir şekilde ko-nuşmanın kontrolünü kaptırdığından beri savun-maya geçmişti ve bundan hiç hoşlanmıyordu Ash-lie. «Söylemek istediğim, Norris, Lynette'in sada-katsızlık ettiğini öğrenecektir. Aralarında açık-sözlülüğe dayanan bir ilişki vardır.»

«Öyle gözüküyor,» dedi Marriner kısaca. «Lyn-ette burada olduğunu biliyor mu?» diye eklerken sevecenliği kalmamıştı.

«Elbette bilmiyor!» diye bağırdı Ashlie. «Ona, hastaneye bir arkadaşı ziyaret etmeye gittiği-mi söyledim.» Ashlie yalan söylediğini itiraf etti-ğinde rahatsız olanın kendisi olduğunu hissedin-ce sinirlendi. Mücadeleci kişiliğinin de yardım-ıya içini yeniden öfke sardı. «Yalan söylemeye ih-

tiyacım yoktu. Lynette Paris'e giderken götüreceği valizi hazırlarken kafası seninle öylesine doluydu ki, benim çıktığımı fark ettiğini sanmıyorum.»

«Doğal olarak benimle gitmemesini istemiştir ondan.» Konuşmasına devam ederken adeta genç kızla alay ediyordu. «Onunla işim bittiğinde evine yollayacağımı bilmene rağmen.»

Derin bir nefes alıp, «Seni duygusuz domuz, neden peki?» diye fısıldadı Ashlie. O an orada hiçbir şey söylemeden durması imkânsızdı. Ama ona domuz demek bile, domuzlara hakaret etmektir. «Biraz evvel gözünde hiçbir değeri olmadığını gösterdin.» Oraya geliş sebebini hatırlayarak öfkesini yenmeye çalıştı. «Lütfen onu rahat bırakın Mr. Marriner,» dedi sakın görünmeye çalışarak. «Eğer siz onu kandırmasaydınız Lynette hiçbir zaman yoldan çıkmazdı. Bu Paris yolculuğunu iptal ederseniz aklının başına geleceğinden de eminim.»

Sonlara doğru, sesine rica eden bir hava hâkim olmuştu. Gözlerini dikmiş onun yüzüne bakıyordu. Ricası karşısında, ciddi bir ifade alması, onu umutlandırmıştı.

Ama dudaklarının kıvrıldığını gördüğü anda bütün umutları kurudu. Bir defa bir insanın ahlakı bozuldu mu, bir daha düzelmliyordu demek. Genç adam büyük bir zevkle, «İyi ama neden Paris yolculuğundan vazgeçeyim?» diye cevap verince Ashlie ona yalvardığı için gururunun kırıldığını ve sinirden köpürdüğünü hissetti. «Öyle umuyordum ki...»

«Umduğunuz çok şey olduğundan hiç şüphem yok.» Kendi zevkenden başka bir şey düşünmeyen, gururunu kıran bu kemirgen yaratık karşısında Ashlie çılgına dönmüştü. «Lynette dışında

Paris'e götürebileceğiniz en az yarım düzine kadın olmalı.»

Genç adam onun delice öfkesini fark etmeden alaylarını sürdürdü. «Listeme gizlice göz mü attın?»

«Tanrı cezanı versin,» diye tısladı Ashlie. Ona vurmak, durumu görmesini sağlamak istiyordu. «Neden bir başkasını götürmüyorsun? Tanıdığın kadınlardan her hangi biri sana bunun karşılığını ödeyecektir, değil mi?» Aniden asıl konu Lynette olmadığı halde hep ondan söz ettiğini görek, söylediklerini açıklamaya çalıştı. «Lynette'in güzel olmadığını ima etmek istemiyorum. Çok güzeldir, ama...»

«Herkes onu mu beğenir?» diye sordu Marri-ner. Sonra cevabı beklemeden, genç kızın gözlerinin içine bakarak devam etti. «Asıl konuya gelirsek siz de fena sayılmazsınız, Miss Holman.» Gözlerini hâlâ genç kızdan ayırmıyordu. «Sizin gibi biriyle karşılaşmayalı uzun zaman oldu.» Genç kız tam konuşmaya başlayacakken, genç adamın dudakları alaycı bir edayla aralandı ve onun konuşmasına fırsat vermedi. «Bana kalırsa sen arsız bir fahişesin. Yine de istersen seninle gidebiliriz.»

Ashlie için işin sonu gelmişti. Clarendon House'a gelişinin tek sebebi, onu ikna edip, Lynette'i Paris'e götürmekten vazgeçmesini sağlamaktı. Oysa genç adam, alay ederek, Lynette'in yerine onu götürmeyi teklif etmişti. Genç kızın orada bir saat daha kalıp ondan iyilik beklemesi zaman harcamaktan başka bir şey değildi. Bu adamın nezaketten, kibarlıktan haberi bile yoktu.

«Senin gibi zamparalar hakkındaki fikirlerimin değişeceğini hiç sanmıyorum,» derken ona aşağılayıcı, küçük gören gözlerle baktı. «Benim listemde de yerin yok.» Arkasını dönüp uzaklaşırken,

«Zahmet etme, yolumu bulurum,» diye ekledi.

Ashlie, Norris'in evliliğini korumak için elinden geleni yaptığını düşünüyordu. Ama ertesi sabah, Lynette evden çıkarken yanında kuru temizleyiciden en geç cumaya kadar geri alınacak bir paketi de götürünce, Ashlie yapabileceği başka bir şey olup olmadığını merak etmeye başladı.

Öğleyin, yemek vaktine kadar hiç durmadan daha başka ne yapabileceğini düşündü. Lynette, hiç şüphesiz o gün Chase Marriner'ı görecek ve olanları öğrenecekti, Ashlie'nin araya girmesine çok kızacağı için de patırtı kopacaktı.

Aklına Chase Marriner denen fare geldikçe, her şeye rağmen birinin işe karışması gerektiğini düşünüyordu. Yaptıklarını biraz olsun affettirebilmek için Lynette'i sevdiğini bile söylememiştii. Yengesine karşı hiçbir şey beslemiyordu herhalde. Yoksa alayla ya da değil, nasıl «İstersen seninle gidebiliriz,» diyebilirdi.

Teklifin ciddi olmadığını bilmesine rağmen bu sözlerin Ashlie'nin aklından çıkmaması çok tuhaftı. Bundan sonraki on dakika boyunca hayaller kurdu genç kız. Daveti kabul edip Paris'e gidiyor ve Chase kendisine yatmayı teklif edince, nazikçe, 'Hayır, teşekkür ederim,' diyerek reddediyordu.

Bunun hayalden başka bir şey olmadığını anlayarak daldığı rüyadan uyandı. Lynette'in yerine Paris'e gitse bile Chase Marriner onun bakire olduğunu ve öyle kalmak istediğini öğrendiği anda Lynette'e koşardı.

Lynette'in planlarını suya düşürmek için bir yol ararken biraz fantazi olmasına rağmen yengesiyle yer değiştirme fikri hiç de fena gelmedi Ashlie'ye. Chase Marriner'ı kendisini götürmeye razı ettiği takdirde ne olacaktı? Evde oturup genç adamın gelip kendisini almasını bekleyecek-

ti herhalde. Tabii Casanova Marriner eve gelip de Lynette'e, «Seni değil Ashlie'yi götürüyorum,» dediği zaman yengesi bu ilişkiye öyle ya da böyle bir son vermek zorunda kalacaktı.

Bir kadın avcısıyla yaşadığı tecrübeyi hatırlayana kadar bulduğu yeni yol onu bir hayli heyecanlandırmıştı. Kevan Salter'la ilişkisi sırasında sayısız yalanları görmemezlikten gelmişti. Her ne kadar Lynette kendisinden daha akıllı da olsa, laf ebeliğinde de Chase Marriner, Kevan Salter'ı zorlanmadan yenerdi. Gördüğü kadarıyla Marri-ner Industries'in patronu ne yapıp yapıp Lynette'i tekrar avucuna alacaktı. Hem, 'Hayatında başka kadınlar olduğunu biliyorum, ama fark etmez,' diyen Lynette değil miydi?

O gece eve dönerken Ashlie hâlâ Chase Marri-ner'ı kendisini götürmeye ikna ederse ne olacağını düşünüyordu.

Bunları düşünmekten bıkmıştı, ama hiçbir şey ifade etmeyen o sözü kafasından bir türlü atamıyordu. Yemekle uğraşırken genç adamın, 'İstersen seninle gidebiliriz,' diyen sesi beyinde yankılanıyordu.

Gidip ona, 'Seninle Paris'e gelirim ama sen de bana yengemi kesinlikle rahat bırakacağına dair garanti ver,' dese, o da bunu kabul etse, acaba bu söze güvenebilir miydi? Sonra birden onun hakkında konuşulanları hatırladı. Ne olursa olsun sözünde duran bir insan olduğunu duymuştu genç adamın.

Paris'e beraber gitmeleri karşılığında onunla böyle bir anlaşma yapma fikrine aklı yatmaya başlamıştı. Yeniden heyecanlanmaya başladı. Ama genç adamın sözünde durması için, anlaşmanın bütün şartlarına Ashlie'nin de uyması gerekiyordu.

Lynette eve döndüğünde ona şöyle bir yakınca

endişelenmeye başladı. Yengesinin güzelliği ve inceliği, ona hayal dünyasında olduğunu hatırlatmıştı. Kevan Salter'ı bırakıp, Londra'da geçirdiği altı hafta içerisinde genç kızın çok değiştiği bir gerçektir. Ama buna rağmen Lynette dururken Chase Marriner onu Paris'e götürmezdi.

İşine karıştığı için Lynette'te hiçbir kızgınlık belirtisi görmeyen Ashlie oldukça şaşırıldı.

«Günün iyi geçti mi?»

«Fena sayılmaz,» diyerek gülümsedi Lynette. «Bu gece valizimi toparlamalıyım.»

'Bu Lynette'in, nasıl olduysa, bu gece onunla buluşmayacağı anlamına gelir,' diye düşündü Ashlie.

Yemeklerini bitirmek üzerelerken, Ashlie dün gece Clarendon House'a yaptığı ziyaret hakkında, Chase Marriner'in gerçekten çenesini tutup tutmadığını öğrenmek istedi. Lynette geldiğinden beri bunu merak ediyordu.

Kendini daha fazla tutamayarak, «Bu gece Chase Marriner'ı gördün mü?» diye sordu.

Onun adını duyar duymaz Lynette'in neşelendiğini görünce sorusunun cevabını öğrenmiş oldu.

«Oh, evet!» Üzgün bir ifadeyle devam etti genç kadın. «Bu gece yapması gereken işleri varmış, yoksa...»

Gerçi konuşmasına devam etmemiştir ama, Ashlie, Chase'in işi olmasa Lynette'in o gece valiziyle uğraşmak yerine ona gitmeyi tercih edeceğini anlamıştı.

Kahveyi hazırlarken genç kızın kafasında hep aynı soru vardı. Yengesine dünkü buluşmalarından söz etmediğine göre davetinde ciddi olabilir miydi?

Kahve fincanını masaya bırakırken, «Lynette,» dedi. «Acaba...»

Lynette'in gözlerinden ne söyleyeceği anlaşılmıyordu. «Yine benim bu cuma Paris'e gitmememi söyleyeceksen, hiç başlama,» dedi yengesi soğuk bir tavırla.

«Ama Lynette...»

«İşim var.» Lynette kahvesini alıp yatak odasına gitti ve kapıyı kapattı.

Ashlie kahvaltıya kadar onu bir daha görmedi. Ama artık onun kararından dönmeyeceğini biliyordu. Başka şansı kalmamıştı. Ağabeyine olan sevgisi nedeniyle bu işi burada bırakamazdı.

Geriye bir tek yol kalıyordu. Chase Marriner, ona, 'İstersen seninle gidebiliriz,' demişti. Onu yengesi yerine kendisini götürmesi için razı etmeye çalışacaktı.

O uzun ve sinirli geçen gece boyunca, genç adamın, ziyaretinden Lynette'e söz etmemesinin bir tek sebebi olabileceği sonucuna vardı. Bir başkasının karısına kur yaparken, görümcesinin kendisiyle konuştuğunu söylemesi, genç kadına bir kocasını olduğunu hatırlatmaktan başka bir işe yaramazdı. Bu da onun politikasına uymuyordu.

Ashlie öylesine sinirliydi ki, Lynette ofise gitmek üzere evden çıkar çıkmaz telefona sarıldı ve Chase Marriner'in evinin numarasını çevirdi.

Yumuşak bir kadın sesi ona cevap verdi. «Kor-karım Mr. Marriner az önce çıktı.» Ashlie böyle bir alçağın annesi bile olamayacağını düşünerek, kadının ev bakıcısı olduğunu tahmin etti.

Teşekkür edip telefonu kapattı. Ama ofisine varır varmaz yine telefona yapıştı. Bu kez Marriner Industries'i aramıştı.

Ancak ismini vermediği sürece istediği yerle konuşamazdı. Eğer adının Holman olduğunu söylerse Marriner Güvenlik Sistemleri'yle bir ilgisi olduğu düşünülerek bir karışıklık yaratılabilirdi.

Chase Marriner'ın sekreteriyle bağlantı kurmaktan başka çaresi yoktu.

«Mr. Marriner'a pazartesi akşamki konuğuna bir telefon etmesini söyleyebilir misiniz?» diye rica etti Ashlie ve hemen arkasından da kendi ofisinin numarasını verdi. Bu arada söylediği şeyin saçmalığını düşünerek kendisini aptal gibi hissediyordu.

Hiç tereddüt etmeden, «Evet, elbette,» diye karşılık verdi sekreter. Ashlie sekreterin kadınlardan gelen istekleri geri çevirmemesi için uyarılmış olduğunu düşünmeden edemedi.

«Yalnız çok acil,» diyerek kızı sıkıştırdı.

«Merak etmeyin, mesajınızı Mr. Marriner'a bizzat iletceğim.»

Bütün bir sabah boyunca çalan her telefonda Ashlie'nin yüreği ağzına geldi. Ama beklediği telefonun bir türlü gelmemesi sekretere duyduğu güveni sarsmaya başlamıştı. Saat dört buçuğu yavaş yavaş geride bırakmaya başladığında artık Chase Marriner'ın telefonundan umudunu kesmişti.

Kendi kendine denediğini ama Chase Marriner'ın ilgilenmediğini tekrarlıyordu. Elinden geleni yapmıştı.

Sonra aileden gelen inatçılığın sadece Norris'e özgü olmadığını fark etti.

Birkaç dakika sonra Marriner Güvenlik Sistemleri'ne telefon etmiş ve yengesiyile konuşuyordu.

«Nerede olduğumu merak etmemen için seni aramamın uygun olacağını düşündüm,» dedi Ashlie telefon etmesinin sebebini açıklarken. «Bu akşam hemen işten sonra biriyle buluşacağım.» Lynette bu kadar olaydan sonra açık olmamak için bir neden görmeyerek, «İkimiz de aynı durumdayız desene,» dedi.

Ashlie olabildiğince sakın kalmaya çalışarak,

«Geç kalabilirim, hem de oldukça geç,» diye devam etti.

«Eğer ilk ben dönersem senin elektrikli battaniyeni fişe takarım,» diye atıldı Lynette. «Ama yine de garanti veremem.»

Ashlie telefonu kaparken çok sinirliydi. Chase Marriner'in Lynette ile buluştuktan sonra evine dönmesi çok uzun zaman alacaktı. O gece yatağını görebilirse kendini şanslı sayacaktı genç kız.

Acele etmeksizin, temizlikçiler gelinceye kadar ofiste bekledi. Lynette cuma günü, yani kırk sekiz saat kadar sonra Chase Marriner'la beraber uçağa binecekti. Bir gün daha beklemenin çok riskli olduğuna karar vererek, biraz daha zaman öldürmek amacıyla yemek yemek için dışarıya çıktı.

Clarendon House'un yoluna girdiğinde saat on bire geliyordu. Evin önünden geçerken, kapının üstündeki cılız gece lambası dışında bütün ışıkların sönmük olduğunu gördü. Yavaşça biraz daha ilerleyip arabayı durdurdu.

Bunun uzun bir bekleyiş olacağını sanıyordu. Büyük bir olasılıkla bakıcı kadın yatmış olmalıydı. Gece lambasını da, Chase Marriner gece eve girerken merdivenlerden düşüp boynunu kırmasın diye açık bırakmış olması mümkündü. Kadını sıcak yatağından kaldırmak istemediğine göre dışarıda bekleyecekti.

Bekleyişinin ilk yarım saati bitip de ikincisi başlarken, kendisini yaban kazı avındaymış gibi düşünmenin çok eğlenceli olduğunu fark etti. Ancak gecenin ilerleyen saatlerinde soğuk iliklerine işlemeye başladığında endişeleri de gitgide büyüdü. Chase Marriner onun acil mesajıyla ilgilenmemiştir. Belki karşılaştıklarında da orada Lynette'in yerine gelmeyi istediğini söylediğinde kahkaha-
larla gülecek ve gururunu kıracaktı.

Ama inadı, ağabeyinin gelecekte mutlu olabilmesi için elinden geleni yapması gerektiğini söylüyordu. Arabasıyla oradan hızla uzaklaşmak istediği ne kadar kuvvetli olursa olsun, inatçılığı bunu yapmasına izin vermiyordu.

Yirmi dakika kadar sonra bir arabanın farlarının yaklaştığını gördü, bekleyişi sona ermişti nihayet! Chase Marriner park ederken onu ya da arabasını görmüş olmasına rağmen, hiçbir tepkide bulunmadı. Sonra arabasından çıkıp merdivenlere doğru yürüdü.

Genç kız onu bu kadar uzun süre, merdivenleri çıkıp kapıyı arkasından kapatmasını seyretmek için beklememişti. Hiç vakit kaybetmeden arabasından çıkıp arkasından koştu.

Anahtarını sokmuş, kapıyı açmaya uğraşırken, arkasını dönüp bakmamasından, Ashlie onun kendisini daha önceden fark ettiğini anladı. Sonra da alay dolu sesini duyduğunda, kafasına indirebileceği kör bir baltasının olmasını diledi. «Pekâlâ Ashlie Holman, artık bu şekilde buluşmamalıyız.»

Genç kız daha söze girmeden o kahkahalar atmaya başlamıştı bile!

Bölüm Üç

Chase Marriner, kapıdan içeri girince, Ashlie de davet edilmediği halde onu takip etti. Sokak kapısını kapatıp içeri odaya geçtiklerinde yüzyüze geldiler. Ashlie bir açıklama yapması gerektiğini hissediyordu.

Chase Marriner'ın sabırla, kendisinden neden karanlık ve gölgelik yerlerde dolandığını anlatmasını beklediğini biliyordu. Kafasında bu konuşmanın nasıl olması gerektiğini çok iyi planladığını zannediyordu. Ama, genç adamın kendine güveni, rahat duruşu ve o çok bilmiş havası karşısında kendisini şimdiden yenilmiş sayıyordu. O, işini bilen kadınlara alışkındı. Lynette gibi kadınlara! Onun ukala dünyasında çalışan ve oynayan kadınlara!

İçinden gelen bir ses, gülünç duruma düşmeden oradan uzaklaşmasını söylüyordu, ama genç adamın her şeyi ona bıraktığını görünce, aniden alevlenen siniri ve inadı, gitmemek için direnen ayaklarına güç kattı. Konuşmaya başladığı zaman sesinin istediği gibi tatlı değil, tam tersine suçlayıcı bir tonda çıktığını fark etti.

«Bütün gün bana telefon etmenizi bekledim.»
«Öyle mi?»

Birden kendisini, bütün gün telefonun başında oturup, genç adamın aramasını bekleyen kadınlar kervanına katılmış gibi hissedip, ondan nefret etmeye başladı. Buna rağmen ayakları kapıya doğru yürümeyi reddediyordu.

«Beni aramanız için not bırakmıştım.» diye açıkladı. Nezaketini koruyabilmek için ofisiyle

boğuşuyordu. «Ama, herhalde mesajımı almadınız.»

Chase, «Oldukça becerikli bir sekreterim var,» dediği zaman, genç adamın nazik davranmaya çalışarak niçin onun eline bir koz verdiğini düşündü Ashlie. Nezaket uğruna da olsa sekreterinin arkasına saklanacak adam değildi.

Gözlerinin içine bakarak mesajını aldığını ve bilerek önemsemediğini söylemesi, öfkesinin kontrolden çıkmasına neden oldu. Açıkça konuşmayı yeğledi. «Eğer biraz duygulu olsaydınız, Lynette'i bırakırdınız. Onun yerine...»

«Çıkış yolunu biliyorsun,» diye onun sözünü kesti Chase. Ne Ashlie'nin seçtiği kelimeleri önemsiyordu, ne de böyle bir tartışmaya girmeye niyeti vardı.

Asıl kendi yaptıklarının ne kadar çirkin olduğuna aldırmaksızın, kızıp onu kövmeye kalkışması, genç kıızı iyice sinirlendirmişti. Sadece ona değil kendi kendisine de öfkeleniyordu. Asıl amacından uzaklaşmıştı artık. Onu suçlayacak birkaç kelime daha bulmakta gecikmedi.

«Doğru dürüst bir erkek bile sayılmazsın, değil mi?» diye hakarete başladı. «Hiçbir erkek bir kadını kocasının arkasından ayartmaya çalışmaz. Sadece senin gibi bir fare, kocası yurt dışında olan bir kadından yararlanmaya çalışır...»

«Kendi isteğinle mi gidersin, yoksa ben mi seni dışarı atayım?»

Ashlie'nin onunla bu şekilde konuşmasından hoşlanmadığı, parlayan gri gözlerinden okunuyordu. Kendi isteğiyle bir an önce harekete geçmediği taktirde, genç adamın onu yakasından tutup, bir kurbağa gibi sürükleyerek, basamaklardan aşağıya atacağını biliyordu.

Üzerine geldiğini görünce daha fazla oyalanmaya karar verdi. Ama bu şekilde uğurlanmak

küçük düşürücüydü, bu yüzden gururuna yenilerek, «Biraz temiz hava iyi gelir,» demekten kendini alamadı.

Kapıya geldiklerinde, Chase Marriner'ın nefesini ensesinde hissediyordu, yine de ayaklarını inatla, yere sıkı sıkı basarak durdu ve içinden gelen bir cesaretle korkusunu yenerek ona döndü. Gözlerinden kıvılcımlar çıkıyordu, sesi o kadar kısıktı ki neredeyse duyulmuyordu.

«Lynette'in yerine beni götürmeyi teklif etmiştiniz, ne dersiniz?» diye heyecanla sordu.

Aşıkların hafta sonu için yaptıkları plana karşılık, kendisini teklif etmesinin onu sevindireceğini ve bunu saklayamayacağını sanıyordu, ama bunu öylesine isteksizce söylemişti ki, genç adamın ona duyduğu kızgınlık geçip de dudakları yuvarıya doğru kıvrılmaya başladığında, eğlenilecek durumda olduğunu düşündü. Her an onun kahkahalara boğulmasını bekliyordu.

Ama, Chase Marriner onun, güzel yengesi yerine kendisini öne sürmesi karşısında böyle davranmadı. Dudakları, yine o eski sert ve böyle düşünmesi garipti ama, çekici halini aldı. Genç adam kızgınlığını bir kenara bırakıp, onu bir ke re baştan aşağıya süzdü.

«Umarım, yatakta bu halinden daha neşelisin dir?»

Genç kız sersemlemişti. Ama eğer hâlâ akli başındaysa, onun bu alay dolu sözleri bütün kapıları açıyordu. Ashlie kalbi acıyla çarparak ne durumda olduğunu fark etti. Eğer kapıların açık kalmasını istiyorsa, bu hırçın ses tonunu hemen değiştirmeliydi.

«Ben...» diye başladı, doğru kelimeleri ararken. «Ben her zaman böyle...» durdu, onunla bir yere gitmenin verdiği nefreti ona hissettirmemeli, iş-

teksizliğine ait olan en ufak bir belirti göstermemeliydi. «Normalde, ben daha...»

Tekrar durmak zorunda kaldı. Yardıma ihtiyacı yoktu ama, genç adam, serinkanlılıkla onu bir daha süzerek araya bir laf sokuşturdu.

«Görünüşe bakılırsa, kelime bulmakta zorlanıyorsun.» Işıl ışıl gözlerini onun dudaklarına dikmişti. «Belki,» diye önerdi, «Normalde nasıl olduğunu göstermenin bir başka yolu vardır...»

«Ne demek istiyorsunuz?» diye sordu Ashlie. Ama içinden titrek bir ses kendisinden ne istendiğini tamamiyle anladığını söylüyordu. Genç adam cevap vermekte acele etmedi. Hiç kıpırdamadan aniden sordu.

«Sen! Kaç yaşındasın?»

Ashlie onun neyin peşinde olduğunu çok merak ediyordu, bu nedenle sorularına karşılık verirken ağırdan almamaya karar verdi. Hemen, «Yirmi iki,» diye yanıtladı ve sorusunun cevabını aldığı anda, şüphelerinde yanılmadığını anladı.

«Sen yetişkin bir insansın Ashlie Holman. Eğer bu hafta sonunu benimle birlikte geçirmeye niyetliysen, bunun el ele tutuşacağımız birkaç gün olmayacağını da anlamışsındır. Senden kanıtlamanı istediğim zamanda ne istediğimin pekâlâ farkında olmalısın, değil mi?»

Chase Marriner'in bir milim bile kıpırdamaya yanaşmadan, ilk hareketi Ashlie'den beklemesi genç kıızı iyice öfkeliendirdi. Genç kızın eğilip, sonra da ona bir öpücük vermesinde ısrar ediyordu. Bu öpücük ona, Lynette ile planladığı hafta sonunu Ashlie uğruna feda etmekle vaktini boşa harcamayacağını kanıtlamalıydı.

Yapacak başka bir şey olmadığından, Ashlie ona iyice yaklaşıp ileriye ilerledi ve durdu. Kendisinden istenileni yapabilecek kadar cesaret toplaması da bir kaç dakika sürdü. Ağabeyinin evli-

liğini kurtarmak için tek yol buysa, böyle olsun diye düşünerek, görüntüsünden bile nefret ettiği genç adama vücutları birbirine degecek kadar yaklaştı.

'Daha önce de öpüştüm,' diye düşünüyordu. İçinden, 'Öpüşmek erkekten erkeğe fark etmez ya. Gerçi bu seferki tiksindirici ama' diyerek, dudaklarını genç adamın kilere yaklaştırdı. Gerçekten de, hiçbir fark olmadığını düşündü önce.

Amacı onun dudaklarına küçük bir öpücük kondurmak, ama birden Chase Marriner'in da kendisine karşılık verdiğini fark etti. İki güçlü kol onu belinden sıkı sıkı kavradığında da olayın kontrolünden çıktığını anladı. Chase yönetilmekten hoşlanmayan bir erkekti. O anda işini bilen bir erkek tarafından öpülmenin nasıl bir şey olduğunu anladı genç kız. Oysa Kevan Salter'la öpüşmenin zevkli olduğunu sanırdı. Chase Marriner'a bir öpücük yetmemiş, yine onun dudaklarını istiyordu. Kevan'la öpüşürlerken böylesine kendinden geçtiğini hatırlamıyordu Ashlie. İçinde durmadan alevlenen bir ateş yanımaya başlamıştı. Bunun dışarıdaki dondurucu soğuktan sonra, sıcak eve girmesiyle de ilgisi yoktu. İçini saran bu güçlü duygunun dışında hiçbir şeyin farkında değildi o anda.

Chase dudaklarını onunkilerden ayırdığında, Ashlie, deli gibi çarpan kalbinin sesine uyararak daha fazlasını istedi. Dudaklarını davetkârca aralayıp hafifçe inlediğinde, Chase gözlerinin içi gülererek bu arzuyu kabul etti. Uzun uzun öpüşürlerken genç adamın vücudunun sıcaklığını kendi içinde hissediyordu ve kafasında ne Kevan Salter, ne Lynette, ne de Norris vardı!

Chase onu kendisinden uzaklaştırdığı zaman, Ashlie şaşkın bir ifadeyle bakakaldı. Kendi kollarının da ona dolanmış olduğunu ve sıkı sıkı sa-

rıldığını ancak genç adamın kolları iki yanına düştüğü zaman fark etti!

Yüzü kıpkırmızı olmuştu! Bu kendisi miydi? Her şeye rağmen, nasıl olur da bu kadar kısa bir zamanda böylesine ateşli bir karşılık verirdi ona. Chase'in bunu nasıl başardığını hayretle düşünürken, heyecandan konuşamadığını fark etti.

Asıl amacının ne olduğunu hatırlayınca, dünyaya geri döndü. Chase Marriner onu birkaç dakika süzdükten sonra, alaycı bir mırıltıyla sessizliği bozdu.

«Çok eğlenceli bir hafta sonu olacağa benziyor!» Ashlie hâlâ konuşamıyordu. Kafasını toparlamaya çalışırken birden hafta sonunu onunla geçirmeye hak kazandığını anladı. Chase, «Seni cumaya bekliyorum,» diyerek bu düşüncesini onayladı.

Bu sözden sonra birden aklı başına geldi Ashlie'nin. Öyle güçlü bir şok geçirmişti ki peşinde olduğu şeyi kazanmanın sevincini bile hissedemiyordu.

«B... benim buraya mı gelmen.i istiyorsunuz?» diye kekeleydi. Sonra da daha önceden düşündüğü gibi, «Beni oturduğum evden almayı düşünmez misiniz?» diye ekledi.

Genç adam o daha sözünü bitirmeden kafasını sallamaya başladı. Yine bütün koşuşturmayı ona yüklüyordu. Kendine duyduğu olağanüstü güveni geri gelmişti, aslında pek de gitmiş sayılmazdı ya.

«Teklifi yapan sensin,» dedi Chase.

Sonra söyleyecek başka bir şey kalmadığına inandığını belli edercesine kapıya doğru yöneldi. Belli ki amacı Ashlie'yi uğurlamaktı. Ancak, Ashlie kendini biraz topladıktan sonra, Chase'in aksine söyleyecek bir çift lafı olduğunu hatırladı. Genç adamla o utanç verici hafta sonunu yaşa-

madan önce bir konuyu açıklığa kavuşturmalıydı.

Ön kapının açıldığını görünce aceleyle, «Duyduğuma göre bir söz verince ne olursa olsun onu bir daha hiç bozmamışsınız,» dedi. Chase Marriner kibirli bir ifadeyle ona bakarken bu sözleri ne onayladı, ne de inkâr etti. Tam aksine, hiçbir nezaket göstermeye çalışmaksızın onu kapıya doğru iteledi. «Bu hafta sonu sizinle gelirsem, bundan sonra bir daha yengemle beraber olmayacağınıza dair bana söz verebilir misiniz?»

Bunları o kadar çabuk ve karışık bir şekilde söylemişti ki, artık sözlerini düzeltmek için geç kaldığını düşündü. Başka bir şekilde tekrarlama ya kalksa iyice batabilirdi.

Zaten genç adam onun ne sormak istediğini gayet iyi anlamıştı. Onun sıkılarak bunları söylemesinden büyük bir zevk aldığı gözlerinden okunuyordu. Her şeyi berbat ettiğini fark eden Ashlie genç adamdan nefret etti. Onun kendisiyle, çok güzel olan yengesi arasında bir seçim yaparken, yengesine daha çok şans tanıyacağı düşüncesi onu ürkütüyordu.

Chase'in dudaklarının hafif bir gülümsemeyle aralandığını görünce şaşırdı. Genç adam, sesi pek neşeli olmasa da gözlerinin içi gülerек onun sorusunu cevapladı.

«Sıkı pazarlık ediyorsun Ashlie Holman. Pekâlâ benimle geçireceğin birkaç gece karşılığında sana Lynette'in bundan böyle yanımda çalışan herhangi biri olacağını garanti ediyorum.»

Ertesi gün, Ashlie işinin hafif olmasına şükretti. Kafası bu kadar doluyken işine yüzde yüz konsantre olması imkânsızdı.

Geçen gece eve dönerken yaptıklarından dolayı paniğe kapılmıştı. Eğer döndüğünde Lynette yatıyor olmasaydı, ona Chase Marriner'in evinden

geldiğini söyleyiverecekti. Onun yerine Paris'e kendisini götürmeye razı ettiğini de anlatırdı Tanrı bilir. Bu ona yapılacak en doğru şey gibi geliyordu o sırada. Ama o, geçen geceydi.

O sabah, uykusuz geçen saatlerden sonra, Lynette'in evliliğini çılgınca tehlikeye sokmasına izin veremeyeceğini biliyordu. Bu nedenle de Chase Marriner'in önüne çıkardığı bütün fırsatlardan yararlanacaktı. Belki ufak bir şanstı bu, ama işi başaramadığı takdirde, Lynette'i genç adamı tekrar elde etmek için kışkırtmış olacaktı.

Bütün planlarının altüst olabileceği olasılığı kâbus gibi bir şeydi. Bu nedenle Ashlie sessiz kalmayı tercih etti. Eğer tek bir kelime bile söylemezse bu işten ne Lynette'in, ne de Norris'in haberi olacaktı. Belki tuhaftı ama, Chase Marriner'in sözünü tutacağına ve hafta sonunu onunla geçirdikten sonra bir daha Lynette'e dönmeyeceğine güveniyordu.

Onu bütün gece uyutmayan tek şey, olanları Lynette'e anlatıp anlatmama düşüncesi değildi. Aklının işinden bu kadar uzak olmasına da hayret ediyordu.

Chase Marriner'dan Lynette'i bırakacağına dair söz aldığında, eğer cevabını doğru anladıysa, Lynette her terfi oluşunun bedelini ödemek zorunda kalmayacaktı. Bu konuşmadan sonra genç adama söylenecek en doğru şey iyi geceler dilemekti.

Kendisini güçlü kolları arasına almayıp, sadece bir şeyler söyleyerek ayrılmakla yetindiği için de ona minnettardı genç kız. Çünkü genç adamın kendisini nasıl sardığını ve öptüğünü düşündükçe mahvoluyordu. Hislerine böylesine saldırması ve onu karşılık vermeye zorlaması, Ashlie'yi çok sarsmış ve dehşete düşürmüştü.

Ashlie, olanları kafasından çıkarabilmek için

biraz Fransız frangı istemek üzere bankayı aradı. Onunla birkaç gece geçirmek şartıyla Lynette'i bırakacağına söz vermişti ha? Ashlie'nin planına göre, yanına alacağı para uçakla eve dönmesine yetecek kadar olmalıydı. Çünkü kavalyesi, onunla uzakta birkaç gece geçirmenin aynı yatağı paylaşmayı gerektirmediğini öğrendiği zaman, bu paraya ihtiyacı olabilirdi.

Ashlie genç adamın kollarındayken mantığının durduğunu çok çarpıcı bir şekilde fark etmişti. Çünkü gece kafasını kesinlikle toparlayamamıştı. Kesin olan bir şey daha vardı, o da İngiliz top-raklarında oldukları müddetçe Chase'in Lynette'i arayabilme olanağının varlığıydı.

Ashlie, o gece yemek yedikten sonra Lynette'in kalkıp da, odasına, bavulunu toplamaya gideceğini söylemesiyle, kafasının iyiden iyiye karıştığını hissetti.

«Bavulunu mu toplayacaksın?» diye bağır-mak-tan kendini alamadı. Ama Lynette'in gözlerinden, fikrini değiştirmesi için bir tartışma daha çıkar-maması yollu onu uyaran bakışlar okunuyordu.

Lynette biraz sert bir tonda, «Bu kadar şaşır-mana gerek yok,» dedi. Aslında Ashlie'nin niçin hayretler içerisinde kaldığının farkında değildi. Demek ki Chase Marriner, işini garantiye almak için, Lynette'e artık pasaporta ihtiyacı kalmadığını söylememişti. «Bir haftadan beri biliyorsun,» diye devam etti Lynette. «Yarın ofisten ayrıldıktan sonra Paris'e uçacağım, o yüzden...»

Ashlie aceleyle, «Sorun bu değil,» dedi. Yenge-sinin yaptığı hoşuna gitmese bile, Chase Marri-ner'in onu hiç acımadan bir kenara bırakacağını düşündükçe, genç kadına karşı ummadığı bir sem-pati duymuştu. «Sadece benim de yarın hemen işten sonra gitmem gerektiğini unuttum. Benim de bavul toplamam lazım.»

Lynette onun üstüne bu kadar çok vardığı için biraz üzgün görünüyordu. Ashlie, yengesinin onu durdurmasına fırsat vermeden, kendini yatak odasına attı. Genç kadın Ashlie'nin daha önce ailesinin yanına gitmekten bahsettiğini düşünerek, «Ailene benden bahsedecek misin?» diye sordu.

Ashlie anlamamazlıktan gelmedi. Yengesinin, Chase Marriner ile olan ilişkisinden bahsettiğinin farkında olduğunu belli etti. Ama Lynette'in kayınvalide ve kayınpederine durumundan söz edilmemesini istemesi Ashlie'nin hoşuna gitti. Bu Norris'in Lynette için hâlâ büyük önem taşıdığı anlamına geliyordu.

«Hayır,» diye cevap verdi ve konuyu böylelikle kapattı.

Götürmeye karar verdiği her şeyi bavuluna yerleştirdikten sonra, birden içinde bulunduğu durumun ne kadar komik olduğunu fark etti. O Chase Marriner ile gitmek üzere hazırlık yaparken, Lynette de kendi odasında aynı şeyi yapıyordu.

Ama Lynette'in işin aslını öğrendiği zaman ne hissedeceğini düşününce olayın hiç de komik olmadığını fark etti. Lynette ertesi gün ofise gittiğinde her şeyi anlayacaktı. Bavulunu boşaltacaktı, ama umduğu gibi Paris'te değil orada, şu anda bulunduğu yerde.

Ertesi sabah, yengesinin gözlerindeki umutlu bekleyişi gördüğünde, hâlâ neşelenemediğini fark etti.

Lynette, bir elinde çantası, diğer elinde bavulu ile kapıdan çıkmaya hazırlanırken, «Seni pazartesi akşamı görürüm,» dedi. «Sen zannedersen pazar günü döneceksin değil mi? Yoksa Whittlede ne'den sabahın köründe yola çıkıp, pazartesi doğrudan işe mi gitmeyi düşünüyorsun?»

«Bakalım, işler nasıl giderse,» diye mırıldandı

Ashlie. Lynette'in tepeden bakarak onunla dalga geçmesi, onu telaşlandırmıştı.

«Hafta sonu Londra'dan ayrılmaya karar verdiğin için pişman mısın?»

«Ne demek istediğini anlayamadım,» diye cevap verdi genç kız. İçindeki karışıklık dışa mı vuruyor, diye merak ediyordu.

Lynette ona takılarak, «Seni dün geceki kadar geçlere, yoksa sabah mı demeliyim... tutacak insanın farklı olması lâzım,» dedi.

«Oh, o mu?» dedi Ashlie. Lynette'e telefon edip işten sonra biriyle çıkacağını haber vermiş olduğunu son anda hatırlamıştı. Halbuki, o çarşamba günü, oturup Chase Marriner'ı beklemişti. «Onu bir daha görüp görmemem umurumda bile değil.»

Lynette, o kadar geç gelip de kimi kandırıyor sun, der gibi bir bakış attı ve sonra da mutlu bir ifadeyle çıkıp gitti. Ashlie, Chase Marriner'ın olanları yengesine yavaş yavaş anlatmasını umarak, onun arkasından bakakaldı. Yengesini sevmeye başlamıştı ve incinmesini istemiyordu.

Öğle vakti, Ashlie franklarını almak için bankaya gitti. Bir yandan da, 'Herhalde şimdiye kadar Chase Marriner yengeme söylemiştir,' diye düşünüyordu. Birden aklına, o gece Hertfordshire'ın yakınından bile geçmemek geldi. Eğer gitmezse Chase Marriner'ın ne yapabileceği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Sonra onun güçlü kollarındayken hislerinin nasıl karmakarışık olduğunu hatırladı. Chase bu hafta sonunu Lynette'le geçirme şansını kaçırmış olabilirdi, ama eğer ona hile yaparsa, bir sonraki hafta sonunu ya da daha sonrakini yengesiyle geçirmeyi düşünmemesi için neden yoktu.

Akşamüstüne doğru işini bitirdi ve çalışmayı bıraktı. Bir daha ne zaman huzurlu bir anı ola-

cağını merak ediyordu. Tam daktilosunun kapağını kapatacağı sırada, arkadaşı ve meslektaşı Gillian Rogers belirdi. Ashlie ile beraber otoparka kadar yürümek istiyordu.

Binadan çıkarlarken, «Bu gece sana sinemaya gitmeyi teklif edecektim ama, öğle tatilinde arabanda duran bavulu fark ettim. Eğlenceli bir yere mi gidiyorsun?» dedi.

«Şey... ailemi görmeye gidiyorum,» diye cevap verdi Ashlie. Bir yandan da bu iş bitene kadar daha fazla yalan söylememeyi diliyordu.

Gillian, «Onlar Lincolnshire'da oturuyorlardı, değil mi?» diye ilgiyle sordu. Ashlie'nin onu onaylaması üzerine de, «Dikkatli ol... hafta sonu orada kar yağışı bekleniyor,» diye uyardı.

Ashlie ondan ayrılırken, 'Tabii ki dikkatli olacağım,' diye düşündü. Lincolnshire'in yakınına bile gitmeyecekti, zaten ailesi de hafta sonu Welsh kıyılarında bir yerde olacaktı, ama yine de havanın ne yapacağı belli olmazdı.

Arabasıyla Clarendon House yoluna girerken, birden aklına onu çok tedirgin eden bir şey geldi. Saman altından su yürütmeye hiç alışkın olmadığı için bazı ayrıntıları da düşünememişti. İngiltere'ye geri döndükleri zaman, arabası hâlâ Chase Marriner'ın evinin önünde duruyor olacaktı. Bunu daha önce hiç düşünmemişti. Ama önündeki zor saatlere bakılırsa bu konu ufak bir ayrıntı gibi kalıyordu.

Ashlie, son özgürlük nefeslerini de içine çekecek, arabasının arka koltuğundan bavulunu aldı, ön kapıya doğru yürüdü ve zili çaldı.

Karşılaştığı ilk sürpriz Chase Marriner'ın evde olmayıştı. Onun yerine kapıyı telefonda konuştuğu sevecen sesli kadın açmıştı. Altmış yaşlarında bir kadıncağızdı bu. Şişman vücudunu ma-

vi ekose bir önlük kaplıyordu. Ashlie bu kadının ev bakıcısı olduğunu hemen anladı.

«Şey... iyi akşamlar,» dedi Ashlie, hızla kendisini toparlayarak. «Ben Ashlie Holman'ım.» Ama isminin kadında hiçbir tepki yaratmadığını gördü. Kadıncağz yüzünde hiç silinmeyen gülümseyişle ona bakıyor ve içeriye girebilmesi için kenara çekilmiyordu. Daha fazla bilgi vermek Ashlie'ye düşmüştü. «Mr. Marriner beni bekliyordu.»

Ashlie kadının bavuluna baktığını fark etti ve içinde bulunduğu durumu düşününce yüzüne ateş bastı. Bu kadın ya her cuma elinde bavuluyla taşınmaya gelen kadınlara alışkındı, ya da yüzünden bu gülümseyişi hiç eksik etmemesi için tembihlenmişti. Ashlie, kendisini bu utanç verici durumdan kurtarması için Chase Marriner'in ayak seslerini duymayı bekleyerek içeri girdiğinde bile kadının yüzünde hâla aynı gülümseme vardı.

Ama hiçbir ayak sesi duyulmuyordu. Chase'in geleceğine dair bir ipucu da yoktu. Ev bakıcısı ön kapıyı kapatır kapatmaz konuşmaya başlamıştı.

«Mr. Marriner havaalanında, ama...»

«Havaalanı mı?!» Ashlie kulaklarına inanamayarak, büyük bir hayretle ağzı açık kalakaldı.

Kadın öyle her zaman her şeye şaşırان tiplerden değildi anlaşılan. Ashlie, Chase Marriner ile aynı çatı altında yaşayan bir insanın böyle olmasını pek tuhaf karşılamadı. Ama hiç olmazsa başkaları şok geçirirken bunun farkına varabilen ve müdahale edebilen bir kadındı. Ashlie farkında bile olmadan kadın onu oturma odasına götürmüş ve sonra da 'güzel bir bardak çay' yapmayı teklif etmişti.

Aptal gibi o ahlaksız adamın Lynette yerine kendisini seçtiğine inanmıştı. Halbuki bütün bu zaman boyunca o, Lynette ile olan planlarını de-

ğıştirmeyi hiç düşünmemiştir. Herhalde tam o sıralarda ikisi birlikte pasaport kontrolünden geçiyor olmalıydılar. Ashlie'nin şaşkınlığı şimdi yavaş yavaş büyük bir öfkeye dönüşüyordu.

Bundan sonra iki dakika boyunca da bu alçak adam için düşünebileceği bütün sıfatları sıraladı ama bu bile düşündüklerini tam anlamıyla yansıtmaya yeterli değildi! Sonra da onun evinde bir saniye daha oturmaya dayanamayacağını anlayıp sandalyesinden fırladı.

Ama hızla koşup, kendini kapıdan dışarıya atığında birisiyle çarpıştı.

İki güçlü kol onu aniden durdurmuştu. Kendisini kuvvetle saran bu kolları gayet iyi hatırlıyordu. Şaşkınlıkla kafasını kaldırdığında, ona alay eden gözlerle bakan Chase Marriner'la göz göze geldi.

«Aman Tanrım,» dedi genç adam. Alay eden sadece gözleri değildi. «Bir şeye deli gibi sinirlenmişsin, tatlı Ashlie. Yoksa seni üzen Mrs. Parry' mi?»

Her şeyin üstüne bir de bu alay dolu sözler eklenince Ashlie'nin öfkesi iyice kabardı. Kendisini sımsıkı saran güçlü kollardan kurtulmak için geriye bir adım attı. Genç adamın kolları iki yanına düştü. Ashlie bir adım daha atarak ondan uzaklaştı, şaşkınlığı sesinden de anlaşılıyordu.

«Kapıya bakan bayan sizin havaalanında olduğunuzu söyledi!»

«Bayan yalan söylememiş,» diye cevap verdi ve ipek kadar pürüzsüz bir sesle ekledi. «Lynette'in havaalanında beklerken, benim nerede kaldığımı merak etmesini mi tercih ederdin?»

«Niçin ona hafta sonu planınızın suya düştüğünü söylemek için bu kadar beklediniz?» diye sertçe çıkıştı Ashlie. Bu kadar hissiz kalabilmesi onu şaşırtmıştı. Ama katı olmasının da bir nedeni

vardı. Chase de en az kendisi kadar katıydı çünkü.

«Ona daha önceden söyleseydim senin de beni atlatma zaman tanımış olurdum, değil mi?» diye sordu.

Ashlie onu tersledi. «Ama buradayım, değil mi?»

«Evet zorla,» diye cevapladı. Genç kızın ne kadar isteksiz olduğunun farkındaydı. «Eğer bu hafta sonu benim yatağıma girmenin dışında bir şansın olsa bunu hiç düşünmeden deneyeceğini bilmediğimi mi sanıyorsun?»

«Madem bunu biliyordunuz, niçin başından böyle bir şeye razı oldunuz, anlayamıyorum,» diye çıkıştı Ashlie.

«Diyelim ki,» diye başladıktan sonra gülümseyerek sözüne ara verdi Chase. Sonra, «Mücadele etmekten hoşlanıyorum,» diye devam etti.

Mrs. Parry elinde çay tepsisiyle odaya girince, Ashlie cevap bulma derdinden kurtuldu. Bakıcı kadın bir bardak daha çay teklif ettiğinde Chase istemedi. Ashlie ise kalkıp kendisine bir bardak daha koydu. Bu arada Chase Marriner'in akıllı bir adam olduğu konusunda hiçbir şüphesi kalmamıştı. Lynette'in yerine kendisini seçmesiyse erkeklere özgü bir bencillikten başka bir şey değildi. Hafta sonunu onunla birlikte geçirmeye hevesli görünmemesi, genç adamın bu tür kadınları kendine bağlama arzusunu kamçılar olmalıydı. Ona bir kere, akıllı başında değilken sarılmış olması da pek tatmin edici değildi.

Bunu hatırlar hatırlamaz aklından çıkarmak istedi. Mrs. Parry odadan çıkarken, Ashlie de acıyla ağabeyinin evliliğini kurtarmak için geç kalmış olabileceğini düşünüyordu. Eğer Lynette'ten vazgeçmek ona bu kadar kolay geldiyse bunun sebebi genç kadının ona sunabileceği bazı şeyleri Chase Marriner'in çoktan ele geçirmiş olması olabilirdi!

Hızla düşünmeye devam etti. Sonra bu anın istediğini öğrenmek için en iyi zaman olduğuna karar verdi. Daha önceden sorması gereken bu sorunun karşılığında alacağı cevaba göre bu hafta sonunun hiçbir önemi de kalmayabilirdi.

«Söyler misiniz?» diye konuşmaya başladı aniden. «Siz ve Lynette henüz...» tekledi, sorusu yarım kalmıştı. Ama Chase hafifçe kaşlarını kaldırarak cümlesini onun yerine bitirmekte bir sakınca görmedi.

«Yatıp, yatmadığınızı mı soruyorsun?» Ashlie onun alaycı ifadesinden nefret duyuyordu, ama inatla gözlerini ondan ayırmadı. Yüzündeki alaycı ifade kaybolup, serinkanlılıkla konuşmaya başlayınca da cevabını aldı. «Görüldüğü gibi... Sözüme güvenebilirsin, kendimi o zevkten alıkoydum.»

«Yani yatmadınız mı?» İçini kaplayan büyük rahatlık, her şeye rağmen Paris'e gitmesi gerektiğini hatırlayınca biraz söndü.

«Hayır... henüz değil.» Chase'in sesinde belirgin, tehdit edici bir ton vardı.

Bunun üzerine kızardığını ve endişelendiğini hissetti. Paris'e gittiklerinde, «Yanlışı kız seçtin,» diyeceği zaman olacakları düşünmek bile istemiyordu. Bu nedenle Ashlie hemen konuyu değiştirmek istedi.

«Tekrar havaalanına dönmek zahmetinden kurtutabilirdin,» dedi aceleyle. «Benim havaalanına gelmem buraya gelmem kadar kolaydı.»

«Havaalanını görmek hoşuna mı gidecekti?» diye sordu Chase. Ashlie, 'inadına ters davranıyor;' diye düşündü.

Onu fazla önemsememeye çalışarak açıklamaya gayret etti. «Demek istediğim, Paris'e gideceğimiz uçak, sizin Lynette'le gitmeyi planladığınız saatte daha geç kalkacağına göre, benim oraya...»

«Fransa'ya gitmiyoruz.»

Ashlie boş fincanı hâlâ elinde tuttuğunu unutmuştu, ama duygusuzca sarf edilen bu sözler karşısında titreyen ellerini fark edince onu masanın üstüne bırakma gereğini hissetti.

«Biz gitmiyoruz... Yani diyorsunuz ki...» Çok telaşlıydı. «Hafta sonu planı suya düştü!»

Genç adam cevap vermeden önce onu dakikalar boyu inceledi. Sonra yavaşça başını salladı. «Olur mu hiç... Sen bu kadar uğraştıktan sonra?» diye sordu. Sözleriyle ona işkence yapmaktan hoşlandığı açıkça belli oluyordu. «Beni o kadar alçak mı sanıyorsun,» diye konuşmasına ağır ağır devam etti. «İlişkide bulunduğum diğer bir kadınla seni aynı yere götürmemi nasıl beklersin?»

«Bu kadar hassas mıydınız!» diye söylendi. Beraber olalı daha çok az zaman olmuştu, ama ondan yeteri kadar sıkılmıştı.

Öylesine kendinden emin bir tavırla gülümsüyordu ki, anlaşılan Ashlie'nin attığı taşlar ona dokunmamıştı. Sonra genç kızın bardağının boşalmış olduğunu görünce, ayağa kalktı ve odanın öbür ucundaki bavulu aldı. Tatlı tatlı konuşmaya başlayınca Ashlie ona duyduğu öfkenin söndüğünü hissetti.

«Eğer benimle gelersen sana üst katı gösterebilirim.» Onun, böyle bir günün akşamında yorulmuş olabileceğini düşünmesi genç kızı pek rahatlatmamıştı. «Yemekten önce kendine gelmek isteyebileceğini düşünmüştüm,» diye ekledi Chase.

Ashlie birçok defa kafasında çeşitli sahneler canlandırmıştı, ama işlerin bu hale gelmesi gerekmiyordu doğrusu. Chase Marriner'in odasına gideceklerini düşündükçe içinde alevlenen paniği engellemeye çalıştı. Kapının önüne geldiklerinde dayanamayıp sordu.

«B... biz burada mı kalacağız?»

Genç adam ona dönüp, «İtirazın mı var?» diye

alay edermiş gibi sordu. Ashlie'nin direnmeye hali yoktu ve Chase bunun farkındaydı.

Ashlie artık bu adamdan da onun bitmek tükenmek bilmeyen alaylarından da, bu hikâyeden de bıkmıştı. Ağabeyinin Lynette ile tanışıp evlenmiş olmasını o kadar içten diliyordu ki! Tam işi orada bırakıp, sinirlerini daha da bozmadan, hızla onun yanından uzaklaşıp, dışarıya, arabasına gitmeyi düşünmüştü ki, birden aklına Norris geldi. Düğününde Norris ne kadar mutluydu. Lynette'e olan sevgisi de görülecek şeydi. Gözleri sadece yanında duran o güzel kıızı görüyordu.

«Anlaşmamız böyle değildi,» dedi Ashlie farkında olmadan. «Hafta sonu sizinle bir yere gitmek için anlaşmıştık, evinizde kalmak için değil.»

Chase'in ne kadar duygusuz olduğunu daha önce de görmüştü. Konuşmaya başladığında sesinde her zamanki katılık ve soğukluk vardı. «Yani, hafta sonu bir yere gitmezsek, benimle yatmayacağını mı söylüyorsun?»

Ashlie'nin anlayabildiği kadarıyla, onun için ya tağın hangisi olduğu, ya da nerede olduğu önemsiz bir ayrıntıydı. Ama Ashlie onun kibiri yüzünden, her an havluyu atıp, kendisiyle yatmaktan vazgeçmesini bekliyordu. Midesi acıyla yanmaya başlamıştı. Bu yeni gelişmenin ona oynayacağı oyunu nasıl etkileyeceğini düşünüyordu. Ama bir kere inadı tutmuştu.

«Evet, öyle demek istiyorum,» diye cevap verdi ve 'Acaba kendimi kapı dışarı attırmak için kaşınıyor muyum?' diye düşündü.

Sinirleri gerilmiş bir şekilde onun ne yapacağını bekliyordu. «Bir planın daha yürümedi ha,» dediği zaman, onun bu sözlerinden ne anlam çıkarması gerektiğini anlayamadı. O yine konuşmaya başladığında hâlâ kıpırdıyamamıştı. «Ya seni şimdi götürürüm ve Mrs. Parry'yi uğraşları boşa

gittiği için üzmüş oluruz.» Durumu biraz tarttıktan sonra, «Ya da bu geceyi yatağında tek başıma geçiririm,» diye devam etti.

Ashlie'nin sinirleri artık yıpranmaya başlamıştı ve hâlâ ne olacağını kestiremiyordu. Derken tartışmaya yer vermeyecek kesinlikte bir emir aldı. «Beni izle!»

Genç kız uzun süredir sessiz kalan duygularının birdenbire ayaklandığını fark etti. Anladığı kadarıyla Chase Marriner neye karar verdiyse bundan dönmeye hiç niyeti yoktu. Eğer onu ön kapıya doğru götürmeye niyetlenirse, genç adamın fikrini değiştirmeye çalışmak, boşa zaman harcamak olacaktı.

Bölüm Dört

Ashlie, kalbi hızla çarparak, Chase Marriner'ı hole doğru takip etti. İleride geniş sokak kapısını görünce, onu oraya kadar getiren cesaretin bir anda yok olduğunu hissetti. Onun kapıya doğru yürümesi halinde ne yapacağını bilemiyordu.

Ama bu gerginlik fazla uzun sürmedi. Dönüm noktasına geldiklerinde, genç adam durdu ve sonra onu kolundan hafifçe tutarak basamaklara doğru yöneldi.

Basamakları onunla birlikte çıkmak, hızla çarpan kalbinin yavaşlamasına yardımcı olmamıştı. Bütün duyuları, onun yapabileceği ani bir harekete karşı hazır haldeydi. Yukarı kattaki holün sonundaki kapı açılıp da karşısına bir çamaşır dolabı çıkınca genç kız rahatladı. Artık nefesleri normale dönmüştü.

Chase, Ashlie'nin kucağına yatak çarşafı ve havlu yığarken, «Mrs. Parry yemeği hazırlamakla meşgul,» dedi tatlı ve nazik bir sesle. Sonra alay edermişcesine, «Eminim kendi yatağını yapma zahmetine katlanırsın,» diye ekledi.

«Mrs. Parry'e yardımım olacaksa, tabii,» diye cevap verdi Ashlie. Kendisinin de sonunda biraz alaylı konuşması genç adamın dudak bükmesine neden olmuştu. 'Chase aklımdan geçen her şeyi anlıyor,' diye düşündü genç kız.

Hiç değilse bu gece, ikisinin de ayrı yataklarda yatacaklarını düşünmek onu oldukça rahatlatıyordu. Ashlie kucağında çarşaf, önünde yastık ve battaniyelerle yürüyen ev sahibini takip ediyordu. Derken kapılardan birinde durdular.

Genç adam kapıyı açınca Ashlie onun peşinden içeriye girdi ve zevkle döşenmiş bir odayla karşılaştı. Sonra da onun kucağındakileri bir sandalyeye bırakmasını seyretti.

Genç kıza dönerek, «Yemek on beş dakikaya kadar hazır olur,» dedi Chase. Gözleri birkaç saniye onun dudaklarında gezindikten sonra, «Hazır olunca aşağıya inersin,» diye ekledi.

Odadan çıkar çıkmaz, Ashlie kendisini yatağa bıraktı. Kendisini bir mayın tarlasından geçmiş gibi hissediyordu ve bu sadece bir başlangıçtı! Ne yapmış, ne günah işlemişti?

Kendisini toparlayana kadar saniyeler, sonra da dakikalar birbirini kovalamıştı ama, bu oyunu devam ettirmekten başka çare göremiyordu. Ne yapabilirdi ki? Chase kendisiyle birkaç gece geçirmesi karşılığında Lynette'i rahat bırakmaya söz vermişti. Bu nedenle, eğer içindeki sesi dinleyip bu işi burada bırakırsa anlaşmanın kurallarına uymamış olacaktı. Hiç şüphesiz Chase de bunu fırsat bilip, kendisine düşeni yapmaktan kaçacaktı.

Eğer onun sözüne sadık kalmasını istiyorsa, devam etmeye mecburdu. Ashlie, yapacak başka bir şey olmadığına inanıp, yarını beklemeye karar verdi. Bu arada Chase'in, bakıcı kadının mutfak işlerine duyduğu saygıdan dolayı, yürek dolusu bir teşekkürü hak ettiğini düşündü. Sadece bu gece için bile olsa Mrs. Parry sayesinde cezası gectiği için çok memnundu.

Bundan sonraki geceleri atlatmak için ne yapması gerektiğini düşünmeye başlayacaktı ki, vazgeçti. Telaşını yenmeye çalışarak kalkıp, aceleyle yatağını yaptı. Vakit kaybetmeden yıkandı, makinesini tazeledi ve kısa dalgalı saçlarını kurattı. O gün işe giderken giydiği yeni takım elbisesini ve şerimini düzelitti. Kendisini aramak için genç ada-

ma fırsat vermeden, evde bildiği tek odaya gitmek üzere aşağıya indi.

Chase'i orada buldu. İş kıyafetini değiştirmiş onun yerine rahat bir pantolonla, kazak giymiş bakıcı kadınla konuşuyordu.

Onu gördüğü zaman, «Sonunda gelebildin Ashlie,» dedi. Sevecenliği bütün odaya bir büyü gibi yayılmıştı. «Miss Holman geceyi burada geçirecek,» diye Mrs. Parry'ye bilgi verdi. Büründüğü tılsımlı havayla, Ashlie'nin dikkatinden kaçmayan alaylı bir tonda konuşmasına devam etti, «Miss Holman kendi yatağını yapmaktan çok memnun oldu... Öyle değil mi, Ashlie?»

«Bunu ben de yapabilirdim,» diye karşı çıktı Mrs. Parry.

«Sorun değil,» diye gülümsedi Ashlie. Daha fazla bir şey söylemesine fırsat kalmadan, ev sahibi koluna girip onu yemek salonuna götürdü.

Ashlie, genç adamın bakıcı kadının yanında bu kadar eksiksiz bir nezaket göstermesine şaşırmıştı. Yine de Mrs. Parry odadan çıkar çıkmaz değişeceğine emindi. Ama yerlerine oturduktan sonra, baş başa kaldıklarında bile Chase'in en ufak bir alaylı söz söylememesi Ashlie'yi adeta telaşlandırdı.

Yemeğin ortalarına doğru birbirlerinden bahsetmeksizin, her konu hakkında büyük bir rahatlıkla konuşmaya başlamışlardı. Bunun yanı sıra genç adamın dudaklarından hâlâ aşağılayıcı bir laf çıkmamıştı. Chase onu içinde bulunduğu o kaygı dolu düşüncelerden uzaklaştırmıştı, Ashlie onun sözlerine gerçekten hoşuna gittiği için gülümsüyordu. Ancak bunu fark eder etmez yüzündeki tatlı ifade kayboldu. Kendisini toparlamaya çalışırken bir yandan da kafasında aynı şeyi tekrarlıyordu, 'Hovarda, o bir hovarda.'

Sıra tatlılara geldiği zaman, on dakika boyun-

ca, 'Hovarda, bir hovarda, bir hovarda,' diye tekrarlamaktan yorulmuştu. Kendilerinden bahsetmeden önce yemeğin bitmeyeceğini anlamıştı.

Ashlie, tedbirli olmaya çalışıyordu ama, Chase nerede çalıştığını sorduğunda cevap vermemek için herhangi bir neden göremedi. Onun kişisel sorular sormaya başlamadan önce kendisini rahatlatmaya çalıştığını düşündü. Karşılık verirken, belki genç adamın yaradılışının derinliklerindeki terbiye duygusuna da dokunabileceğini düşündü.

«Middleton'da sekreter olarak çalışıyorum, çeşitli tiplerde vinçler yapıyorlar,» diye cevap verdi nazikçe.

«İşinden memnun musun?»

«Başlayalı altı ay olmasına rağmen, bana oldukça ilginç geliyor,» diye söze başlarken, araya Norris ve Lynette'i de sokuşturmayı düşünüyordu.

«Sık sık iş değiştirmekten hoşlanır mısın?» diye sordu Chase. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

Ashlie başını salladı. «Bir sene öncesine kadar okuldan mezun olduktan sonra girdiğim şirketteydim.» Kevan Salter yüzünden o iyi ve emin işi bırakmanın duygusal olarak ne kadar zor geldiğini saklamak için gülümsedi.

Genç kızın dudaklarına bakarken yüzünde hâlâ o belli belirsiz gülümseme vardı. «O zaman bir değişikliğe mi gerek gördün?» diye sordu Chase.

«Evet öyle,» diye cevap verdi Ashlie yüzündeki gülümsemeyi korumaya çalışırken. «Ama o iş fazla uzun sürmedi. Ben o zamanlar annemlerle birlikte Lincolnshire adında küçük bir kasabada kalıyordum. Norris, Lynette'le evlenip, Brezilya'ya gitmek üzere iki senelik anlaşma imzalayınca yengem çok yalnız kaldı ve beni yanına çağırdı.»

Lafın arasına onları da sokuşturduğu için ga-

yet memnundu. Ancak ağabeyinden ve evliliğinden söz etmiş olması Chase'in üstünde hiçbir etki yapmayınca dudaklarındaki gülümseme silindi. Chase düşünceli bir ifadeyle devam etti.

«Demek ki işine tam anlamıyla alışmadan, bıraktın.» Kelimelerin kapalı anlamlarını keşfetmekte üstüne kimse olmadığını göstermek istermişcesine, «Lincolnshire'da neler oldu?» diye sordu.

«Ne demek istiyorsunuz?» diye soruyla karşılık verdiğinde rahatsız olmaya başlamıştı genç kız. Chase ise onun bu konudan bahsetmek istemediğini o anda anlamıştı. Ama bu daha fazlasını öğrenmek için baskı yapmasını engellemedi.

«Bir şeyler olmuş olmalı,» diye sakince cevap verdi. «Yoksa sadece istifa ederdin, değil mi? Ama aynı zamanda evini de terk etmek?!...»

Ashlie, 'Duygusuz canavar,' diye düşündü. Eğer bir cevap alabileceğini zannediyorsa yanılıyordu. Karşılık vermemekte kararlıydı ama, işini sadece Lynette yalnız kaldığı için bırakmak bahanesi ona bile yeterli gelmiyordu.

«Bu kararı almamda rol oynayan başka etkenler de vardı,» diye soğukça itiraf etti.

Eğer Chase'de en ufak bir hassasiyet varsa, onun soğuk tavrından, bu konu üstünde daha fazla konuşmak istemediğini anlar ve susardı. Ashlie böyle düşünüyordu ama, Chase Marriner'ın ancak bir kütük kadar hassas olduğunu öğrenmek üzereydi.

İsteddiği şeyden vazgeçmeye niyeti yoktu ve alaycı tavrı bir kez daha ortaya çıktı. «Ya?» dedi Chase. Onun işin aslını anladığını tahmin eden genç kız çok sinirlenmişti. «Ortada belalı bir flört var demek ki,» diye devam etti alayla. Ashlie'nin nefret dolu bakışlarına hiç aldırmamıştı.

Genç kız derin bir nefes aldı. Ona vurma iste

ğini zorlukla bastırabiliyordu. Chase hedefi tam ortasından vurmakla kalmamış, aynı zamanda duygularını hafife almakla onu kırmıştı.

«Sizin gibilerden yeterince dilim yandı,» dedi acıyla.

«Ve kaçtın,» diye mırıldandı Chase. Sonra öç almak istercesine sormaya devam etti. «Söylesen, dilin yandıktan önce mi, yoksa sonra mı kaçtın?»

Genç kız onun ne sorduğunu tam olarak anlamadı. Ama kelimenin tam anlamıyla bir ilişkide bulunup bulunmadığını soruyorsa, cevabını almak için çok uğraşacaktı. Bunları düşünürken, birden aklına bir fikir geldi.

«Lynette gibi, ben de patronuma tutulmuştum ve onu kusursuz zannediyordum. Ama Lynette'in de bu gece havaalanında fark ettiği gibi bizim Tanrılaştırdığımız erkekler çoğu kere boş çıkıyorlar.»

Zehir dolu sözleri yine karşısındakini etkilememişti. Sanki Lynette hâlâ onun olabilirmiş gibi sırtıyordu.

Kin dolu bir sesle sormaya devam etti. «Yaratığın Tanrının da ölümlü olduğunu görmek hâlâ acı veriyor mu peki?»

Ashlie ona laf yetiştirmenin imkânsızlığını fark etti. Ayağa kalkıp, «Oldukça hareketli bir gün geçirdim,» dedi, olabildiğince nazık bir tavırla. «İzininizle odama çıkabilir miyim?»

Neden fazladan bir kaç saniye durakladığını Ashlie de anlayamamıştı. Belki de onun iyi geceler türünden bir şeyler söylemesini bekliyordu. Bu Chase'in gözünden kaçmadı.

Yeteri kadar beklediğini düşünen Ashlie, «İyi geceler,» deyip, kapıya doğru hızla yürüdü.

«Ashlie!»

Tam kapıyı açacakken onu durdurmuştu bu

sözler. Genç kız arkasını dönmekle yetindi. Genç adamın haince parlayan gözlerini görmemezlikten geldi. Birkaç dakika daha göz göze kaldıktan sonra Chase yumuşak bir sesle konuştu.

«Benim bayan arkadaşlarım genellikle bana iyi geceler öpücüğü verirler... en azından.»

Ashlie bir an için içinden gelen sese uyup, çıkıp gitmeyi düşündü. Sonra bunu yaparsa oyununu tehlikeye atmış olacağına karar verdi. Onunla bir anlaşma yapmıştı, buraya kadar geldikten sonra her şeyin boşa gitmesi zaman kaybı olurdu.

O gece kendisinden istenilen sadece bir öpücük olduğuna göre kolay atlatmış sayılırdı.

Genç kız ona tedbirle yaklaştı. Ani bir hareketle kısıkıvrak yakalanmaktan korkuyordu. Ama onun herhangi bir harekette bulunmadığını görünce önce bir süre öylece durdu, sonra sabırsızlanıp kafasını öne doğru eğdi.

Dudakları, öncekinden daha uzun ve sıcak bir öpücüğü umuyorlardı. Birden bütün vücudunun titrediğini hissetti Ashlie. Bütün duyguları karışmıştı. Dudaklarını ondan ayırmak istemiyor, tersine bir tepki gelinceye kadar beklemeyi arzuluyordu.

Aniden geri çekilip, «İyi geceler,» diye tekrarladı. Sonra onun dudaklarını hissettiği anı hatırlayıp bir daha öpüşmek istediğini fark edince, yanaklarının yanmasına aldırmadan odadan çıktı.

Banyosunu yapıp, mini geceliğini giyerken hâlâ onun dudaklarının dokunuşunu düşünüyordu. Yatağa girdiğinde bile içindeki duygu karmaşasını çözebilmiş değildi.

Genç adamın gösterdiği tepki, daha doğrusu göstermediği tepki onu çok şaşırtmıştı. Kevan Salter böyle bir fırsatı kesinlikle kaçırmazdı.

Bu da ikisinin arasında büyük fark olduğunu kanıtlıyordu. Chase daha becerikli ve kurnazdı.

Onun Kevan'dan daha olgun bir görünüşe sahip olduğunu da inkâr edemezdi. Bunları düşünürken Chase'in bir sözü aklına geldi. Mücadeleden hoşlandığını söylemişti. İşte o anda sadece Lynette'ten daha güzel olduğu için seçilmediğini anladı. Chase genç kızın yengesinden daha zorlu çıkacağını, yatağa girmemek için her yolu deneyeceğini anlamıştı.

Bu noktada kafası karıştı. Chase'in kendisini öperken yakaladığı fırsatı niçin değerlendirmedini anlayamıyordu.

Ama biraz düşününce onun ne kadar sözünün eri biri olduğunu anladı. Ashlie hafta sonu tatilinin onlar bir yere gidene kadar başlamamasını istemişti. Chase'i kendisi öpmüştü, o kesinlikle bir şey yapmamış, olayı orada bırakmış!

Bir an için ona hayranlık duydu. Güvenilir bir insandı ve önüne çıkan her fırsatın üstüne atlamıyordu demek. Merdivenlerden gelen ayak seslerini duyunca kalbi hızla çarpmaya başladı. Şimdiyse, onun sözüne inandığı için kendini bir aptal gibi hissediyordu.

Ayak seslerinin kapısının önünde durduğunu duyan Ashlie hiç nefes almadan dinledi.

Ertesi gece tatile çıktıkları zaman, anlaşmayı yerine getirmek zorunda kaldığında ne yapacağını dehşetle düşündü. Ayak seslerinin uzaklaştığını ve bir kapının açılıp kapandığını işitince, kalp atışları da biraz olsun normale döndü.

Bütün bu dertlerin uykusunu kaçıracağını düşünmüştü, ama ertesi sabah uyandığında rahat bir gece geçirdiğini gördü. Dışarıda soluk gri bir gökyüzü vardı.

Ashlie hayatının en hile dolu gününe başlamak

için acele etmiyordu. Günün başlaması için yataktan fırlamasına gerek yoktu.

Fakat Clarendon House'dan bir an önce uzaklaşmak amacıyla çıktı yataktan. Her şeyi olduğu gibi bırakmak istiyordu. Buradan kaçıp, kendi evine gittiğinde Lynette'e her şeyi anlattığı zaman genç kadının sinirlenip, sinirlenmeyeceğini merak etti.

Ama bu merakı da uzun sürmedi. Lynette, Chase'in hayatındaki tek kadın olmadığını biliyordu, ama onun yanındayken bunları hiç düşünmüyordu.

Ashlie bu riski göze alamayacağına karar verdi. Ne yapıp edip önündeki iki geceyi de yalnız başına uyuyarak geçirmeliydi.

Kendi durumunun ne kadar çıkmazda olduğunu derin derin düşünürken, dışarıda bir şey gözüne çarptı.

Clarendon House'u çevreleyen bahçeyi ve büyük alanı ilk defa görüyordu. Pencereden gördüğü harika tepeler ve manzara karşısında kendi kaygılarını unuttu. Gece don yapmış olmalıydı. Ağaçları ve çalıları örten gümüşü buz tabakası harika bir görüntü yaratıyordu.

Onu içinde bulunduğu zor durumdan uzaklaştıran, mutluluk ve sakinlik dolu bu dakikalar asırlar kadar uzun gelmişti.

Aniden odasında bir tıkırtı duydu ve hızla arkasına baktı. Chase Marriner'in sessizce odasına girmiş olduğunu görünce, gözlerindeki büyüklü ifade bir anda söndü!

Yüzünü ateş basmıştı. Genç adamın elindeki tepside bir bardak taşıdığını ve giyinmemiş olduğunu neden sonra fark etti. Üstündeki havlu sabahlığın altında bir şey olmadığı belli oluyordu.

Pencerenin önünde donakalmıştı Ashlie. Genç adam gri gözleriyle onun açıkta kalan bacakları-

nı süzüyordu. Ashlie'ninse dili tutulmuş, içinden bu mini geceliği aldığı güne lanet ediyordu.

«Güne iyi başlamak istersin diye düşündüm.» Genç kızın gözleri dışarıdaki manzaraya takılmış kalmıştı. 'Umarım, iyi bir güne başlamak için bir fincan çay yetiyordur,' diye düşündü.

Sonunda, «Zahmet etmeseydiniz,» diye mırıldanmayı başardı. Genç adam ona doğru bir adım daha yaklaşıncı, alarm zillerini duyar gibi oldu.

«Zahmet olmadı,» dedi rahatlıkla. Sıcak bakışları şimdi onun saçlarında dolaşıyordu. «Mrs. Parry hafta sonları keyif yapar,» dedi tatlı bir sesle. Gözleri genç kızın dudaklarına kaymıştı. «Birazdan kahvaltıyı hazırlamaya başlarım.»

Kahvaltıyı kimin hazırlayacağı Ashlie'nin umurunda değildi. Tek dileği Chase'in bir an önce odadan çıkmasıydı. Odaya sessizce girip onu seyretmesinin şokunu atlatınca hiç de beceremediği halde, bilgiçlik taslamaya çalıştı. Amacı onun çıkışını hızlandırmaktı.

«Hemen bir banyo yapar, sonra da aşağıya size yardım etmeye inerim,» diye bir teklifte bulundu.

«Bana katılırsanız sevinirim,» diye karşılık verdi Chase. Gözlerindeki şeytani pırıltıdan Ashlie'nin niyetini anladığı belliydi.

Ashlie, «Çayımı banyo yaparken içerim,» dedi. Genç adamın gülümsediğini görünce cehenneme gitmesini diledi.

Chase, «Bana bir günaydın öpücüğü yok mu?» diye sordu.

Belki de onu öpmek, karşısında bacaklarını teşhir edercesine durmaktan daha iyiydi. Dün gece ona istediği öpücüğü verdiğinde saldırıya uğramamıştı.

Chase ona karar verme fırsatını tanımadan, kollarından tuttu ve öptü.

Dudaklarının teması dışında Ashlie onun sıcak vücudunu da hissediyordu şimdi. Geri çekilmek istedi, güçlü göğsünü elleriyle itmeye çalıştı.

Ama genç adamın dudaklarının içini eriten sıcaklığı ona mani oldu. Chase'in onu ikinci öpüşünde elleri yavaşça genç adamın geniş omuzlarına kayd.

Dudakları yeniden birleştğinde artık hiçbir şey düşünemiyordu. Vücutları iyice yaklaştığında onun sıcaklığının yanı sıra içinde büyüyen yangını da fark etti.

Chase'in güçlü ellerinin sırtında gezindiğini hissettiğindeyse içi boşaldı. Sert adaleli kollar belini sardığında, ona daha yaklaşmak için parmak uçlarına kalktı.

Ashlie daha önce hiç böyle öpülmemiş olmanın heyecanını yaşıyordu.

Genç adamın elleri kalçalarına doğru inmeye başladığında genç kız telaşlandı. Bir eliyle onu kendisine yakın tutarken, diğeriyle de geceliğin altından içeriye süzölmeye hazırlanıyordu Chase.

Hafif bir inlemeyle, Ashlie onu yeniden itmeye çalıştı. Ayrıldıkları zaman bile onun ellerini hâlâ vücudunda hissediyor gibiydi.

«B... bence artık g... gidin,» diye kekeledi, sinirleri boşalmıştı. «B... banyo yapıp giyinmek istiyorum,» derken sesi oldukça kısık çıkıyordu.

Chase bir daha onu kollarına almaya yeltenmedi ama, hâlâ orada durması genç kıızı tedirgin ediyordu. Yumuşak sesinden ona, ne yaptığının farkında olduğı anlaşılıyordu.

«Giyinmek istediğinden emin misin Ashlie?»

Genç kız bundan sonra hiçbir şeyden emin olmayacağını hissediyordu. Ama onunla baş başa kalamazdı. Sonra onu kandırabilecek kurnazca bir yol buldu.

«Biz... yani, bizim...» Yanlış başlamasına rağmen

men sonunda söyleyebildi. «Sizinle anlaştık... Buradan gidene kadar hafta sonu başlamayacaktı.»

Genç adamın cevap vermesi oldukça uzun zaman aldı. Ashlie telaşını belli etmemeye çalışarak onu seyrederken, Chase'in söylediği kadar mücadeleyi seven bir adam olduğunu anladı. Genç kız neredeyse dehşete kapılacaktı. Onun ne yapacağını kestiremiyordu. Belki onu tekrar kollarına alırdı, ya da bunu başka zamana bırakırdı.

Ashlie onun söylendiği kadar sözünün eri olması için dua ediyordu. Chase'in bir şey söylemeden ve yapmadan, ona öylece bakması sanki bir hayat boyu sürdü.

Sonra genç adam aniden kapıya doğru yürüdü. Ashlie onun sesindeki alaycı tonu bir defa daha hissedince sanki yıkıldı. Chase kapıdan çıkarken, «Kahvaltıya geç kalma, tatlı Ashlie,» diye sesleniyordu.

Kapı kapandığında ayaklarındaki güç tükenmişti. Yatağa yığılıp kaldı. Kafası öylesine karışmıştı ki başı dönüyordu.

Bu karmaşıklığın tek sebebi Chase'di. Ondan nefret ettiği halde hafta sonunu beraber geçirmeyi kabul etmişti. Bundan da kötüsü onunla yatmaya niyeti hiç yokken şimdi bunu arzuluyordu. Onun kollarındayken içini saran ateşi unutmaya çalışıyor ama, Chase Marriner'ı istediğini de inkâr edemiyordu.

Bölüm Beş

Ashlie mutfağa indiğinde Chase'i önceki gece giydiği pantolon ve kazakla görünce biraz da olsa rahatladığını hissetti. Onun kuvvetli, kaslı bacaklarını görmek çok rahatsız ediciydi çünkü.

Tek bir kelime bile söylemeden onun gösterdiği yere oturdu. Genç adama bakacak cesareti bulduğunda, gözlerindeki pırlıltının kaybolmuş olduğunu fark etti. Ona kahvaltı için istediği kadar oyalanabileceğini söylerken sesinde hiçbir alaycılık yoktu. Her şeye sakın, hiç acele etmeden başlamaktan hoşlandığını söyledi.

«Sanırım bir yerden diğerine giderken acele etmek zorunda kalıyorsunuz?» diye ortaya bir laf attı genç kız. Havadan sudan bir şeyler söyleme gereğini duymuştu.

Chase, «İş hayatının belli stresleri vardır,» diyerek onu onayladı. «İşte bu nedenle, fırsat bulduğum zaman hafta sonlarını sakın geçirmeyi seversim.»

Ashlie, tehlikeyi sezinleyip suya sabuna dokunmadan bir cevap verdi. «Bana kalırsa hafta sonları bu yüzden icat edilmiştir.» Genç adam özellikle bu hafta sonundan bahsetmediği için neredeyse içinde ona karşı bir yakınlık duyacaktı.

Kahvaltı sona erdiğinde, saat dokuzu geçiyordu. Ashlie bavulunu hazırlamak üzere odasına çıktı. Chase de bu arada birkaç yere telefon etti. Tam kapıdan çıkmak üzerelerken telefon bir kez daha çalınca, Chase duymamazlıktan geldi. «Bu

gidişle oraya gece yarısı bile varamayız,» diyerek genç kızı ön kapıya doğru yöneltti.

Halbuki Chase'in bütün gün telefona bakması ve gidecekleri yere hiçbir zaman ulaşamamaları Ashlie'nin daha çok hoşuna giderdi.

Arabada onun yanında otururken 'İşte hafta sonu başlıyor,' diye düşündü.

Ashlie yolculuğun ilk bir saati boyunca ağzını açmadı. Chase de hiç konuşmadığına göre yol arkadaşlarının sessiz ve sakin kalmasından hoşlanıyor demekti.

Ama bir müddet sonra kendisine gelip de, sessizlikten sıkıldığını fark edince, Ashlie şoför beyin ne tip yolculardan hoşlandığına bakmaksızın aceleyle sordu.

«Otobandan gitmiyoruz? Sanırım,» dedi sesini biraz alçaltarak, «Ara yollara girdik.»

«Yatak odandan görünen manzaradan hoşlanmış gözükiyordun,» diye cevapladı Chase. «Kırların güzelliğini görmek istersin diye düşündüm.»

Havanın kapalı olmasına rağmen sırf onun için bu yola girmiş olması oldukça şaşırtıcıydı. Ashlie birden nereye gittiklerini merak etti.

«Bir dakika,» dedi genç kız ama hemen sonra sürekli laf sokuşturmak yerine uysal bir yol arkadaşı olmakta karar kılarak ekledi, «Nereye gidiyoruz?»

«Yorkshire Dales'in ilginç olabileceğini düşündüm.» Sesi oldukça kibardı. «Ama eğer...»

«Dales gayet iyi,» dedi Ashlie. Bunları söylerken genç adamın kendisine de seçme fırsatı vermesine çok şaşırmıştı. Anlaşmalarına göre bir yere gitmeleri gerekiyorsa, o pekâlâ bu kurallara uymak için komşu kasabayı da seçebilirdi.

Ashlie camdan büyük bir hayranlıkla manzarayı seyrederken, onun böyle bir incelik gösterip yolları seçerek saatlerce araba kullanmayı gö-

ze almasına hayret ediyordu. Sadece bununla da kalmamış onu çocukluğundan beri severek gittiği bir yere götürmeye karar vermişti.

Ama bunları düşünmek bir yandan da Ashlie'nin keyfini kaçırıyordu. Dales'i hatırlayınca aklına hep mutlu çocukluk günleri gelirdi. Ancak bu hafta sonundan sonra böyle bir bağlantı kuramayacağını biliyordu.

«Ben küçükken annem ve babam bazen beni Dales'e götürürlerdi,» diye anlatmaya başladı Ashlie. «Tabii Norris'i de.» Fırsat buldukça ağabeyinden bahsetmekten çok hoşlanıyordu. Biraz önce uysal olmaya karar verdiğini unutmış gibiydi. «Hepimiz bayılırdık oraya, özellikle de Norris,» diye sözünü bitirdi.

Fakat Chase Marriner bu iğnelemelerden hiç etkilenmiyordu. Ne Yorkshire yakınlarına yaptıkları geziler, ne de Norris onu pek ilgilendirmiş gözüküyordu. Genç adam ilgisiz bir soru sordu.

«Anne ve babanın mutlu bir evliliği mi var?»

Ashlie yine ağabeyini araya sokuşturacak bir cevap aradı.

«Evet çok mutlular,» diye karşılık verdi. «Şu anda bile evlendikleri günkü kadar mutlular ve Norris otuz dört yaşında olduğuna göre oldukça uzun bir zamandır beraberler.» Eğer Chase Marriner, Lynette ve Norris'in evliliğine burnunu sokmasa, onların da en az anne ve babası kadar mutlu bir beraberlikleri olacağını biliyordu. Bunu söylememek için kendisini zor tuttu. Merakını yenemeyerek sordu sonra. «Ya sizinkiler? Onlar da mutlu mu?»

Genç adam ona bir göz atıp, «Mutlular,» diye omuz silkti. «Ama artık birbirleriyle evli olmadıkları için.»

«Boşandılar mı?»

Genç adam gözünü yoldan ayırmadan başını

sallayarak onayladı. Ashlie, onlardan söz etmesinden, evliliklerinin oldukça kavgalı geçtiği sonucunu çıkardı. Ama içindeki merak yatışmamıştı. Onunla böylesine ilgilenmesi kendisini şaşırtıyordu.

«Bu yüzden mi hiç evlenmedin?»

Genç adamın gülümsediğini gördü, ama alay etmeyeceğini anlayınca rahatladı. «Hayır,» diye cevap verdi Chase, sonra ekledi, «Bekâr kalmamda psikolojik problemlerin etkili olduğunu düşünme. Emin ol ilgisi bile yok.» Konuşması oldukça rahattı. «En sevdiğim yıllar yatılı okulda geçti, eve gittiğim zamanlar ise ailemi çok nadiren görürdüm.»

Ashlie'nin anladığı kadarıyla okul tatillerinde Chase'i bir dadiya bırakıyorlardı. Genç kız Chase'in Mrs. Parry'ye ne kadar nazik davrandığını hatırlayınca buna şaşırmadı.

«Çocukluk yıllarında ailenin mutsuz olduğunun farkında mıydın?»

«Elbette, tamamiyle,» diye karşılık verdi. «Yolları her zaman ayırıydı. Babam bana her şeyin bittiğini söylediğinde fazla şaşırmamıştım.»

Ashlie, Chase'in geçirdiği çocukluk nedeniyle ona ilgi duyduğunu fark edince endişelendi. Şu an için onun ilgiye ihtiyacı olmadığı apaçıktı. Ama kendi sevgi dolu çocukluğunu Chase'inkiyle kıyaslayınca ister istemez ona acıdı. Sesini yumuşatarak sorularına devam etti.

«Hiç sevginin sıcaklığını hissetmedin mi?»

Ama ona sempati duymasına, yakınlık göstermesine hiç gerek olmadığını kısa zamanda anladı. Chase onun sorusunu bilerek tersinden anla-mıştı.

«Bunun sana bir yararı olacak mı?»

Ashlie çok sinirlenerek, «Sizin aşk hayatınıza burnumu sokmaya niyetim yok,» diye söylendi.

Kendini dünyanın en aptal insanı gibi görüyordu. «Sadece ailenizi merak etmişim, acaba...» Birden sorularının hassasiyetten çok uzak olduğunu fark etti. Gerçi Chase Marriner'ın duygusal biri olmadığını biliyordu, ama yine de cümlesini bitiremedi.

Onun yerine Chase tamamladı, «Acaba o evde hiç sevgi var mıydı, diye mi merak ediyordun?» Ashlie 'o ev' demesinden cevabın ne olduğunu tahmin etmişti. «Hiç bilmediğin bir şeyi özleyemezsin,» diyerek sözünü bitirdi Chase.

Bir kez daha ortalığı sessizlik kapladı. Ashlie kendi kendine bir şeylerden konuşmaları gerektiğini söylüyordu! Daha önceki soruları onu gücendirmedeği için soru sormaya devam etmeye karar verdi.

«Galiba evlenmeden de yaşayabileceğini düşünüyorsun. Evinizde sevginin olmaması, ailede geçimsizliğin hüküm sürmesinin payı var bunda herhalde?» diye sordu. Sonra daha açık anlatmak gereğini duydu. «Demek istiyorum ki, evliliğin boşanmayla bitebileceği düşüncesi mi seni korkutuyor?»

Genç adam onun sorularını ilginç bulurmuşçasına gülümsedi.

«Yine başladın.»

«Burnumu sokmaya mı?» dedi Ashlie. O anda yaptığı gerçekten buydu. Ama Chase onu suçlamıyordu.

«Psikanaliz,» diye mırıldandı. Genç kızın bir şey söylemesini beklemeden ekledi. «Teorin oldukça ilginç.» Ashlie, düşüncelerinin ciddiye alındığına sevinirken, teori kelimesinin altındaki ince alayı sezmişti. Genç adam konuşmasına devam etti. «Doğrusunu istersen bayağı meraklandım. Örneğin, senin değerli fikirlerine göre, diyelim ki bir gün bu özgür bekârlık hayatımın zevklerini

unutup birisine bağlandım. Niçin evliliğim boşanmayla sona ersin?»

‘Senin değerli fikirlerine göre,’ diyerek Ashlie’yi yine kışkırtmıştı. İçinden bu soruyu hiç sormamış olmayı diliyordu Ashlie. Genç adam gücenmiş görünmese bile kendi işlerine karışılmasından hoşlanmadığını açıkça ortaya koymuştu.

Ashlie sertçe karşılık verdi. «Sonucu önceden belli, öyle değil mi? Sana tek bir kadının yetmeyeceğini söylemeye gerek yok herhalde. Eğer bir kadın seninle evlenme aptallığında bulunursa, kısa zamanda gecelerinin yalnız geçeceğini keşfedecektir.» Bu sözlerin onun alaylarına son vereceğini umut ediyordu.

Ama yanılmıştı. «Tanrıya şükür ben evlenecek tiplerden değilim,» diye mırıldandı Chase. Sonra da büyük bir zevkle ekledi. «Senin eski hovardalardan iyi koca olduğunu hiç duymadığın da belli.»

«Bunu denemek istemezdim,» dedi Ashlie. Çok sinirlenmişti. İçinden ona vurmak geliyordu.

«Sakin ol Ashlie, bunu benimle denemek zorunda kalmayacaksın.»

Ashlie, bu söz üzerine yolculuk boyunca bir daha hiç konuşmamaya karar verdi. Ama Chase bunun farkında bile değildi.

Aradan biraz zaman geçtikten sonra, Chase yemek molası için bir yerde durdu. Genç adam arabadan inip nazıkçe Ashlie’nin kapısını açtığı anda, genç kız onun yüzündeki sert ifadeyi fark etti. Birden onu tekrar güleryüzlü görmek ve onunla iyi arkadaş olmak istedi. Bu yüzden tatlı tatlı gülümsedi.

Bir saat somurtttuktan sonra, böyle gülümsemesi genç adamı çok şaşırtmıştı. Ashlie’ye baka kaldı. Ama genç kız az sonra gülümseyişini bü-

yülü etkisini gördü. Chase yine havasını bulmuştu.

«Çok iyi,» dedi genç adam neşeyle. «Sonunda somurtmaktan vazgeçtin!»

«Kapa çeneni,» diye tersledi Ashlie onu. Hemen ardından da bir kaçık gibi davrandığını hissetti. Ama, Chase uzun boylu, ince bir kız tarafından kaba bir şekilde susması emredildiğinde kahkahayı basmıştı. Lokantaya doğru yürürlerken Ashlie de onun neşesine katılmadan edemedi.

Yemeğe kahkahalarla başladıkları için mi, yoksa etrafta başkaları da olduğundan mı bilemiyordu, ama kendisini rahatlamış hissediyordu. Yemek boyunca Chase onu güldürdü. Artık onu sadece yakışıklı bir erkek olarak görmüyordu.

Yemek sırasında söylediği sözlerin Chase'in ilgisini çektiğini fark eden genç kız, duyduğu mutluluğun sadece içtiği güzel şaraptan kaynaklanmadığını biliyordu.

Yemeklerini bitirdikten sonra Chase, «Saçının rengi bu kadar güzel olduğu halde kuaföre mi gidiyorsun?» diye sordu.

Tuvalete gitmek için kalkarken, «Elbette,» diye mırıldandı Ashlie.

Rujunu tazelerken birden Ashlie'nin aklı başına geldi. Bu tipte bir erkeğin tuzağına daha önce de düşmüştü. Böyle bir tecrübeyi bir daha yaşamazdı.

On dakika kadar sonra tuvaletten çıktı. İçeride kendi kendine bir nutuk çekmişti. Ama şimdi boşu boşuna telaşlandığını düşünüyordu. Bu gibilere karşı bağışıklığı olduğuna emindi.

Yine de, arabaya bindiklerinde Chase'in konuşmaya pek hevesli olmamasına sevindi. Her ikisi de sessizce düşüncelere dalmışlardı. Genç kız, kendi açısından ona en ufak bir umut bile vermeyi düşünmüyordu.

Saat dört civarında, Chase arabayı güzel bir otelin önüne çektiğinde hava hâlâ kapalıydı. İşte o anda Ashlie gerçekten paniğe kapıldı. Gelmişlerdi!

Daha önce hiç böyle bir hafta sonu tatili yapmamıştı. Chase'in resepsiyonda kartları doldurmasını beklerken çok utandığını hissetti. Herkesin, buraya neden geldiklerini bildiğini sanıyordu.

Otel görevlisi kalacakları odayı gösterdiğinde, genç kız çok şaşırdı. Kalacakları yer sadece bir oda değil içinde yatak odası, oturma odası, banyosu ve küçük bir mutfaklı olan bir süitti.

Ashlie o sırada telaşını yenmekle uğraştığı için, görevlinin bahşişini alırken, Chase'le aralarında ki konuşmayı da duyamadı.

Chase etrafa bir göz atıp oturma odasına geldiğinde, Ashlie hâlâ kıpırdamıyordu. Ama genç adam elini ona doğru uzattığında geriye sıçradı. Ama genç adamın niyetinin artık tatile başlamak olmadığını, sadece kolundaki bir iplik parçasını almaya çalıştığını fark ettiğinde çok geçti. Chase genç kızın bu hareketine çok sinirlendi ve bunu saklamaya hiç çalışmadı.

Dudakları gerilerek, «Tanrı aşkına buraya henüz geldik,» diye hafifçe tersledi onu. «Diğer çapkın arkadaşların seni yatağa yakın bir yerde gördüklerinde, üzerindikileri yırtarak çıkarıp sana saldırabilirler, ama şu anda bana düş yapıp, bir şeyler içmek senden daha cazip geliyor.»

Ashlie'nin ne cevap vereceğini düşünmesine fırsat kalmadı. Genç adam düş yapmaya gitmek yerine kapıyı çarpıp dışarı çıktı.

Yavaş yavaş Ashlie de öfkelenmeye başlamıştı. Onun hiç dönmemesini istiyordu. Kim olduğunu zannediordu bu adam? Ona cazip geldiğini nasıl söyleyebilirdi? İkisi de burada neden bu

lunduklarını gayet iyi biliyorlardı! Bilmemezlikten mi gelmesini istiyordu? Eğer kolundan iplik parçasını alırken sıçramasaydı, işin o kadarla kalmayacağına iddiaya girebilirdi.

Genç adama karşı öfkesi iyice artarken kapının çalındığını duydu. Açtığında iki kişilik çay getirmiş olan görevliyle karşılaştı.

«Teşekkür ederim,» diye mırıldanırken, Chase' in gerçekten bir şeyler içmeyi düşünmüş olduğunu anlayıp, öfkesinin yatıştığını hissetti.

Ashlie arabada bütün gün oturmuş olmasına rağmen kendisini yorgun hissediyordu. Chase'in yokluğundan yararlanıp kendini yatağa bıraktı. Chase çok sinirlenip, duşu ve çayı unutmuş, uzun bir yürüyüşe çıkmıştı herhalde.

Çıkarken öyle hiddetliydi ki, genç kız onun hemen dönmeyeceğini tahmin edebiliyordu. Bu fırsattan yararlanıp ne mazeret bulacağını düşünmeye başladı. Ama kısa süre sonra göz kapakları ağırlaştı ve uykuya daldı.

Birkaç saat sonra yumuşak bir ses onu uyardı. Daha kendine tam olarak gelemediğinden, Chase'in dönmüş olduğunu ve üstüne doğru eğildiğini görünce telaşa kapılmadı.

Chase'in gözlerinde saldırgan bir ifade olmadığını görünce geri çekilmeye yeltenmedi. «Yürüyüşün iyi geçti mi?»

«Harika,» diye cevap verirken, Chase gözlerini genç kızdan ayıramamıştı.

Chase biraz daha yaklaşıncı Ashlie'nin kalp atışları da hızlanmaya başladı. Genç kız onun yürüyüşten çok kendini harika bulduğunu düşünüyordu. Sonra yavaşça dudakları birbirine değdi.

'Böylesine biri nasıl bu kadar nazik öpebilir,' diye düşünmekten kendini alamıyordu genç kız. Chase öpüşmeye ara verip karşısındaki güzelliği

seyretmeye başlayınca, o nazik dudakları tekrar arzuladığını hissetti.

Chase'in gri gözlerinin içi gülüyordu. Ashlie dudaklarını davetkârca araladı. Onun dudaklarını yeniden hissettiğindeyse zevk şarabını yudumluyordu.

Öpüşmeye ara veren yine Chase oldu. Ama Ashlie onun dudaklarını istediğini fark edince kendisini kaptırdığı bu alacakaranlıktan kurtarmaya çalıştı.

Saatine bakarak, «Aman Tanrım!» diye bağırdı. «Çok geç olmuş.» Yataktan bir ok gibi fırlayıp, bavulunu kaparken, «Ben en iyisi yemek için hazırlanayım,» dedi ve banyoya daldı.

Banyoda kaldığı yarım saat boyunca, Chase Marriner'in dudaklarının onunkilere değdiği anda her şeyi nasıl untabildiğini düşündü durdu.

Sonunda banyodan çıkmaya karar vererek, kapıyı açtı. Yatak odasında fazla oyalanmak istemiyordu. Bavulunu bırakıp oturma odasına geçti. Orada Chase'i gazete okurken buldu.

Genç kız, «Banyo artık sana ait,» dediğinde, gazetesini indirip ayağa kalktı.

Chase, Ashlie'nin üzerindeki, beyaz dantel yakalı, dizlerine kadar inen kırmızı elbisesini inceleyen, genç kız kalbinin neden bu kadar hızlı çarptığına anlam veremiyordu.

«Dediğim gibi,» diye mırıldandı genç adam, «Harika.»

«Teşekkür ederim,» derken nefesi kesilmişti Ashlie'nin. Chase'in yatak odasına doğru yürüdüğünü görünce biraz rahatladı.

Oturma odasında bırakmış olduğu el çantasından pudra ve rujunu çıkardı. Makyajını yatak odası yerine orada yapmayı daha uygun gördü, çünkü Chase içeride yarı çıplak, giyinmiyor olabiliirdi.

Bu iş sadece birkaç dakikasını aldı. Chase'in bıraktığı gazeteye bir göz attı, ama okumaya devam edemedi çünkü yerinde duramıyordu. Sonra sırf bir şeylerle meşgul olabilmek için el çantasını boşalttı.

Çantasından çıkanları masaya yayarken, kafası biraz olsun onu rahatsız eden düşüncelerden uzaklaşmıştı. İlk önce yanında bu kadar çok ıvr zıvrı neden taşıdığını düşündü ama daha sonra hepsinin gerekli olduğunu gördü.

Sonra pasaportunu buldu. İşte bu tamamen gereksizdi. Tıpkı bankadan aldığı franklar gibi.

Tam arkasından, «Paralar benden,» diye bir ses duydu.

Hızla döndüğünde boğazının kuruduğunu hissetti. Chase pantolonunu giymişti ama, geniş erkeksi göğsü hâlâ açıktaydı. Genç kız onun kendisini seyrettiğini düşününce adeta dili tutuldu. Elindeki frankların Paris'ten kaçma parası olduğu ortadaydı. Genç adamın ani gülümseyişi karşısında Ashlie de aynı şeyi yapmak zorunda kaldı.

O gülümserken, Chase'in yüzü bir anda ciddileşti. Yavaş yavaş o da gülümsemekten vazgeçerken, aralarındaki havanın iyice gerginleştiğini fark etti. Genç adamı görmemek için bir sandalyeye oturdu, ama gerginliği hâlâ bütün yoğunluğuyla hissedebiliyordu. Chase hiçbir şey söylemiyordu, ama onun sandalyeye yakın olduğunu hissedebiliyordu genç kız.

Ashlie, o ana kadar genç adamın varlığını hiç bu kadar yoğun bir şekilde hissetmemişti. Güçlü elleri onu sarınca gözleri kendiliğinden kapandı. Ona sadece dokunmuyor aynı zamanda tutuyor, kavırıyor, okşuyordu. Ensesinde onun sıcak nefesini duyduğunda hiç karşı koymadı. Sonra onun gittiğini hissetti. Şimdi odada yalnızdı.

Ashlie hiç hareket edemiyordu ama içerden,

Chase'in sesini duyabiliyordu. Genç adam bir süre sonra giyinmiş olarak geri geldi.

«Hazır mıyız?» diye sorduğunda ifadesi o kadar değişmişti ki, Ashlie biraz önceki adamın aynı kişi olup olmadığını düşünmekten kendini alamadı.

Beraberce koridoru yürüyerek geçip asansöre bindiklerinde, Ashlie çevredeki herkesin, buna otel personeli de dahildi, evli olmadıkları halde aynı süiti paylaştıklarının farkında olduklarını düşünüyordu.

Ashlie, Chase'in yapılı ve yakışıklı bir erkek değil de, dikkat çekmeyen biri olmasını tercih edirdi. Genç adam onun sıkıntısını sanki hissetmişçesine bir teklifte bulundu.

«Yemekten önce bir şeyler içmeye ne dersin?»

O anda yemekten önce veya sonra olması Ashlie'nin umurunda bile değildi. Bu uzun zamandır duyduğu en iyi teklifti.

«Elbette, çok sevinirim,» diye cevap verdi. Kol kola girip bara doğru ilerlediler.

Ashlie biraz alkol almanın sınırlarını yatıştıracağı umuyordu, ama bara girer girmez başından aşağıya kaynar sular döküldü. Chase ona kاپیы açıp geçmesi için yol verdiğinde, Ashlie içeriye göz atmış ve taş kesilmişti.

Donakalmıştı adeta. Tek duyduğu, beyninde uğuldayan alarm zilleriydi. Gözü, Welsh kıyılarındaki tatil yapacaklarını sandığı iki kişi dışında hiç kimseyi görmüyordu.

Öylesine sarsılmıştı ki, Chase'in içeriye girmek için kendisini beklediğini tamamen unutmuştu. Gidebilecekleri bir sürü yer varken niçin buraya gelmişlerdi? Yüzü bembeyaz kesilmişti. İçinden bir ses oradan kaçıp saklanmasını söylüyordu, ama geç kalmıştı. Ashlie o iki kişinin de bakışlarının kapıya doğru yöneldiğini gördü. Anne ve babası onu fark etmişlerdi.

Bölüm Altı

Ashlie taş kesilmiş, olduğu yerde kalmıştı. Chase'in onu kolundan tutup itmesi bile onu canlandırmamıştı. Anne ve babasının gözleriyse kapıya takılıp kalmıştı. Genç kızın yalnız olmadığını fark ettikleri belliydi.

Chase başkalarına yol verebilmek için onu kenara çektiğinde beyaz ve donuk suratından, onu çok tedirgin eden bir şey olduğunu anlamıştı.

«Ne oldu?» diye sordu.

«Annem ve babam,» diye fısıldadı genç kız. Kafasından bir çözüm yolu bulmaya çalışıyordu. «O... onlar buradalar!»

Chase'in hiç paniğe kapılmadan onu dinlemesi, Ashlie'yi sinirlendirdi. Elbette ona kalırsa hafta sonlarını kiminle ve nasıl geçirdiği kimseyi ilgilendirmezdi. Genç adam büyük bir serinkanlılıkla, «Annenler hoşgörülü insanlar değil midir?» diye sordu.

«Benimle ilgili konularda hayır,» diye sertçe cevap verdi.

Genç adamın, «Bizi gördüler mi?» diye sorması üzerine Ashlie başını sallayarak onu onayladı. Ama, hemen ardından Chase'in teklifi onu büsbütün perişan etti.

«O zaman sevgili Ashlie beni onlarla tanıştırmalısın.»

Bu tekliften sonra dehşete düşmüş olan genç kızın kendisini toparlamasına bile fırsat tanımadan, onu kolundan tutup bar salonundan içeriye sürükledi.

Yürürlerken kulağına, «Neşeli görünmeye çalış,» diye fısıldadı. Oysa Ashlie kendisini hiç bu kadar mutsuz hissetmemişti.

Ama salona girdiklerinde genç kız gülümseme-yi başarabildiğini gördü. Daha sonra Chase'in onların yanına gitmediğini fark etti. Tabii genç adamın anne ve babasını tanımasını bekleyemezdi. Yine de koca salonda şaşkın şaşkın bakan sadece iki kişinin bulunması bir ipucu sayılabilirdi. Genç kız eliyle onu nazikçe durdurdu.

«Annemle babam şurada oturuyorlar,» diye işaret etti.

Chase ona gülümsediğinde, Ashlie onun ailesinin nerede oturduğunu başından beri bildiğini anladı. Etrafa daha doğal görünmek için böyle bir yol seçmişti.

Chase ve genç kız onlara yaklaşıp kadar babası çoktan ayağa kalkmıştı bile. Hâlâ şokun etkisinden kurtulamayan Ashlie, hiç rol yapma gereğini duymadan, olanca şaşkınlığıyla onlarla konuşmaya başladı.

«Burada ne arıyorsunuz?»

Hartley Holman, gözleri bir an Chase'e kayıp tekrar kızına döndükten sonra, «Ben de sana aynı şeyi soracaktım,» dedi.

Ashlie'nin cevap vermekte tereddüt ettiğini gören Chase hemen genç kızın babasına elini uzatıp, konuşmaya girdi. «Ashlie sizlere böyle aniden rastlamaktan çok memnun olduğum için beni unuttu. Adım Chase Marriner.» Genç adam babasıyla el sıkıştıktan sonra annesinin yanına gitmek için masanın etrafında dolaştı. Ashlie olan bitenin farkına varamadan, kendini onlarla aynı masada otururken buldu. Hiç şüphesiz annesi Chase Marriner'in adını daha önceden Lynette'den duymuştu. Ününü bilmediğinden olacak, gülümsüyordu.

«Gelinim Lynette de sizin şirketinizde çalış-

yor,» dedi ve tatlı tatlı gülümseyerek ekledi, «Ashlie ile sizi o mu tanıştırdı?»

«Evet, öyle oldu,» diye onayladı Chase kibarca. Ashlie'nin sinirleri gerilmişti. 'Tanışmalarının asıl şartlarından bahsedecek kadar utanmaz mı acaba?' diye düşünürken Chase'in konuyu başka yöne çektiğini gördü. «Gelininiz çok takdir topluyor,» diyordu.

Babası da konuşmaya katılıp gelininin terfi etmesine ne kadar sevindiklerini anlatırken, Ashlie ailesinin her zaman gittikleri otele varmadan önce yolda durup, bir şeyler içmek için buraya uğramış olmalarını diliyordu. Ancak annesinin sözlerini duyduğunda bütün umutları suya düştü ve içini karamsarlık kapladı.

«Ve Hartley benim lükse layık olduğumu söyledi, ama burada iki kişilik bir yer ayırttığından bahsetmedi,» dedi annesi.

«Burada mı kalıyorsunuz?» diye kısık sesle sordu Ashlie.

«Ben de şaşırmıştım,» diye cevap verdi Joan Holman, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle. «Bu yöne doğru geldiğimizi görünce, geceyi Mrs. Kemp'in yerinde geçireceğimizi düşündüm... Mrs. Kemp'i hatırlıyor musun?» diye sormak için konuşmasını kesti. Ashlie'nin o otel sahibesini hatırladığını belirtmesi üzerine kaldığı yerden devam etti. «Ama buraya vardığımızda baban bavulları arabadan indirince...»

Konuşması garsonun gelmesiyle kesildi. Deri kaplı mönü dağıtılırken Chase yumuşak sesiyle bir teklifte bulundu.

«Eminim ki Ashlie sizinle daha fazla zaman geçirmek isteyecektir. Dört kişilik bir yemek masası hazırlatayım mı?»

Ashlie içinin böylesine korkudan titrerken, yüzündeki gülümsemeyi hâlâ nasıl koruyabildiğine

kendi de şaşıyordu. Garson dört kişilik masa hazırlamaya giderken annesinin her şeyin farkına vardığından emindi.

Anne ve babasının mөнüyü Fransızca okuyup gülüşmelerini fırsat bilerek, Chase'in kulağına fısıldadı. «Beraber yememizi teklif etmek zorunda mıydın?» Genç adam yan gözle mutlu çifte bakarak fısıltıyla cevap verdi.

«Eğer istersen fikrimizi değiştirdiğimizi ve kendi süitimizde baş başa yemek istediğimizi söyleyebilirim.»

Ashlie onun böyle bir şey söylememiş olmasına şükreliyordu. Genç adamın restorana çağırılana kadar onlarla ne kadar rahat konuştuğunu görmemek imkânsızdı. Birkaç dakika sonra yeniden telaşlanmaya başladı, ama bu sefer sebep babasıydı.

Kızının Londra'da olduğunu düşünürken, şehirden bu kadar uzakta ne yaptığını merak edip sormasını zaten bekliyordu. Ama Ashlie'nin en büyük korkusu, kendilerine servis yapan garsonun ona Mrs. Smith, ya da Chase hangi isimle kaydettirdiyse öyle hitap edeceğiydi. Babası Chase'e bakarak tekrar konuşmaya başladığında Ashlie'nin sinirleri yine ayaklanmıştı.

«Kızımın bu hafta sonu buralara gelmeye niyeti olduğunu bilmiyorduk.»

Ashlie iki dakika içinde her şeyin ortaya çıkıp, babasının bağırp çağırmaya başlamasını bekliyordu. Kafasından bu işi nasıl tatlıya bağlayabileceğini düşünürken Chase cevap verdi. «Ashlie'nin de buraya geleceğimizden haberi yoktu. Ama o bana çocukluğunda Dales bölgesinde geçirdiği eğlenceli tatillerden söz edince, anneme giden yolu biraz uzatmakta bir sakınca görmedim.»

Bu sözler üzerine annesi ve babası gülüşsedi.

ler. Daha sonra babası genç adama annesinin nerede oturduğunu sordu.

Chase'in annesini ziyaret etmek de nereden çıkmıştı? Ama Ashlie onun, kendisini korumak için yalan söylediğini biliyordu.

«Ashlie'nin karnı zil çalmaya başlayınca,» diye Chase'in konuşmasına devam ettiğini duydu genç kız. «Burada durmaya karar verdik ve anneme telefon edip bizi yemeğe beklememesini söyledim.»

Chase'in bu otelde durmaya karar vermesi, yaşlıların ikisini de mutlu etmişe benziyordu, çünkü kızlarını görebilme fırsatı doğmuştu. Babası o geceyi Mrs. Marriner'ın evinde geçireceklerini öğrenince rahatlamış görünüyordu. Ama annesi doğal olarak sormakta gecikmedi.

«Ashlie ile sizin oldukça geç bir saatte oraya varmanız ve yatıya kalmanız annenizi zor durumda bırakmaz mı?»

«Annem sürprizlere bayılır,» dedi Chase. «Ve onu görmeyeli çok oldu.»

Genç adamın başka bir şey söylemesine gerek kalmamıştı. Ashlie babasının gözdesi olmasına rağmen, Norris ilk çocuk olarak Joan Holman için biraz daha özel bir yere sahipti. Ashlie bütün annelerin oğullarını istediklerinden çok daha az gördüklerinden yakındıklarını bilirdi. Norris evlenmeden önce sabaha karşı yanında bir kızla gelmiş olsa annesi yatağından fırlayıp oğlunu görmenin verdiği heyecanla onları mutlu bir şekilde misafir ederdi.

«Benim oğlum şu anda Brezilya'da,» dedi Joan Holman, Chase'e dönerek.

Chase'in, «Evet Ashlie söylemişti... Umarım iyidir,» demesi genç kızın annesinin uzun uzun oğlundan ve onun başarılarından bahsetmesi için yeterli oldu.

Yemek boyunca Ashlie fazla konuşmadı, çünkü kafası sürekli meşguldü. Chase ve kendisi bu gece onlara görünmeden süite çıkmayı başarsalar bile, ertesi gün kahvaltıda karşılaşmaları halinde ne olacağını düşünüyordu.

«Çok sessizsin canım.» Kafasını kaldırdığında annesiyle göz göze geldi. Anlaşılan Chase'i sıkımsamak için, ki genç adam hiç sıkılmışa benzemiyordu konuyu değiştirmeye karar vermişti.

«Hâlâ sizi burada görmenin şokunu yaşıyorum. Welsh'in karla kaplı sahillerinde güneşlenmekte olduğunuzu zannediyordum,» diyerek gülümsedi Ashlie. Annesinin Chase'e dönüp konuyu açıklamaya başlaması üzerine de daha fazla konuşmaktan kurtuldu.

Hep beraber kahve içmeye salona doğru giderlerken, annesiyle beraber önden yürüyen Ashlie, kadıncağzın, masadaki sessizliğini çok başka bir şekilde yorumlamış olduğunu gördü. «Chase'in annesiyle tanışacağın için bu kadar endişeli olmaya gerek yok hayatım,» dedi yavaşça annesi onun kolunu hafifçe sıkarak. «Senden çok hoşlanacağına eminim.»

Chase'in yanlarına gelip kapıyı açması genç kıızı karşılık vermekten kurtardı. Salona geçip oturur oturmaz Chase, Ashlie'nin artık şoku atlatmış olması gerektiğini düşünüp saatine bakarak izin istedi.

«Şu anda bir iş için telefon etmem gerekiyor,» diye açıklamada bulundu. «Fazla uzun sürmez. Bu arada.» Gülümseyerek, «Ashlie'yi sizlerle sohbet edebilmesi için yalnız bırakıyorum,» dedi.

Ashlie soru yağmuruna tutulacağını bile bile genç adamın kendisini yalnız bırakmış olmasına çok sinirlendi. Zaten bu telefon hikâyesi de tamamen uydurma gibiydi.

Chase uzaklaşır uzaklaşmaz, annesi konuşmaya

başladı, «Chase çok fazla çalışıyor olmalı, değil mi Ashlie.»

«Evet... çalışıyor,» diye cevap verdi. 'Ve eğleniyor,' diye eklememek için de kendisini zor tuttu.

«Şey... aranızda ciddi bir şey var mı?» diye sorularına devam etti annesi. Ashlie nasıl cevap vermesi gerektiğini pek kestiremiyordu, ama babası lafa karıştığı zaman rahatladığını hissetti.

«Hadi, hadi Joanie. Biliyorum Ashlie'nin beyazlar giyeceği günü sabırsızlıkla bekliyorsun ama...»

Annesi, «Evet ama Chase onu annesiyle tanıştırmaya götürüyor,» diye cevap verince ikisi de soru soran gözlerle Ashlie'ye bakmaya başladılar.

Genç kız soğuk terler dökerken bir şeyler söylemeye çalıştı. «Ben...» Sonra cümlesini değiştirerek, «Şu anda işlerin nasıl gideceğini anlamak için çok erken,» dedi.

Genç kız Chase'in geri dönmesi için dua ediyordu. Bu konularda, o çok daha becerikli olduğunu göstermişti. Annesinin ya da babasının sorularını ustaca cevaplıyabiliyordu. Ama aradan zaman geçmesine rağmen Chase ortalarda gözükmüyordu. Bu arada Ashlie annesinin merakının yatıştığını görünce, biraz olsun rahatladığını hissetti. Mrs. Holman kocasına dönerek, «Senin de beni sevdiğinden emin olana kadar, sana olan aşkıma çok gizli tutmuştum,» dedikten sonra ekledi, «Chase tam bir centilmen.»

Ashlie yukarıya, süite çıktıkları zaman Chase'e hayır dediğinde, genç adamın centilmenliğinin devam etmesini dileyerek gülümsedi.

Eğer böyle düşünceli oturmaya devam ederse, onu çok iyi tanıyan annesi, bir şeyin onu telaşlandırdığını fark edecekti. Bu yüzden konuyu Chase'den uzak tutmayı denedi.

«Lillian teyzeyi nasıl gördünüz?»

İşte o andan itibaren, hakkında konuşulacak

çok şey olan Lilian teyzesi konuşma konusu olmuştı. Ashlie arada bir kapıya göz atmaktan kendisini alamıyordu. Bir süre sonra açıldığında, içeriye Chase'in girdiğini gördü.

Ama paltosunun genç adamın elinde ne aradığını bir türlü anlayamadı. Çünkü, eğer yanlış hatırlamıyorsa paltosunu en son süitte görmüştü.

Joan Holman kızının dikkatinin dağıldığını görünce konuşmasını kesti. Sonra kızının, doğal olarak, bu uzun boylu, yakışıklı adama teyzesinden daha çok ilgi göstermesine hak vererek gülümsedi.

Chase onlara yaklaştığında, «İzninizle artık biz yola koyulalım,» dedi. «Biraz önce dışarıya bir göz attım. Oldukça sert bir tipi var.»

Genç adamın ne işler çevirdiğine bir anlam veremeyen Ashlie şaşkınlığını gizleyemedi. Chase bir yandan hangi yoldan gitmeyi düşündüğünü açıklarken, bir yandan da genç kızın paltosunu tutuyordu.

«Bunu arabada bırakmışsın. Eğer paltonu giymezsen soğuk hava seni kötü çarpar.»

Ashlie'nin başı dönüyordu. Sabah kahvaltısında anne ve babasıyla tekrar karşılaşma tehlikesinin ortadan kalkmak üzere olduğuna sevinmişti.

Sonra annesi ona sıkı sıkı sarılarak, alçak sesle endişelenmemesini, Mrs. Marriner'in ondan çok hoşlanacağını söyledi. Babasıyla da kucaklaştıktan sonra, vedalaşma sırası Chase'e gelmişti.

Kısa bir süre sonra arabada Chase'in yanında oturuyordu. Araba hızla yağan karın içinde hareket ederken, kafasını henüz toparlayamayan Ashlie ne olup bittiğini öğrenmeye çalıştı.

«Otelden kaydımızı sildirdin mi?» diye sordu. Dışarıda şiddetle yağan kardan anlaşıldığı gibi zevk için arabayla dolaşmaya çıkmamışlardı.

«Bavullarımız bagajda,» diye sert bir sesle cevap verdi Chase.

Ashlie'nin içini bir sıcaklık kaplamaya başlamıştı. Demek ki Chase telefon etme bahanesiyle, odaya çıkıp, sırf kendi eşyalarını değil aynı zamanda genç kızinkileri de toplamıştı. Onun kendisi için otelden ayrılması, genç kızın hoşuna gitmi.

Birden ona karşı duyduğu antipatiden hiçbir iz kalmamıştı. Yumuşak bir sesle, «Teşekkür ederim Chase,» dedi.

Genç adam cevap vermedi. Bundan sonraki yarım saat boyunca, hava şartları yüzünden ağır ağır ilerlerken, Ashlie de Chase'in dikkatini dağıtmamak için hiç konuşmadı.

Chase gitgide, önceden olduğundan daha gizemli bir hal alıyordu. Ashlie, bar kapısı açıldıktan sonra yaşadıklarını bir daha gözden geçirdi. Genç adam, çok inandırıcı bir şekilde ailesini kandırmıştı. Ama onun annesine gittiklerini söylediğini hatırlayınca sormadan yapamadı.

«Gerçekten annenin evine mi gidiyoruz yoksa?»

Sorar sormaz da pişman oldu. Ama Chase gözlerini yoldan ayırmadan arabayı kullanmaya devam edince biraz rahatladı. Az sonra Chase'in verdiği cevap karşısında, gözlerine yaşların dolduğunu hissetti.

«Şimdiye kadar annemle hiçbir kadını tanıştırmadım, bundan sonra da buna hiç niyetim yok.»

Ashlie koltuğa yapışmış kalmıştı. Annesi de eğer oğlu gibiyse, Chase onları tanıştırmamakla genç kıza büyük bir iyilik yapıyordu.

Derken uzakta titreyen bir ışık gördüler. Yaklaştıkça bunun bir bina olduğunu fark ettiler. Sonunda arabayı küçük bir otel olan bu binanın parkına bıraktılar. İndiklerinde Chase'in yüz ifadesinin sesi kadar sert olduğunu gördü Ashlie.

Genç adam ellerini kollarını bavullarla doldurduktan sonra, beraber otelin giriş kapısına doğru yürümeye başladılar.

Resepsiyonda hiç kimsenin olmayışı Chase'i sinirlendirmeye yetti. Ashlie onun yüzündeki ifadeden patlamak üzere olduğunu anlayabiliyordu. Neyse ki görevli memur pek fazla geç kalmadan geldi. Onlara kar yağışı yüzünden yolların kapandığını, otelin neredeyse dolu olduğunu ama kendilerine boş bir oda bulabileceğini söyledi.

Ashlie, kayıt formlarını doldurma işini yine Chase'e bıraktı. Genç adamın hareketlerindeki sabırsızlık, onun da paniğe kapılmasına yol açmıştı.

Chase onu kolundan tuttuğunda dizlerinin titrediğini hissetti. Sert bir sesle, «Buradan,» diye yolu gösterdi genç adam. Sonra ekledi, «Eğer bu otelde komi varsa, ki hiç zannetmiyorum, ortaya çıkmalarını bekleyemeyeceğim.»

Ashlie, Chase'in odaya çıkmak için çok sabırsızlandığının farkındaydı, aksi takdirde yolunu kendisi aramaya kalkışmazdı.

Ayaklarında güç kalmadığını hissediyordu, ama genç adamın arkasından da ayrılmıyordu. Birkaç kat çıktıktan sonra bir koridordan geçtiler. Chase bir kapının önünde durup anahtarı deliğine soktuğunda, Ashlie daha mücadeleye başlamadan kendisini yenilmiş hissediyordu.

Gözlerini yataktan uzak tutmaya çalışırken, genç adam bavulları yere bırakmış onu seyrediyordu. Ashlie tam onunla kavga etmeye hazırlanıyordu ki, Chase ona fırsat vermeden konuşmaya başladı, «Benim odam koridorun öbür ucunda. Seni yarın sabah görürüm.»

«B... beni yarın s... sabah mı göreceksin?» diye kekeledi Ashlie. Hiçbir şey anlayamamıştı. Gözleri hayretten kocaman açılmıştı. Her ikisi de bu

hafta sonuna niçin çıktıklarını biliyorlardı, ama Chase kendine ayrı bir oda tutmuştu!

Genç kız açıklama için fazla beklemedi. Chase konuşmaya başladığında, sesinden ondan da, bu işten de bıktığı hissediliyordu.

«Kadınların arzulu olmalarını isterim, her an gözlerinden yaşlar boşanacakmış gibi durmalarını değil!»

Başka bir şey söylemeden de gidebilirdi, ama gitmedi. Genç kız sonunda anlamaya başlıyordu. Chase yatağına isteksiz bir kadın almaktan hiç hoşlanmıyordu. Ayrıca Ashlie'yi razı etmek için uğraşmaktan da yorulmuştu. Bu nedenle onun tek başına yatmasını daha uygun görmüştü. Genç kız içinde bir şeylerin değiştiğini hissetti.

«Ama Chase,» derken çok rahattı. Mantığını bir kenara bırakıp ona yaklaştı.

Aslında ne istediğini kendisi de bilmiyordu. Chase bir an durup sonra kendi bavullarını da yere bırakıp kollarını ona uzattı. Ashlie ancak ona sarıldığı zaman ne istediğini anlayabildi.

Ondan ayrılmak istemiyor, içinden bu anın sonuza kadar sürmesini diliyordu. Ama birkaç saniye sonra Chase onu öpmeye bile kalkışmadan kendinden uzaklaştırdı.

«Biraz dinlen,» dedi kısaca ve bir hareketle bavullarını kapıp odadan ıktı.

Ashlie o gece yatağına girdiğinde uzun süre uyuyamadı. Durmadan gözleri doluyordu. Zaten uyumasını engelleyen tek şey sürekli ağlaması değildi. Kafasında bir sürü düşünce vardı.

'Neden o?' diye ağlıyordu genç kızın kalbi! 'Neden Chase?' İlk tanıştıkları andan itibaren ona niçin âşık olmuştu?

Neden kalbini, onun değerini bilmeyen, umursamaz bir adama vermek zorundaydı? O bir kadın için bir diğerini rahatlıkla bırakabilen bir er-

kekti. Hiçbir kadına tam anlamıyla sadık kalamazdı, yaradılışı buna müsait değildi. Ona duyduğu aşka rağmen, genç adam onunla bir gece geçirmeye bile katlanamıyordu. Birden arabada söylediklerini hatırladı. 'Şimdiye kadar hiçbir kadını annemle tanıştırmadım, bundan sonra da buna hiç niyetim yok!' Bunları söyleyebilen bir adam, ona değer verse bile -ki veremiyordu- onunla evlenmeyi bile düşünse -ki aklında böyle bir şey yoktu- kesinlikle evlenilecek tipten biri değildi.

Q8et_reQ8 que

Bölüm Yedi

Ashlie, Chase'e karşı içinde büyüyen sıcaklığın sebebinin dün gece genç adamın kendisine gösterdiği anlayıştan kaynaklandığını biliyor bu yakınlığın devam etmesini umut ediyordu. Ama o sabah kapıya cevap verdiğinde bütün umutları yıkıldı. Genç adamın tavırları ve sözleri oldukça sertti.

«Bavulunu getir. Kahvaltıdan hemen sonra buradan ayrılıyoruz.»

Genç kız bu ani kararının sebebini anlayamamış, «Gidiyoruz muyuz?» dedi.

Chase onun yanından geçerken, genç kıza düşmanca baktı ve «Tek kişilik odalarda kalmak benim fikrim değildi,» diye tersledi onu. Ashlie'nin yerinden kıpırdamaya pek niyeti olmadığını görünce de sabırsızlıkla bavulu yerden alıp yatağın üstüne fırlattı.

Ashlie, onu kibar bir insan olarak değerlendirdiğini düşündükçe, kendisini bir aptal gibi hissediyordu. Dün gece ayrı odalarda kalmalarının bir tek nedeni olabilirdi. Tipide araba kullanmaktan yorulmuştu ve dinlenmeye, uyumaya ihtiyacı vardı. Otelde iki kişilik oda kalmadığından, tek kişilik bir yatakta genç kızın yanına sokulup yatakmak, rahat bir uyku çekmeyi tercih etmişti herhalde.

Ashlie'nin de Chase Marriner'ı sabah sabah karşısında görmekten hoşlanmadığı suratından okunuyordu. Öfkeyle eşyalarını bavulun içine atmaya başladı. O anda ona zaten iki kişilik odada

onunla kalmayı hiçbir zaman istemediğini söylemeyi bile düşündü.

Daha bavulunu doğru dürüst kapatamadan, genç adam onu yatağın yanından alıp kapıya doğru sürükledi. Koridor boyunca ve basamaklardan inerken, sürekli onun peşinden koşuşturmak zorunda kalmak genç kıızı iyice kızdırdı. Chase'in, «Burada bekle,» diye ona emir vermesi üzerine, öfkesi son haddine ulaştı.

Bir de bu adam için bütün bir gece ağladığını düşünmek! Beynini kontrol ettirmesi gerekiyordu!

Arkalarındaki merdivenlerden inen biri, geçmeleri için fazla yer bırakmadıklarını belli etti. Genç kız kapıya doğru birkaç adım attığı sırada, Chase de kapının kolunu çevirmek üzereydi. Kızgınlığı geçmiş olan Ashlie, zaaf gösterip ona gülümsemekten korkarak, çareyi Chase içeriye girdiğinde ona arkasını dönmekte buldu. Fakat bu sırada arkasından geçmekte olan birisine çarpıştığını fark edip, özür dilercesine mırıldandı. Ama ne dediği pek duyulmamıştı. Gerçi genç kız çarpıştığı insanın bir erkek olduğundan başka bir şey fark etmemişti, ama telaşlı bir sesin onu çağırdığını duydu.

«Ashlie, sevgilim!»

Sevgilim kelimesi bir yana kendi adını işitmiş olmanın verdiği şaşkınlıkla kafasını kaldırdı. «Kevan Salter!» diye bağırdı büyük bir şaşkınlıkla. Bir zamanlar bu adama deli gibi âşıktı, ama şu anda ona karşı içinde hiçbir şeyin kıpırdaması onu şaşırtmıyordu. Âşık olmanın ne demek olduğunu bilmediği yıllarda olduğu gibi otuz iki dişini birden gösteren gülümsemesiyle karşısında duruyordu Kevan.

«Oh yine her zamanki gibi çok güzelsin,» diye iltifat ederek söze başladı. «Ama, sen burada

ne...» Chase genç kızın yanına gelip ona bakınca-ya kadar ancak bunları söyleyebilmişti.

Ashlie'nin hissettiği kadarıyla, Chase genç kızın sürekli birileriyle karşılaştığı bu hafta sonundan hiç de memnun değildi. Genç kız onun bu halini görmemezlikten gelmeyi tercih etti.

«Chase, bu Kevan Salter. Kevan...»

«İzninizle,» diye adeta hırladı Chase. Bu sabah da birileriyle tanıştırmak ona dayanılmaz geliyordu. «Nişanlım ve ben bir an önce gitmek istiyoruz,» diyerek sözünü tamamladı.

Chase'in onu nişanlısı olarak takdim etmesine şaşırmaya bile fırsat bulamadan, genç kız onun kuvvetli kollarını omuzlarında hissetti. Kahvaltı salonuna gitmek isteyip istememesinin hiçbir önemi yoktu, çünkü oraya zorla götürülüyordu.

Genç adam bir masa beğenip, Ashlie'yi o yöne doğru çekti. Bu arada genç kız Chase'in Kevan'a bu kadar kaba davranmasına öfkelenmişti.

Chase'in ondan özür dilemeye hiç niyeti yoktu. Üstelik masaya oturur oturmaz genç kızı suçlamaya başladı.

«Kimsenin seni tanımadığı bir yere gitme ola-nağımız yok mu?»

«Görünüşe göre hayır,» diye cevabı yapıştırdı Ashlie.

«Kimdi o?» diye sordu Chase. Genç adamın kıskanç bir âşık gibi davranması Ashlie'nin tuhafına gitmişti. Oysa onun âşık ya da kıskanç olmadığından fazlasıyla emindi. Cevap vermemeyi tercih ederek, yakınından geçmekte olan bir garsonu, siparişini vermek için çağırdı.

Garson gittiğinde, Ashlie ona Kevan'ın kim olduğunu söylememeye karar verdi. Eğer o kadar kaba davranmasaydı sormadan o söylerdi bunu belki de!

«Eee?»

«Bir zamanlar Kevan için çalışırdım,» diye karşılık verdi Ashlie.

«Aman Tanrım!» diye bağırdı Chase. «Deliler gibi âşık olduğun adam bu muydu?»

Chase bu sözleriyle Kevan hakkında olumlu şeyler düşünmediğini belli etmişti.

«Ona hâlâ âşık olduğumu söylemedim,» diye tersledi.

«Ama öylesin.»

«Beni nişanlın olarak göstermek zorunda mıydın?» diye sordu Ashlie. Tek düşüncesi konuyu değiştirmektir.

«Yani Salter'ın senin boşa olduğunu mu anlamasını istiyordun?»

Ashlie, Chase'in bunu kavga çıkarmak için yaptığını biliyordu ve onunla kapışmaya hiç mi hiç niyeti yoktu.

Genç kız diğer insanların da kahvaltıya indiğini fark etti. Chase'le göz göze gelmemeye çalışarak, Kevan'ı gözlemeye başladı. Genç adam karşısındaki sarışına bir zamanlar Ashlie'ye baktığı gibi bakıyordu. Bu sarışına da bir zamanlar kendisine yaptığı gibi, hafta sonunda beraber bir yere gitmeyi teklif ettiği belliydi. Bu daveti kabul etmediğine şimdi çok memnundu Ashlie. Ama birden kahvaltıya inen insanların da o ve Chase hakkında aynı şeyleri düşünebileceklerini fark etti. Bunda da haksız sayılmazlardı. O da burada bir yasak ilişkiyi yaşıyordu. Her şeye rağmen Chase'in Kevan'a kendisinden nişanlısı olarak söz etmesini hiç hazmedememişti.

İsmarladıkları yiyecekler henüz gelmemiştir. Ashlie, Chase'in kendisini izlediğinden habersiz mırıldandı. «Gidebilir miyiz?»

«Ne oldu?» diye sordu genç adam. «Sinirli bir tonda. «Yeni metresine öyle bakmasını kendine yediremedin mi?»

Ashlie gözlerinin dolduğunu hissetti. Chase hâlâ kavga etmek istiyordu.

«Ondan değil,» diye kekeleyerek başını salladı.

«Nedir o zaman?» diye üsteledi Chase.

Ashlie genç adamın duygularını anlayabileceğini pek sanmıyordu. Sesi iyice kısılmış adeta duyulmuyordu. «Aramızdaki ilişki o kadar çirkin ki,» diyebilirdi ve başını önüne eğdi.

Genç kız masada daha ne kadar böyle oturabileceğini bilmiyordu. Ama Chase'in kahvaltısını bitirmesini beklemesine gerek kalmamıştı. Genç adam çoktan ayağa kalkmıştı bile. Yavaşça Ashlie'nin sandalyesini çekerek kalkmasına yardımcı oldu ve hiçbir şey söylemeden onu dışarıya çıkardı. Sonra da eline anahtarları tutuşturup, «Arabada bekle,» dedi.

Ashlie, otelin bir gecelik parasını ödemeyi hiç itiraz etmeden ona bıraktı. Dışarı çıktığında buz gibi kış soğuğunun suratına çarptığını hissetti. Otoparka giden yol temizlenmişti ama onun dışında her şey kardan bir örtünün altındaydı. Chase ona yetiştiğinde, «Kahvaltı etmeni engellediğim için senden özür dilerim,» dedi. Chase'e karşı duyduğu aşk ve mantığı onu bunu söylemeye zorlamıştı.

Genç adamın bakışlarının en azından hava kadar soğuk olduğunu görünce boşuna özür dilediğini anladı. Sonra Chase ona dönerek buz gibi bir sesle, «Böyle çirkin bir ilişkiyi ilk defa mı yaşıyorsun?» diye sordu.

«Beraber tatile çıktığım ilk erkeksin,» diye cevap verdi genç kız. Ancak Chase'in yüzündeki ifadeden, onun otelde olmasa bile başka bir yerde 'yattığını' düşündüğü belliydi.

Arabaya bindiklerinde, genç kız onun gözlerinden bugün ne yaparsa yapsın onu asla memnun edemeyeceğini anladı.

Yol boyunca işaret levhaları karla kaplı olduğundan, Ashlie nereye doğru gittiklerini pek kestiremiyordu. Chase'in bütün dikkatini yolda toplayabilmesi için onunla hiç konuşmuyordu. Zaten söylemek istediği bir şey de yoktu. Ama genç adamın sabrının sınırlarını çok iyi bildiğinden, önlerine çıkan ilk doğru dürüst otele gireceklerini tahmin edebiliyordu. Ama orada da her an tanıdık birilerine rastlama olasılığı vardı.

Beş dakika kadar sonra Ashlie'nin aklına genç adamın da eski, ateşli bir âşığına rastlayabileceği fikri geldi. Birden içinde büyük bir öfke duydu. Kötü yol şartlarına razıydı. Sonra hafta sonunun bittiğini düşünerek sabırsızlandı. Birden genç adamın dikkatini dağıtmayı göze alarak, «Ben eve dönmek istiyorum,» dedi.

«Benim burada ne yapmaya çalıştığımı zannediyorsun,» diye bağırdı genç adam.

Ashlie bunun üzerine kendisinde cevap verecek kuvveti bulamadı. Chase'in de acele etmesine içerlemişti, sanki kendisinden kurtulmaya çalışıyormuş gibi bir hali vardı.

Genç kız bunu gururuna yediremeyerek öfkenmeye başladı. Zaten kendisi de ondan kurtulmaya ve onu bir daha hiç görmemeye can atıyordu. Ama Chase radyoyu açtığında içindeki öfke kayboldu. Ulaşmaya çalıştıkları otoyol kardan kapanmıştı, diğer ara yollarda da akşama doğru don yapma tehlikesi vardı.

Yorkshire'a giderlerken Chase genç kızı memnun etmek için uzun yolu seçmişti, şimdi de aynı yoldan gitmekten başka çaresi yoktu.

Ashlie'nin biraz sonra açlıktan karnı kazanmaya başladı. Chase'in midesi daha büyük olduğuna göre onunki de kazanıyor olmalıydı. Ama o anda arabayı yolda tutmak onun için daha önemliydi.

Biraz sonra Chase rastladıkları ilk lokantanın önünde durdu.

Çok kısa bir araydı bu. Arabada yemek üzere sandviç yaptırıp tekrar yola koyuldular.

Trafik kaplumbağa hızı ile ilerlerken Ashlie «İstersen bir süre ben kullanayım,» diye teklif etti.

«Hayır,» diye kısa ve sert bir cevap aldı.

Hertfordshire'a vardıklarında hava kararıyordu ve radyoda da söylendiği gibi yerler don yapmaya başlamıştı. Ama güneye doğru indikçe gene de bir yumuşama hissediliyordu.

Clarendon House'a geldiklerinde saat dokuzu biraz geçiyordu. Genç kız arabasının, bıraktığı yerde karla örtülmüş bir halde durduğunu gördü. Chase'in arabasından inerken, genç adamın sadece bıkkın değil, aynı zamanda yorgun ve hassas olduğunu da fark etti. Bu nedenle ayrılmadan önce ona söyleyeceği şeyleri çok iyi düşünmesi gerekiyordu.

Ama Chase, Ashlie'yi bir defa daha şaşırtarak, basamakları çıkıp anahtarıyla kapıyı açtı ve onun gelmesini bekledi. Genç kızın onun bu hareketinden sonra içeriye girmekten başka seçeneği kalmıyordu.

Soğuk havanın içeriye girmesini engellemek için kapıyı hemen kapattı ve Chase'in şömineyi yakmak üzere gittiği salonun yolunu tuttu.

Chase'in sırtı dönükken konuşmaya başladı. «Gitmeden önce, söylemek istediğim bir şey var...»

«Gitmek mi?» diye sertçe onun konuşmasını kesti Chase. Sonra doğrularak, «Hiçbir yere gitmiyorsun,» dedi.

Hayretten donakalan Ashlie sadece yutkunabildi. Genç adam saatlerce araba kullanmış ve yorulmuştu, ama görüldüğü kadarıyla enerjisinin

tümünü henüz tüketmemişti. Onunla hâlâ sevişmek istediğine göre, pek bıkmış da sayılmazdı. Ashlie onu hemen bu fikrinden vazgeçirmek için, bütün hünerini gösterererek konuşmaya başladı.

«Anlaşmamız tamamlandı,» dedi sert bir tavırla. «Ben söz verdiğim gibi seninle tatile çıktım. Benim suçum değildi...»

«Yeter artık,» diye onu susturdu genç adam. Onun yanından geçip kapıdan çıkarken de ekledi. «Bu havada araba kullanamazsın.»

Ashlie onun ardından kapıya bakakaldı. Yolda gelirlerken dinlenebilmesi için ona arabayı kendisinin de kullanabileceğini söylemişti. Ama genç adam onun bu teklifini reddetmişti. Ashlie de onun arabasını karlı bir havada bir kıza emanet edemediğini düşünmüştü. Ama şimdi bu konudaki fikri değişmişti. Chase Marriner'in ona o gece herhangi bir yere gitmesine izin vermeyişinin ya da yolculuk sırasında arabayı vermeyişinin bir tek nedeni olabilirdi. Onu düşünüyordu! Ama birdenbire onun bazı planlar yapmış olabileceğini düşündü.

Sinirinden köpürerek kendini salondan dışarıya attı ve bavullarını içeriye taşıyan Chase'le burun buruna geldi.

Chase genç kızın yüzündeki öfkeli ifadeyi fark etmiş olmalıydı, ama bunu görmemezlikten geldi. «Kaçta burada olabileceğimizi bilmediğimden, Mrs. Parry'ye kendi kendimize yiyecek bir şeyler hazırlayabileceğimizi söylemiştim.»

«Sen kendi yemeğini kendin hazırla,» diye tersledi onu Ashlie. Genç adam ev bakıcısına mola verdikleri lokantadan telefon etmiş olmalıydı.

Ashlie'nin kendini sokak kapısından dışarıya atması bir an bile sürmedi. Aceleyle arabasının camındaki karları temizledi, sonra içeriye girip anahtarı kontağa soktu. Ama bir arabanın çalış-

maması eksikti! Marş bir türlü basmıyordu! Denemekten yorulunca, gözleri evin kapısına doğru kaydı ama, Chase'in dışarı çıkıp ona yardım etmesini ümit etmesi boşunaydı.

Boş yere biraz daha uğraştıktan sonra motoru kontrol etmeyi düşündü. Ama bu fikrinden çabuk vazgeçti. Teknik işlerden hiç anlamadığına göre kaputun üstündeki karları temizleyip sonra da motorun karşısına geçip bakmak zaman kaybından başka bir şey değildi. Sonra birdenbire kaputun üstünde hiç kar olmadığını farkına vardı. Birisi çok kısa bir süre önce kaputu açmış olmalıydı! Chase'den öğ almak için yanıp tutuştu içi.

'Alçak! Şeytan suratl, domuz! Hilekâr...' Şimdiye kadar içinin böylesine bir hiddetle dolduğunu hatırlamıyordu. Eve girdiğini belli etmek için kapıyı büyük bir hızla çarptı.

Chase'i mutfakta bir konserveyi tencereye dökerken buldu. Daha genç kız bir şey söylemeye vakit bulamadan, Chase konuşmaya başladı. Sesinde suçluluk duygusundan eser bile yoktu.

«Arabayı birazcık bozdum, arızayı yarın sabah tamir ederim,» derken sesi oldukça sakindi.

«Eğer bir an için bile bu gece seninle yatacağımı düşündüysen,» diye öfkeyle konuşmaya başladı Ashlie. Genç adamın arabayı bozduğunu inkâr etmemesi onu iyice çileden çıkarmıştı, sözünün sonunu getirirken adeta burnundan soluyordu. «Çok yanılmışsın.»

Çorbayı tencereye boşaltırken, Chase ona yan gözle şöyle bir baktı, «Sana sahip olmaya niyetim olsa...» dedi soğuk bir tonla. «Kısa zamanda seni de buna ikna edebileceğimi biliyorsun, ama...» Genç kızın suratındaki korkunç ifadeyi görmezlikten gelip onu iğnelemeye devam etti. «Ben asıl, beraberliğimiz baştan sona bir facia olduğu için,

seninle bir hafta sonu geçirmenin eğlenceli olabileceğini nasıl düşündüğüme şaşıyorum.»

Genç kız kendini adeta tokat yemiş gibi hissetti. İçindeki bütün öfke boşalmıştı sanki. Gözleri yaşlarla dolarken, genç adamın kendisine bakmasına memnundu.

Gururu gözyaşlarını tutmasına yardım ederken bir konunun da açıklığa kavuştuğunu anladı. Chase arabasını, onu çukurun birinden toplamamak için bozmuştu. Aksi takdirde deminki sözlerinden de anlaşıldığı gibi genç kıızı yatağına almak düşüncesinden vazgeçmezdi.

Önceki gece genç adam için gözyaşı dökmüştü, ama bu sefer acıyla için için ağladığını ondan saklaması gerekiyordu. Chase ekmeği eline alıp kesmeye hazırlandı. Ashlie yardım etmek istemedi. Onu seyrederken, birinci dilimi eğri büğrü kestğini, ikincisini de parçaladığını gördü. Üçüncüsünün başına gelecekleri görmeye dayanamayacağından, «Çekil şurdan,» dedi düşmanca bir tavırla, «Ver bakayım şu ekmekle bıçağı bana.»

Genç adam başını hayranlıkla kaldırdı, ama Ashlie ona nazik davranacak halde değildi. «Git çorbayı karıştır,» diye emretti. Hemen arkasından da, «Sakın ha kaynamasın,» diye ekledi.

Chase ağzını bile açamadan ekmekle bıçağı ona bırakıp söylenenleri yapmaya gittiğinde, Ashlie onun içini döktüğünü ve artık kavgaya etmek istemediğini anladı.

O gece mutfakta oturup, çorba, omlet, peynir ve bisküviyle karınlarını doyurdular. Ashlie kahvesini yudumlarken mutfağı toplayıp yatmaya gitmeden önce halledilmesi gereken bir mesele daha olduğuna karar verdi. Eğer bu gece Clarendon House'da kalacaksa, yarın buradan işine gitmesi gerekecekti. Bu da çok erken kalkması demekti. Bu nedenle arabanın tamirinin sabaha bı-

rakılması imkânsızdı, bu geceden yapılması gerekliydi.

Kafasında her şeyi hallettikten sonra, «Cuma günü kaldığım odayı mı kullanacağım?» diye sorma gereğini duydu.

«Mrs. Parry yatağını yeniden yapmış olmalı,» dedi. Cumartesi sabahı Ashlie'nin çarşafı nâsıl bozduğunu hatırlatmak istemişti. Ashlie ona baktığı zaman o gece kendisini yollamamayı saatlerce öncesinden kafasına koymuş olduğunu anladı. Her şeyi çok daha öncesinden planlayarak yapıyordu bu adam. Bu artık onun kişiliğinin bir parçası olmuştu neredeyse.

«Yarın sabah buradan ayrıldığımda, acaba...» diye duraksadı Ashlie. Sonra devam etmeye kendini zorlayarak, «Bundan böyle yengeme karşı göstereceğin ilginin iş ilişkisi sınırları dışına çıkmayacağına dair sana güvenebilir miyim?» diye sordu.

Genç adam onu yiyecekmiş gibi bakıyordu. Lynette'le birlikte bir hafta sonu geçirebileceği yerde, Ashlie'yi seçmişti. Ama şimdi bunu yaptığına hiç memnun olmadığı gözlerinden okunuyordu. Bu yüzden anlaşmayı her an geçersiz sayabilir, sözünde durmayabilirdi.

Ashlie kendini tam anlamıyla kavgaya hazırlamıştı. Chase ona, «Canın cehenneme,» deyip yine kendi bildiğini okuyabilirdi. Ama genç kız Chase'in insafa geldiğini gördü. Belki üslubu kaba ve terbiyesizceydi, ama yine de Chase ona istediği cevabı vermişti.

«Sanırım, sen üstüne düşeni yaptığına göre ben de sana borçluyum.»

Ashlie üstüne düşeni yapıp genç adama kendini vermediğini ve şimdi de vermeyeceğini anlatmak istemedi. Çünkü bunlardan söz etmek Chase'in daha kaba kelimeler kullanmasına yol açar-

bilirdi. Ashlie en başından beri aklına koyduğunu yapmanın mutluluğunu yaşıyordu. Norris'in evliliğini kurtarmıştı, hem de Chase ile yatmak zorunda kalmadan. Ama bundan sadece birkaç gün önce bu mutlu sona ulaştığında sevincinin çok daha büyük olacağını sanmıştı, oysa yanılmıştı.

«Teşekkür ederim,» derken sesi çok alçak çıkıyordu. Kalbinde bir ağırlık hissediyordu. Chase'e âşık olmuştu ama, yarın vedalaştıktan sonra bir daha onu hiç göremeyeceğini biliyordu.

Söylenecek her şey söylenmiş olduğuna göre geriye yatmadan önce mutfağı toplamaktan başka bir şey kalmıyordu. Yatağına yatınca ne kadar uyuyabileceğini tahmin edemiyordu.

Chase de kahvesini bitirince, genç kız ayağa kalkıp onun fincanını aldı ve kendisinininkiyle birlikte lavaboya götürdü. Bir kaba sıcak su doldurmaya başladı. Masadakileri toparlamak üzere geri döndüğünde Chase ondan gözlerini ayırmadan, nazik bir sesle, «Bulaşıkları bırakabilirsin, Mrs. Parry onları yarın halleder,» dedi.

Genç adamın asillere yakışan duruşu Ashlie'nin dikkatini çekti. Onun o karda tipide direksiyon başında geçirdiği saatlerden sonra ne kadar yorulduğunu düşününce içinde bir sıcaklık hissetti.

«Çok yorgun olmalısın,» dedi yumuşak bir sesle. «Neden yatağına gitmiyorsun?» Ama onun bakışlarındaki ani değişikliği hemen hisseden Ashlie ona karşı duyduğu zaafa lanetler okuyarak ters bir şey söylemesine fırsat tanımamak için konuşmaya devam etti. «Mrs. Parry'ye mutfağı böyle dağınık bırakamam.» Bunları söylerken onu caydırmak için kendinden emin olduğunu da belli etmek istemişti.

Şimdi tatsız şeyler duyma sırasının kendisine geldiğine inanarak durmuş ona bakıyordu. Yüzün-

de sert bir ifadeyle Chase'e dik dik bakarken birden genç adamın esprili halinin geri geldiğini görür gibi oldu. Dudaklarının kenarlarının kıpırdamasından gülümsemeye başlayacağına yemin edebilirdi.

Ona beslediği aşkın yavaş yavaş yeniden kabardığını hisseden genç kız masada kalan diğer şeyleri toparlayıp lavaboya götürdü. Bulaşıkları yıkarken genç adamın kavga aramayan, yumuşak sesini işitti, «Kurulamaya katılabilir miyim?»

İşte onun bu sözlerinden sonra genç kızın keyfi aniden yerine geldi. Gülümsememek için kendini zor tutuyordu. Birkaç dakika önce ona olan zaafından dolayı sesini bile nasıl yumuşattığını hatırladı. Cevabını başıyla onaylayarak verdi. Kendisini çok rahatlamış hissediyordu. Sonunda genç adamın beceriksizce kurulama bezini eline almasına dayanamayıp kendini daha fazla tutamadı ve gülmeye başladı.

Bulaşık yıkarlarken yaptıkları işbirliği sayesinde o meseleyi de çabucak hallettiler. Genç adam birkaç dakika öncesine kadar çok farklıydı, oysa şimdi espriler yapıyordu. Bulaşığı böyle bir atmosferde onunla beraber yıkamak, bu zevksiz işi bile zevkli hale getirmişti. Genç adam tamamen hayatından çıkmadan önce onunla başka şeyleri de paylaşmayı istiyordu Ashlie.

Bulaşık yıkadıkları dakikalar Ashlie için çok önemliydi, çünkü Chase'le paylaştığı zevkli dakikalardı bunlar. Genç adam şimdi, bütün gün olduğunun tam tersine gayet uysaldı. Ancak genç kız konuşurken kekeleyip, Chase'e duygularını hissettirmekten korktuğu için daha fazla mutfakta kalamadı.

Chase'in hemen yanı başında durması, bavullarını nereye koyduğunu hatırlamasını engelliyordu. Sonra o evden çıkıp arabasına giderken genç ada-

mın bavullarını içeriye taşımakta olduğunu hatırladı.

Holde bavulların izine rastlamayınca, Ashlie salonun açık duran kapısından içeri bir göz attı. İki bavulu da genç adamın bir şeyler atıştırmaya giderken bıraktığı yerde duruyordu.

Elinden geldiğince normal davranmaya çalışarak -gerçi normalin ne olduğundan da şüphe etmeye başlamıştı, çünkü Chase'le tanıştığundan beri, hatırlayabildiği kadarıyla hiçbir şey normal gitmiyordu- salonun kapısından içeriye doğru süzüldü.

Genç kız duygularının anlaşılmasından korktuğu için sesinin düzgün çıkmasını sağlamak amacıyla birkaç dakika bekledi. Ancak hafifçe, «İyi geceler, ben odama gidiyorum,» demesine fırsat kalmadan Chase atıldı.

«Ben yatmaya hazırım,» dedi. Artık karamsar havası kaybolmuş, eski esprili Chase geri dönmüştü. Dudakları yukarıya doğru kıvrılırken, «Tabii eğer ben yatağıma gitmeden önce bütün evi dolaşmaya karar verdiysen o başka,» diye ekledi.

Genç kız gülümsememek için kendini o ana kadar tutmayı başarmıştı, ama daha fazla dayanamadı. Kıkırdamaya başladığında gözlerinin içi de gülüyordu.

Chase gülümsemeyi bırakıp onun parlayan gözlerine ve hafif aralık duran dudaklarına öylece bakakaldı.

Bunun üzerine genç kız da gülmeyi bırakıp onu izlemeye koyuldu. Sonra Chase aniden, sanki iradesinin dışında bir kuvvetin etkisindeymiş gibi, «Güldüğün zaman yüzün güzellikten de öte bir hal alıyor,» dedi. Bunu söylerken öylesine samimiydi ki. Yine sanki o gücün etkisindeymiş gibi genç kıza yaklaştı. Artık birbirlerine oldukça ya-

kındılar. Genç kız artık ^{Tarama, que} gülümsemiyordu, ama yüreğindeki fırtınalar daha da canlanmıştı.

Göz göze geldiklerinde kalbi hızla çarpmaya başladı. Onun gri gözlerindeki buzların erimiş olduğunu görmek içini ısıtmıştı. Büyülenmiş gibiydi, istese de bakışlarını ondan kaçıramayacağını biliyordu.

Neredeyse kendini kaybedecekti, başı dönüyordu. İçinde bir şeylerin gerildiğini hissediyordu. Aynı şeyleri genç adamın da yaşadığına emindi. Yine de gözlerini onun gözlerinden koparamıyordu.

Genç kız onun dudaklarının arasından, «Oh, Tanrım,» diye fısıldadığını duydu. Ellerini Ashlie'ye uzatırken, tahrik edici bir sesle, «Sen benim başımın belasısın,» dedi ve onu güçlü kollarına aldı.

Genç kız onun dudaklarına karşı koyamayacağını biliyordu, zaten böyle bir şeyi istemiyordu. Tam tersine ona kendisini öpmesi için yalvarabilirdi. Onun dudaklarının sıcaklığına ihtiyacı vardı. Onların kendi dudaklarına dokunuşunu hissetmek istiyordu. Öpüşmeye başladıklarında doyum-suz bir zevke daldılar, bir tek öpücükle yetinmek imkânsızdı. Her ikisi de öpüştükçe, birbirlerini daha çok arzuluyorlardı.

Güçlü kolları genç kızın vücudunu kendininkine bastırıyor, elleri sırtında geziniyordu. Ne kadar aksini söylese de Chase'in onu hâlâ arzuladığı belliydi. Genç kız da bunun farkındaydı. Ona karşı koyması olanaksızdı. Dudakları birbirine deydiği zaman içi boşalıyor, başı dönüyordu. Ona dayanamıyordu.

Ashlie öylesine arzu doluydu ki, kendini onun sıcaklığına, okşayışlarına, öpücüklerine kaptırmıştı. Genç adamın kendisini şöminenin karşısına kadar sürüklediğini alevlerin sıcaklığını hisse-

dene kadar fark etmedi. Genç kızın duyguları da alevlenmişti, yavaşça şöminenin önündeki halıya uzandıklarında onun da içi yanıyordu. Chase'in ateş gibi yakıcı elleri genç kızın omuzlarından düşen elbisesinin çıplak bıraktığı vücudunda doluşuyordu.

«Tatlı, tatlı Ashlie,» diye mırıldanırken, dudaklarını kendininkilerle kapattı.

Genç adamın sıcak dudakları genç kızın boyundan süzülüp aşağılarda göğüslerinin arasında dolaşmaya başladığı zaman, Ashlie bu anın verdiği sınırsız zevkle başını geriye doğru attı.

Genç adamın elleri omzunun ipeksi yumuşaklıktaki cildinden kayarak sutyenini açmaya başladığında, bir an için utandı. Ama sevdiği erkeğe daha da sıkı sarılarak genç kızlığın yasaklarını kaldırmaya karar verdi.

Chase, onun çıplak göğüslerini seyrederken, genç kızın yanakları pembeleşmişti, ama genç adam onun sertleşen göğüs uçlarını öpmeye başladığında, Ashlie zevkten çıldıracağını sandı. Genç adamın sıcak elleri göğüslerini tutup kavrayıp okşamaya başladığında büyümlü gücün etkisiyle titrediğini hissetti.

Genç adamın gözlerinde dehşetli, arzu dolu bir ateş yanıyordu ve Ashlie onu istiyordu. Ona ve çıplak tenine dokunmak istiyordu. Elleri genç adamın düğmelerine uzandığında, Chase de onu okşayan ellerini bir süre çekip, ona yardım etti.

Genç kız, «Chase,» diye inlediğinde genç adam onu kendisine doğru çekti. Ashlie yumuşak göğüslerinin, erkeğinin ateş gibi yanan çıplak tenine değdiğini ve sanki eridiğini hissetti. «Seni istiyorum,» diye mırıldandı.

Genç adam, «Seni istiyorum küçük sevgilim,» diye cevap verdi ve onu tekrar öpmeye başladı. Dudakları hâlâ onunkilerin üzerindeyken, genç

kızı güçlü kollarıyla narin belinden kavrayıp halının üzerine yatırdı. Ashlie genç adamın vücudunun ağırlığını kendi üzerinde hissettiğinde kendini kaybetmek üzereydi.

Chase onun elbisesini tamamen çıkardığında, Ashlie yakında onun olacağını biliyordu. Genç kızın üstünde sadece külotu kaldığında, Chase tekrar onun üstüne uzandı. Ashlie zevklerin sınırsız olduğunu anlamıştı.

Ama Chase yine fırsatlardan yararlanan bir âşık olmadığını gösterdi. Genç kızın duygularını en üst noktaya kadar getirmişti ve her öpüşünde ihtirası daha da derinleşiyordu. Gözlerinde onu her şeyden fazla istediği okunuyordu. Chase'in yumuşak bir sesle, «Burada ateşin yanında mı küçük sevgilim? Yoksa...» diye sorması Ashlie'yi çok memnun etmişti.

«Burada,» diye fısıldadı Ashlie. Ona olan ihtiyacı giderek artıyordu. «Şimdi, beni şimdi al,» demesine yalnızca utangaçlığı engel olmuştu.

Chase'in elleri kalçalarında dolaşmaya başladığında üzerinde kalan son parçanın da sırasının geldiğini hissetti. Hemen ardından da utandığını fark etti. Genç adama sıkı sıkı sarıldı, parmakları onun güçlü kollarını belli belirsiz kasılmalarla sıkıyordu. Chase durdu ve yüzünde gülümsemeyle ona sorar gibi baktı.

«Ben... özür dilerim,» diye fısıldadı genç kız, «Lütfen bana sabırlı davran.»

Onu istediğini söylediği halde kendisine neden bu kadar sıkı sıkı tutunduğunu anlayamayan genç adam, yüzünde sıcak bir ifadeyle sordu, «Sabırlı mı tatlı sevgilim?» Sesi istek doluydu.

Konuşmak yerine onun dudaklarını hissetmeyi tercih eden Ashlie, ne kadar çabuk açıklama yaparsa, o kadar çabuk öpebileceğini düşündü.

«Ben biraz... utangaçım sanırım,» diye itiraf etti.

Dudakları tatlı bir gülümsemeye kıvrılan, Chase bütün sevecenliğiyle, «Utangaç mı... bütün bunlardan sonra mı... sana sahip olmak üzereyken mi?» diye sordu. Genç kız itiraf etmemesi için hiçbir neden görmüyordu.

«Ben daha önce hiç sevişmedim. Ben...»

Bir saniye kadar önce Chase ona kendisi kadar yakındı, ama şimdi uzaklaşmıştı işte. Orada oturmuş kulaklarına inanamıyormuş gibi bakıyordu. Ashlie bir şeylerin yanlış gittiğini anladı. Ama onu hâlâ istiyordu, bu nedenle de onun üzerinden böyle fırlamasına anlam veremiyordu.

Chase bir çeşit şok geçiriyordu. Çatlak bir sesle, «Ne dedin?» diye sordu.

Ashlie biraz önce söylediği şeyin genç adamı uzaklaştırdığını hatırlayarak, onu geri istediği için bir daha sözünü tekrarlamamaya karar vermişti.

«Lütfen Chase,» diyebilirdi. Bu sözcüklerin arzuya istediği genç adamı oturduğu yerden kaldırmamasını bekliyordu. Ama yalvarmasının onun üzerinde hiçbir etkisi olmamıştı. Chase onu umursamamıştı bile. Israrlı bir şekilde sorusuna cevap bekliyordu.

«Doğru mu duydum,» diye sordu. Artık sesinde isteğin zerresi bile yoktu. Bir anda değişmişti. «Biraz önce sen bana...» diye kelimelerin üstüne basa basa konuşuyordu, «Bakire olduğunu mu söyledin?»

Onun bu kadar üstelemesi üzerine Ashlie bulutların üstünden indi. Cevap beklediğini biliyordu ama çok zordu. «Evet,» diye başladı, «Ben...» Ama gerisini getirememişti.

«Aman Tanrım,» diye hemen ardından patladı genç adam. Onun böylesine bağırması genç kızda

şok etkisi yaratmıştı. «Yani sen bana, bekâretinden olabileceğini bildiğin halde benimle tatile çıkmayı kabul ettiğini mi söylüyorsun?» diye gürledi. Bu kadar uzun süreden sonra artık şaşırma sırası Chase'e gelmişti. Öfkelenildiğini hissediyordu. «Hem de sırf bir evliliği kurtarmak için...», diye kesti konuşmasını.

Artık Ashlie hayal dünyasıyla iplerini kopartmıştı, çıktığı bulutlardan hızla aşağıya düşüyordu şimdi. İçi parçalanıyordu, orada öyle çırılçıplak durmuş azarlanıyordu, ama artık her şeyi daha iyi kavrayabiliyordu bu nedenle de çıplak olup, olmaması umurunda bile değildi. Hızla ayağa fırlayıp elbisesini kaptı. Gitgide heyecanlanmaya başlamıştı, bir yandan elbisesinin içine girmeye çalışırken, bir yandan da Chase'e durmadan bağıırıyordu.

«Bu yolculuğa çıkarken seninle yatmaya hiç niyetim yoktu. Öyle zannedeceğini biliyordum, ama ben yatmazdım. Ben...»

Chase gerçekten çok öfkeliydi. Sinirli tavırlarla onun sözünü tamamlamasına izin vermeyerek kendisi konuşmaya başladı, «Biraz önce de onu ispat ediyordun değil mi küçük hanım?» Sesi daha çok bir homurdanmayı andırıyordu. Sözlerine devam etti. «Bundan sadece iki dakika önce neredeyse benim olacaktın!» Artık sabrının taş tığını hissediyordu. «Demin en ufak bir direnişte bulunmadın, o zaman da...»

Ama sabrı taşan biri daha vardı, Ashlie daha fazla kendini tutamayarak, «Ama şimdi istemiyorum,» diye bağırdı. Ashlie daldığı güzel rüyaların bir anda kâbusa dönüştüklerini görüyordu. Vücudunun dehşetle sarsıldığını, tir tir titrediğini hissediyordu. Oysa biraz önce zevkten titriyordu. Onu nasıl da arzulamıştı, az daha kendisine sahip olacaktı. Ona karşı nasıl bu kadar büyük bir

zaaf gösterebilmişti, ona nasıl da direnememişti. Onu bu hale getiren yine Chase'di. Kendisinin onun karşısında ne kadar zayıf kaldığını hatırladıkça bu tartışma onun için daha da çekilmez bir hal alıyordu. Bunları düşündükçe tahammül gücünün giderek azaldığını hissediyordu.

Tüm bunlar aklından geçerken Ashlie giyinmeye çalıştı. Ama heyecanı ona engel oluyordu. Sonunda elbisesinin önünü iliklemekten vazgeçip, aceleyle yerden sutyenini kaptı. Gözleri bir an odada bavulunu aradı. Sonra diğer eline de bavulunu aldığı gibi, Chase'e hiçbir şey söylemeden salondan hızla çıktı gitti. Birkaç saniye sonra odasına çıkıp kapısını kapatmıştı. Kendini yatağın üzerine atıp ağlamaya başladı.

Bölüm Sekiz

Ertesi sabah gözlerini açtığında, Chase Marri-
ner'ın aklından olduğu kadar kalbinden de bir
parça kopardığını kabul etti. Uykusunda bile onu
düşünüyordu.

Geçen sefer olduğu gibi Chase'in kendisine bir
fincan çay getireceğine pek ihtimal vermiyordu.
Banyo yapıp giyindi. Ofise gitmeye hazır olduğun-
da vakit hâlâ erkendi.

Geceliğini valizine yerleştirirken titriyordu.
Ona nasıl dayanılmaz bir istekle karşılık verdiğini
bir türlü unutamamıştı. Clarendon House'u
onu bir daha görmeden terk edebilseydi!

Onu bir kadın avcısı, ahlaksız bir hovarda ola-
rak tanımıştı, ama yaptığı şey aklından çıkmı-
yordu. Başka hiçbir kadın avcısı onun yerinde
olsa aynı şekilde davranmazdı. Ashlie herkes ye-
ni güne başlarken, odada daha fazla kalamayaca-
ğını fark etti.

Ama odasından aceleyle çıkar çıkmaz harekete
geçmiş olanın tek kendisi olmadığını gördü. Yü-
zünü ateş bastığında neredeyse merdivenlerin ba-
şına kadar gelmişti. Chase kafasını kaldırıncı onu
gördü.

Genç kız gururla onun gözlerinin içine baktı.
Bir anlık tereddütten sonra basamakları inmeye
başladı.

Chase konuşmaya başlamadan önce onun yak-
laşmasını bekledi. Genç kız onun kin dolu oldu-
ğunu hemen fark etti.

«Mrs. Parry'ye senin kahvaltınla meşgul olma-

sını söyledim.» Sesinden öfkeli olduğu anlaşılıyordu, sonra devam etti. «Kahvaltı edeceğin odanın nerede olduğunu bulabilir misin?»

Ciddi bir ifadeyle başını salladı Ashlie. O bakıcı kadını bulmaya giderken, genç kızın aklında kahvaltıdan çok daha başka şeyler vardı.

Chase gözden kayboluncaya kadar arkasından baktı. Aceleyle merdivenleri çıkarken, onun arabasını tamir etmiş olmasını diliyordu.

Birkaç dakika kadar sonra, valizini arka koltuğa atmış, arabasını karın izin verdiği ölçüde hızla sürüyordu.

Ofisine bir kilometre kadar yaklaştığında yol şartları düzelmişti. Ashlie, Chase'in, geri döndüğünde kendisini ve arabasını bulamayınca, tepkisinin ne olacağını düşünüyordu.

Her şeye rağmen Lynette'in bu sabah işe geri döndüğünü tahmin ederek, ona bir telefon etmeyi düşündü. Ama sonra kararını değiştirdi. Lynette her zamanki gibi kendisini işine vermiş olmalıydı ve onun annesinin yanına gittiğini zannettiğinden nasıl olsa bu akşamdan önce görüşmeyi beklemezdi. Lynette de kendisi gibi aynı sebepten dolayı mutsuzdu. O da Chase tarafından reddedilmişti. Bu nedenle Lynette'in nasıl olup da Paris'e gidemediğini dinlemek için akşamı beklemekte herhangi bir sakınca görmedi.

Ashlie'nin her ne kadar Chase Marriner'ı lanetlemek için pek çok nedeni olsa da, genç adamın yengesine bu hafta sonundan hiç söz etmeyeceğine, tuhaf bir şekilde emindi. Ashlie bu hafta sonu hakkında birçok yalan söylemek zorunda kalacaktı, ama hiç kimse işin aslını öğrenemeyecekti.

O gece işinden çıkarken evine, yatağına kavuşacağı için çok mutluydu. Kalbindeki sızı dinlene kadar orada kalabilirdi. Lynette'in bu gece kaçta

eve döneceği de artık onu ilgilendirmiyordu. Ama Lynette'in ona, bütün olanlardan sonra, yine de Paris'e gitmediğini söylemesi büyük bir sürpriz olmayacaktı.

Ashlie evin önüne geldiğinde Lynette'in arabasını görünce, onun o gün işe gidememiş olabileceğini düşündü.

Ama onu asıl şaşırtan bu olmamıştı. Genç kız, Lynette'in en az kendisi kadar üzgün olacağından emindi. Ama kapı açıldığında karşısında kendisine bakan pırıl pırıl gözler buldu. Lynette öylesine mutluydu ki, onu görenler bugün evlendiğine iddiaya girebilirlerdi.

«Ne...» diye kalakaldı Ashlie. Gözlerine inanamıyordu. Yengesi kenara çekildiğinde onun hemen arkasından uzun kurşuni saçlarıyla bir adam çıktı.

Ciddi bir ifadeyle, «Ee, ufaklık cuma günü beni karşılamak için neden burada değildin, söyle bakalım?» dedi. Birkaç saniye içinde Ashlie kendini onun kucağına atmıştı bile.

Çok sevdiği ağabeyi ona sıkı sıkı sarılırken, «Burada ne işin var,» diye zorlukla bağırdı.

Aşk pırıltılarıyla dolu gözlerle karısına bakarken, «Uzun hikâye,» diye karşılık verdi.

«Ne zaman geldin? Niye geleceğini bize söylemedin? Ne kadar kalacaksın?»

Ashlie o gece yatağa girene kadar soru sordu. Norris bile buna dayanamamıştı. Ama yemek süresince birçok sorusunun cevabını öğrenmişti genç kız. O uzun hikâyenin tüm girdi çıktılarını keşfedememiş olsa da iki şeyden kesinlikle emin olmuştu. Lynette ve Norris hiç olmadıkları kadar birbirlerine âşıktılar. Diğeri ise Chase Marriner iki yüzlünün biriydi!

Norris, karısının başka bir adama duyduğu ilgiden habersiz, cuma sabahı erkenden İngiltere'

ye gelmişti. İlk işi de havaalanından Lynette'e telefon etmek olmuştu. Lynette işleri başından aşkın olmasına rağmen, onun birkaç günlüğüne geldiğini ve çarşamba gecesi Brezilya'ya geri döneceğini öğrenince, beraber olabilmeleri için izin almıştı. Hemen onun arkasından da eve gelmişti.

Lynette o gün Chase'le buluşmak üzere havaalanına gitmediğine göre, Paris yolculuğunu iptal eden de oydu. Böylelikle Ashlie'nin aklında hiçbir şüpheyeye yer kalmamıştı. Chase ona, 'İstersen seninle gidebiliriz,' derken bu daveti hiç ciddiye almamıştı. Eğer o gece Lynette havaalanına gitmiş olsaydı hiç düşünmeden Ashlie'yi bırakıp onunla gidecekti.

İki yüzlü herif! Ne kadar da aptalca davranmıştı! Niçin Norris beklenmedik bir şekilde geçen cuma çıkıp gelmemişti? Niçin Chase'le Lynette yanyana oturup Paris'e giderlerken, Ashlie Holman da yedek oyuncu olarak Clarendon House'un salonunda beklememişti?

Dün gece Chase'le geldikleri noktayı düşününce daha çok korktu. Chase, Lynette'e her şeyin bittiğini söylemediğine göre, kendisini ikinci bir seçenek olarak görmüştü. Paris'e gidemezse kendine hemen bir kız arkadaş bulabilecekti. Bütün yapacağı evine gidip kendisini bekleyen ikinci seçeneğiyle buluşmaktı.

Bu hafta sonunun bir fiyaskoyla bitmesinden, çok ama çok, mutluydu. Bir an için sevişmelerini onun durdurduğunu hatırlasa da, Ashlie bu sayfayı kapamak için sabırsızlanıyordu. Birkaç saniye sonra onun yine aşağılık, yalancı bir domuz olduğunu düşünüyordu.

Belki kendisi de yalan söylüyordu ama bunların iyi bir sebebi vardı. Onun hafta sonunu evde geçirdiğini sanan Norris, «Bizimkiler nasıllar?» diye sordu.

«İyiler. Hafta sonunda Whittledene'da değildik. Dales'e gittik. Annemle, babam hâlâ oradalar. Dales'i ne kadar çok sevdiklerini bilirsin.»

«Mmm,» diye mırıldandı ağabeyi. «Bu onlara telefon ettiğimde niçin cevap vermediklerini açıklıyor.»

Anne ve babası geri döndüklerinde, Norris'in Brezilya'ya gitmiş olacağı düşüncesi Ashlie'yi az da olsa rahatlattı. Ama Lynette'in onlarla telefonda konuşmasına nasıl mani olacağına bir cevap bulamamıştı. Hiç şüphesiz annesi Lynette'e her şeyi anlatırdı.

Bundan sonraki birkaç gün sükûnet içinde geçti. Ashlie, Chase Marriner'a hangi sıfatları yakıştırsa yakıştırsın, onu hâlâ seviyordu. Ama hiçbir şey içindeki nefreti öldürmüyordu. Gerçekten sevmenin, âşık olmaktan çok farklı olduğunu keşfetti.

Lynette'le Norris'in beraber oldukları şu sınırlı günlerin kanatlanmış gibi çabucak uçup gittiğinin de farkındaydı. Bu nedenle Norris kaldığı sürece pek ortalarda gözükmeydi. Ama onun gideceği gün onu uğurlamak için evdeydi. Lynette onu arabayla havaalanına bırakacaktı.

«İyi uçuşlar,» dedi ona sarılırken.

«Sen de kendine iyi bak,» diye karşılık verdi Norris, sonra da onunla şakalaşarak ekledi. «Dışarısı senin gibi cici kızları yutmayı bekleyen aç kurtlarla dolu. »

«Evet büyükbaba,» diye cevap verdi genç kız. Ama kimin için üzüleceğini kestiremiyordu Norris için mi, yoksa kurtların en büyüğüyle karşılaşmış ve yaralanmış olan kendisi için mi?

Havaalanından döndükten sonra, kızarmış gözlerinden Lynette'in de ağladığı anlaşıyordu. «Gel yanıma otur,» dedi genç kız nazikçe. «Ben de gidip sana içecek bir şeyler getireyim.»

Lynette kafasını hayır anlamında sallayıp, gözlerinden yaşlar boşanırken, «Yatsam iyi olacak,» diyerek odasına koştu.

Lynette ertesi sabah kendini toparlamıştı. En azından kahvaltıda Ashlie'yle konuşurken cümlesinin ortasında gözyaşlarına boğulmaktan korkmuyordu.

«Zaman çabuk geçer,» dedi Ashlie. Buna kendisi de inanmıyordu ama onu teselli etmeye çalışmıştı.

«Norris anlaşmasını bitirene kadar dayanabileceğimi sanmıyorum,» diye cevap verdi Lynette. Sonra Ashlie'nin gözlerindeki korkuyu fark ederek, «Öyle bakma. Norris'le ben boşanmaya kalkmıyoruz. Sadece ben evde oturmaya alışamadım. Kalan günlerimi evde geçireceğimi söyleseler bunun yerine düz duvara tırmanmayı tercih edebilirim. Her neyse, haziran tatilimde Brezilya'ya gidecek olursam, o da uğraşıp, izin alabileceğini söyledi. Sonra hazır oradayken Norris'e yakın şehirlerde, kısa vadede hangi işlerin bana uygun olduğuna bakarım,» dedi.

Lynette'in işine ne kadar önem verdiğini bilen Ashlie, hayretler içerisinde, «Yani Marriner'daki işinden ayrılacak mısın?» diye sordu.

«Tabii, pek kolay olmayacak,» diye cevap verdi genç kadın. Ashlie yengesinin bu kararında Chase Marriner'ın etkisi olup olmadığını merak ediyordu.

«Lynette,» diye söze başlarken sesi iyice titrek çıkıyordu. «Şu Chase Marriner'la olan hikâyen...»

«Tanrım, şimdi sırası mı!» Lynette aceleyle çıkmadan önce ona samimiyetle söz verdi. «Bu akşam eve erken döneceğim. Seninle oturur uzun uzun konuşuruz.»

Ashlie o gün Lynette'in yarısı kadar akıllı başında olmayı diledi. İşten çıkıp eve dönerken, işinin

çok sıkıcı olduğunun farkındaydı. Sadece işi değil Chase Marriner'in yanında geçen o mutlu dakikalardan sonra her şey ona yavan geliyordu.

Lynette söz verdiği gibi erken döndü. Ama çok düşünceli görünüyordu. Yemek boyunca havadan sudan konuştular, ama Ashlie'nin merak ettiği konuya hiç değinmediler.

Lynette'in Norris'i düşündüğünü ve ondan ayrı kalmaktan nefret ettiğini biliyordu. İşinden ayrılacağı için kendi içinde büyük bir mücadele verirken bir de ona Chase'i hatırlatmanın zamanı değildi.

Lynette'in işten eve döndüğünde ne kadar yorgun olduğunu bilen Ashlie, «Neden öteki odaya geçip rahatça ayaklarını uzatmıyorsun? Ben de sana kahve getiririm,» dedi.

Lynette ona gülümseyerek, «Ben bencil kadının tekiyim. Senin gibi bir süper kardeşi hak etmiyorum,» diye karşılık verdi.

Ashlie yengesinin samimiyetinden memnundu. «Sadece kahve yapmayı teklif etmiştim!»

Birkaç dakika sonra elinde kahvelerle oturma odasına girerken Lynette'in de sohbete hazır olduğunu gördü. Lynette ilk önce Norris'in buraya gelişinin uzun hikâyesini anlatmaya başladı.

«Benimle temasa geçmek ihtiyacını ilk hissettiğinde, telefon etmeyi düşünmüş,» diye söze başladı Lynette. «Daha sonra telefonda konuşmaktan, ya da konuşamayıp saçını başını yolmaktan çok buraya gelmenin daha iyi olacağına karar verip, birkaç günlüğüne izin almış.»

Lynette'in Norris'le aralarındaki özel meseleleri anlatmasını beklemiyordu, ama temasa geçmek ihtiyacının nedenini de merak etmeden durmuyordu.

Ashlie tereddüt ederek sordu, «Ona mektup

yazmayı kestiğin için mi seninle temasa geçmek ihtiyacını hissetmiş?»

Lynette başını salladı. «Sadece benim yazmayı kesmem değil,» diye açıkladı, «Dahası da var...» Biraz duraksadıktan sonra devam etti, «Mektuplarımın dili de değişmişti.»

«Chase Marriner?» Lynette inkâr edermişcesine bakınca, Ashlie onun beklediği kadar açık olmayacağını düşündü.

Yengesi onunla bir ilişkisi olduğunu reddetmekten vazgeçip aynı sıcaklıkla konuşmayı sürdürdü.

«Onu şüphelendiren sadece benim mektuplarım değildi. Bir de seninkiler var.»

«Benimkiler mi!» diye karşı çıktı Ashlie. «Ama ben ona sen ve Cha...»

«Biliyorum,» dedi Lynette. «Ama Norris senin mektuplarında her şeyin yolunda olduğunu yazdığını görünce daha da çok şüphelenmiş. İlk önceleri ona beraber neler yaptığımızı, nerelere gittiğimizi, neler yediğimizi... Canım sen ne yazdığını benden daha iyi biliyorsun. Sonra birden mektuplarında bu gibi bilgiler vermekten vazgeçmişsin. Tüm bunlar, benim anlam veremediği dargınlığıma eklenince, öyle sanıyorum ki bir şeylerin ters gittiğini görmemezlikten gelememiş.»

«Peki, niçin haber vermeden gelmiş?»

Lynette ilk önce kafasını önüne eğdi, sonra da ona baktı. «Oh Ashlie, zaten onu şimdiden özlüyorum, hem de gideli daha yirmi dört saat olmasına rağmen.»

Ashlie onunla aynı duyguları paylaştığını gösterircesine gülümsedi. Ağabeyine duyduğu bu aşk onu mutlu ediyordu. Ama bir şeyi Lynette'in ağzından duymadan rahat edemeyecekti.

«Şu, senin Chase Marriner'la arandaki ilişki,» diye başladı. «Bitti, değil mi Lynette?»

Lynette ona ciddi bir ifadeyle baktı. Ashlie ara-

larında neler geçtiğini anlatacağını düşündü. En azından, «Ben bir aptalım, değil mi?» demesinden daha çok şey bekliyordu. Lynette, Chase konusunu bir yana bıraktı.

«Brezilya'da bir işe girebileceğimi düşünerek bugün Brezilyaca öğretilen bir kursa başladım. Brezilyalıların konuştuğu dil demek daha doğru herhalde,» diye güldü. «Bundan böyle, hazirana kadar pazartesi ve perşembe akşamları beni sıkı bir şekilde Portekizce çalışırken göreceksin.»

Sonraki günlerde Chase Marriner'dan hiç söz etmediler. Ama Ashlie onu kafasından atamıyordu.

O hafta sonu annesinden, döndüklerini haber veren herhangi bir telefon gelmeyince, Ashlie onların havalar düzeldiği için tatillerini fazladan bir hafta daha uzattıklarını düşündü. Onlara ne anlatacağını düşünmesi için büyük bir fırsattı bu.

Pazartesi günü, eve dönerken Chase'le kavga ettiklerini söylerse bir mesele çıkmayacağını düşünüyordu. Nasıl olsa ne Chase annesini arardı, ne de annesi Chase'i. Ama eve girdiğinde, karşısında şimdiye kadar hiç görmediği güzellikte bir buket çiçek bulunca donakaldı.

Bir müddet çiçeklere büyülenmiş gözlerle baktıktan sonra kartı aramaya başladı.

«Chase,» diye okudu. Sadece ismi yazılıydı başka da bir şey yoktu. Hiçbir mesaj yoktu, ama yalnızca «Chase» bile onun kalbinin deliler gibi çarpmasına yetmişti.

Ashlie, Chase'in bu çiçekleri kendisine gönderdiğini düşünerek zevk dolu dakikalar yaşadı.

Ama mutluluğu uzun sürmedi. Bu evde yaşayan tek hanımın kendisi olmadığı aklına gelince acıyla irkildi.

Hayal kırıklığının ilk şokunu atlatınca Chase'in kime olduğu belli olmayan çiçekler yollamaya-

cağını düşünerek kartın arkasını çevirdi. Kart boştu.

Kıskançlık bütün benliğini sardı. Ashlie ne yapacağını bilemez bir halde kartı yırttı. Kartın üstüne isim ya da adres yazmaya ne gerek vardı? Çiçekçi nasıl olsa Lynette'in adresini biliyordu, ayrıca diğerlerinin arasında bu eşsiz buketi karıştıramazdı.

Bu şiddetli kıskançlığın ardından aşağılanmış olmanın verdiği çılğınca bir hiddetle sarsıldı.

Lynette, Chase'e kocasına duyduğu sevgiden dolayı evliliğini sürdürmek istediğini söylemiş olmalıydı. Çiçekler de Lynette'in direncini kırmak amacıyla gönderilmişti herhalde!

Kendisinin de ona karşı koyamadığını hatırlayınca öfkesi daha da arttı. Ashlie çöp kutusuna saldırdığı gibi çiçekleri yolup içine attı.

Lynette döndüğünde Portekizce kursuna yetişmek için acele ediyordu. Yine de oturup Ashlie'nin hazırladığı sandviçi yiyip, kahveyi içecek vakti vardı. Ashlie'nin bir köşede sessizce oturduğunu görünce, hiç de bencil bir kadın olmadığını kanıtladı.

«Bir şey mi oldu?»

Ashlie, yengesinin daha ilk dersine geç kalmasını istemediğinden doğru kelimeleri seçecek zamanı olmadığını biliyordu. «Eğer... eğer Chase Marriner yine senin peşine takılsa, onunla...»

«Oh, Ashlie hayatım,» dedi Lynette sıcak bir sesle. Sonra genç kızı hayretler içerisinde bırakarak ona sarılıp yanağından öptü. «Unut bunları,» diye onu yatıştırdı. Sonra ders kitaplarıyla dolu çantasını aldı ve gülümseyerek ekledi, «Benim için bir tek erkek var ve ben onunla evliyim.»

Lynette kapıdan çıktıktan hemen sonra telefon çaldı. Ashlie tam anlamıyla ikna olmamıştı. Ara-

yanın annesi olduğunu tahmin ederek kendini hazırladı.

«İddiaya girerim, bizim göç ettiğimizi düşünmüşsündür,» diye konuşmaya başladı annesi. Sonra da Ashlie'nin düşündüğü gibi havanın düzelmesini fırsat bilerek tatillerini uzattıklarını anlattı. «O gün Chase ve sen o havada yola çıktığınız zaman sizin için çok endişelendim. Ama baban bana Chase'in her türlü güçlükle başa çıkabilecek tipte biri olduğunu söyledi.»

«Öyledir,» dedi Ashlie. Onun bir kadından diğerine geçmekte ne kadar becerikli olduğunu düşünüyordu.

«Mrs. Marriner'ı ziyaret ettiniz mi?» diye nazikçe sordu Joan Holman. «Annesi nasıl biri?»

«Aslında,» dedi Ashlie. «Onu görmedik. Otelden çıktıktan sonra hava iyice kötüledi ve yağış arttı. Yollar kapanırsa pazartesi günü geri dönemeyeceğimizi düşündük. Böylece başka bir otelde iki oda tutup pazar sabahı da erkenden Londra'ya yola çıktık.»

«Oh, ne kadar kötü,» dedi annesi. «Mrs. Marriner oğlunu ve tabii seni de göremediği için hayal kırıklığına uğramıştır.»

«Hazır erkek çocuklardan konu açılmışken,» diye söze girdi Ashlie. «Eve döndüğümde kimi buldum, tahmin et?»

Ashlie telefonu kapatırken, Norris'in gelişinden neden daha konuşmanın başındayken söz etmediğini merak ediyordu. Böylelikle annesinin başka konulardan konuşmasını da engelleyebilirdi.

Ashlie ertesi gün daktilo makinasının örtüsünü kaldırırken hâlâ Chase'i aklından çıkarmaya çalışıyordu. Büroya dalan Gillian Rogers ona Julie Grant'ın işine döneceğini haber verdi. Sonra da onu görmek isteyip istemeyeceğini sordu.

«Çok sevinirim,» diye cevap verdi Ashlie. «Yani Julie hastaneden çıktı, öyle mi?»

Gillian, «Şimdi evinde istirahat ediyor,» dedikten sonra ona adresi verdi.

«Seninle evlerimiz çok yakın. İki arabayla gitmek saçma olur. İstersen benimkiyle gideriz, Julie'yi gördükten sonra ben seni eve bırakırım, sabah da alırım.»

«İyi fikir,» diyerek kabul etti Gillian. «Şimdi işime dönsem iyi olur.»

O salı günü Ashlie'nin işi başından aşkındı. Bundan da son derece memnundu çünkü Chase'i düşünemiyordu. Gillian'la birlikte arabaya bindiklerinde, Lynette'e telefon edip eve geç döceğini haber vermeyi unuttuğunu fark etti.

Julie'ye yaptıkları ziyaret oldukça neşeli geçti. Üçünün konuşacak çok şeyi birikmişti.

Gillian'ı evine bırakmaya giderlerken, Gillian bir yerde durup bir şeyler atıştırmayı teklif etti. Ashlie dışarıda olmanın, Chase'i düşünmenin verdiği acıyı hafifleteceğini sandığından bu daveti kabul etti.

İyi bir yer aramak için dolaşırlarken Lynette'le beraber oturdukları evin yakınına kadar geldiler.

Ashlie, «Ben yukarıya çıkıp Lynette'e nerede olduğumu haber vereyim,» dedi. Yengesinin şu anda Portekizceyle bunaldığını tahmin ediyordu.

Ama Lynette'in ders çalıştığı falan yoktu. Apartmanın girişinde ayakta duruyordu ve yalnız da değildi.

Q8et_reQ8_guc

Bölüm Dokuz

Ashlie sokağa ilk girdiğinde onları görmedi. Ama Chase Marriner'in park edilmiş arabasını fark ettiğinde bütün neşesi kaçtı.

Gözlerine inanamıyordu. Emin olabilmek için arabanın önünde yavaşladı. Ondan sonra da Chase'le Lynette'i beraber gördü.

Lynette de onu fark etmişti. Chase'in hızla arkasına bakmasından, onu hemen uyardığını anladı. Ashlie bundan sonrasını görmek için orada kalmadı. Gaz pedalına olabildiğince yükleniyordu.

«Hey!» diye bağırdı Gillian, ona bir yolcusu olduğunu hatırlatmak isteyerek.

«Affedersin,» diye özür dilerken bir yandan da sert bir fren yaptı Ashlie. «Bir kedi gördüğümü sandım.»

«Neyse ki kaçırdın,» dedi Gillian.

Birkaç dakika sonra Ashlie yine aynı kedi masalını kullanmak zorunda kaldığında, Gillian anlatmakta olduğu bir şeyi yarıda keserek, «Eve uğramayı unuttun!» dedi.

«Evet öyle yaptım,» diye bağırdı Ashlie. «Bu pire torbası aklımı başımdan aldı. Neyse, endişelenmeye gerek yok, Lynette ofisten sonra sinemaya gittiğimi düşünür.»

Aradan iki saat daha geçtiğinde Ashlie biraz daha oturacak olursa Gillian'ın misafirperverliğini kötüye kullanacağını düşünüyordu. Eve gitmek istememesine rağmen, ayağa kalktığında Gillian'

in daha kalması için yaptığı ısrarları kabul etmedi.

Arabasıyla eve dönerken, Chase'in arabasının hâlâ orada olması halinde geceyi bir otelde geçirmeye karar verdi.

Hatırladığı kadarıyla Lynette giyinmişti. Akşam için bir yere gideceklerini tahmin etmek hiç de zor değildi.

Ashlie sokağa girdiğinde onun arabasını görmedi. Mini'sinden çıkarken öfkeden deliye dönmüştü. Nasıl böylesine domuz olabiliyordu? Lynette'in de Chase'den aşağı kalır yanı yoktu hani. Norris'e duyduğu sevgiye rağmen hâlâ Chase'le buluşabilmesinin ancak tek bir açıklaması olabildi. İkiyüzlülük.

Lynette'i bulamayacağını düşünerek içeriye girdiğinde yengesinin masada oturmuş Portekizce çalıştığını görünce şaşkınlıktan donakaldı.

Ama Ashlie'nin gözleri açılmıştı, onun sözlerine inanmak istemiyordu.

Lynette'le hiçbir şey olmamış gibi, medenice konuşabileceğinden bile emin değildi. Lynette onu gördüğü zaman elindeki işi bırakıp konuşmaya çalıştı. «Güven bana, sadece güven.»

Onları gördüğünde bir yere gitmek üzere olmadıklarına genç kızı ikna etmeye çalışırken, Ashlie'nin verdiği karşılık oldukça kısaydı.

«Bu akşam onunla beraberdin.»

«Hayır. Hayır değildim!» diye itiraz etti Lynette.

«Onu buraya kadar getirdin ha! Norris'le paylaştığın eve!» Duyduğu kıskançlık ve acı onu çılgına çevirmişti.

«Hayır,» diye bağırdı Lynette. Daha sonra sesi yumuşadı, «Chase işle ilgili bir şey konuşmak için geldi ve sokak kapısından bir adım ileriye de gitmedi.»

Ashlie ilk önce yine kolay kandırılan bir ahmak yerine konulduğunu düşündü, ama daha sonra masaya yayılmış el yazması notları ve ders kitaplarını görünce ikna olmaya başladı. Chase içeriye girmemişti.

Bir bütün gün beraber olduklarını, istedikleri zaman iş hakkında konuşabileceklerini söylediği zaman, Lynette, «Ashlie güven bana,» diye tekrarladı. Ashlie'nin Lynette'e duyduğu sevgi, Chase'in yengesinin peşinde olduğunu bilmesine rağmen, ona inanmasını sağladı. Lynette hayatındaki tek erkeğin Norris olduğunu söylerken samimiydi.

Ertesi akşam Ashlie işten yeni eve döndüğünde telefonun çaldığını duydu. Açtığında karşısına Chase çıkınca, onun hâlâ Lynette'in peşini bırakmadığı yolundaki düşüncelerinin çok yerinde olduğunu gördü.

«Nasılsın Ashlie?»

Genç kız kendini kontrol etmeye çalışıyordu, ama bunun başından kaybedilmiş bir mücadele olduğunu farkındaydı. Chase'in sadece kendisini sevmesini istiyordu. İçindeki kıskançlık yenisinden tırmanışa geçince, kendine hâkim olması iyice zorlaştı. Tüm bunlara ilaveten sinirliydi.

«Mrs. Holman'a söylemek istediğiniz herhangi bir şeyi iş saatlerinde de söyleyebilirsiniz,» diye bağırmaya başladı. «Yengem evdeyken sizden gelen telefonlarla ilgilenmiyor.»

«Sana Lynette'le konuşmak istediğimi söyledim mi?» diye sordu Chase kesin bir tavırla.

İşte o anda Ashlie dayanamayacağını hissetti. Kendisiyle konuşmak için telefon ettiğini öğrenmek genç kıızı çok mutlu edebilirdi, ama Chase'in sesinin tonu ona ihtiyacı olan sertliği vermişti.

«Sinirimi bozuyorsun! Lynette'i bulamadığın zamanlar benimle ilgileniyorsun. Kendini Tanrı-

nın kadınlara gönderdiği bir lütuf gibi görüyorsun, ama sana verilecek bir haberim var,» derken sesi duyduğu öfkeyi yansıtıyordu. Genç adamın söze girmek istediğinin farkındaydı ama ona bu fırsatı vermeye hiç niyeti yoktu. «Senin gibilere karşı bağışıklığım olduğunu sana söylemiş olmalıyım,» diye fırtına gibi patladı. «Eğer beni listene eklenecek yeni bir isim olarak görüyorsan, sana şunu söylemeliyim ki, bugün, yarın, ya da başka bir zaman ne seninle konuşmayı, ne seni görmeyi, ne de herhangi bir şekilde seninle karşılaşmayı istemiyorum.»

Hemen ardından da telefonu suratına kapattı. Birkaç saniye sonraysa odasında inleyerek ağlıyordu.

Ertesi sabah Ashlie yataktan kalkıp, dişlerini fırçalamaya giderken bir gün Chase Marriner'la karşılaşmadan evvelki Ashlie olup olamayacağını merak ediyordu. Hayatının geri kalan kısmını, hiç kimsenin bir tek saniyesini almaya bile layık olmayan böyle bir adama bağlanarak harcamamaya karar verdi.

O gün alışverişe çıkıp yemek için domuz pirzolası alırken perşembe günleri Lynette'in Portekizce derslerine gittiğini ve akşam yemeğini bir sandviçle geçirecek kadar zamanı olduğunu unutmuştu.

Ama o akşam Lynette eve pazartesi gününkinden daha geç döndüğü için sandviç yemeye bile vakit ayıramamıştı. Çantasına kitaplarını koymak için odasına koşarken Ashlie'yi selamladı.

İçeri gireli bir dakika dahi olmamıştı ki, Ashlie onun odasından korkunç bir çığlık duydu. Yengesinin aceleden düşüp bacağını kırduğundan korkarak, odasına koştu. Bir yandan da, «Ne oldu?» diye bağılıyordu.

«Olan bu,» diye bağırdı Lynette, elinde tuttuğu

büyükçe bir zarfı sallarken. «Bunu özel ulakla göndermeyi unuttum.»

«Önemli miydi?» diye sorarken yengesinin suratından fazlasıyla önemli olduğunu anladı.

«Oh lanet olası, bunun bu gece verilmesi gerekli, hayati bir mesele bu,» diye inledi. Biraz kendini toparladıktan sonra, «Ne yapalım,» dedi. Zarfı çantasının içine attı. «Ben de bunu kendim götürürüm.»

«Dersini kaçırmaz mısın?» diye sordu Ashlie. Portekizce derslerinin ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Zarfı kendisinin götürmesini teklif edecekti ama, eğer içindekiler çok gizliyse Lynette ona güvendiğini ama kendisinin götürmesinin daha uygun olacağını söyleyebilirdi.

Lynette başını sallayarak, «Herhalde bütün derisi kaçıracağım,» dedi. «Düşünebiliyor musun, Brezilya'ya gittiğimde bir iş bulabilmek için bütün derslere girmemin gerektiği bir zamanda başıma böyle bir şey geliyor.»

Bu sözler üzerine Ashlie dayanamadı ve zarfı götürmeyi teklif etmeye karar verdi. Önceden İngiltere'deki kariyerini düşünürken, şimdi Brezilya'ya gitmeye ve Norris'in yakınında olmaya daha çok önem veriyordu .

«Dersin bir saatini kaçırmayı göze alamam,» dedi Lynette umutsuzca. «Öte yandan...»

«Bırak zarfı senin yerine ben götüreyim,» dedi Ashlie daha fazla dayanamayarak. «Senin için uygunsa ben gidebilirim.»

Lynette bir an ne yapacağını şaşırdı. Ama ona götüremeyeceğini açıklayarak kendini sıkıntıya sokmak yerine gülümsemeye başladı.

«Yapar mısın?» Ashlie başını sallayınca, «Seni çok seviyorum,» diyerek kabul etti.

Sonra aceleyle zarfı çantasından çıkarıp yatağın üstüne koydu. Derse yetişmesi için az zamanı

kaldığından kitapları çantasına tıkıp hızla odadan çıktı. Ashlie, bu derslerin onun için ne kadar önemli olduğunu anladığından böyle koşuşturmasına şaşırıyordu. Ama zarfı nereye götüreceğini bilmediği aklına gelince onun arkasından fırladı.

«Bunu nereye götüreceğim?» diye sorarken gülüyordu.

Lynette merdivenlerden üçer beşer inerken bağırdı. «Adres üstünde yazıyor.»

Ashlie eve girip kapıyı kapattığında hâlâ gülümsüyordu. Lynette'e karşı içinde duyduğu sıcaklığın giderek arttığını hissetmişti.

Arabasının anahtarlarını alıp Lynette'in odasına gitti. Büyük olasılıkla Lynette'in patronu Mr. Fowler'a gideceğini sanıyordu. Ama zarfı alıp da, adresi okuduğunda, gülümsemesi yüzünde dondu kaldı.

Ashlie en ufak bir hareket bile yapamıyordu. Gözlerine inanamıyordu. Mr. Fowler'a götürülmecekti zarf! Üstüne Lynette kendi el yazısıyla 'çok gizli' diye yazmış ve altını çizmişti. Sonra da 'Sadece Mr. Marriner'in kendisine elden verilecektir,' diye yazılmıştı.

Yüzünde renk kalmamıştı Ashlie'nin. Adresi okumaya ihtiyacı yoktu çünkü zaten biliyordu.

Ashlie'nin ilk tepkisi dehşete düşmek olmuştu. İkincisi ise o akşam kesinlikle Clarendon House yakınlarına gitmeyi reddedişiydi. On beş dakika boyunca Lynette geri döndüğünde ona zarfın neden hâlâ götürülmediğini açıklayabilecek yarım düzine mazeret üzerinde düşündü.

Ama zarfın içindekilerin hayati önem taşıdığını, aksi takdirde yengesinin derse girmekten vazgeçmeyi göze alamayacağını düşününce, arabasına binmek üzere evden ayrıldı.

Clarendon House'a yaklaştığı her kilometrede

geri dönmeyi düşünüyordu. Eğer gözünün önüne, Lynette'in ona güvenmekle hata ettiğini anlatan bakışları gelmeseydi, arabayı gerisin geriye döndürüp evin yolunu tutabilirdi.

Clarendon House'a geldiğinde, zarfın üstündeki talimata aldırmadan, kapıyı açanın Mrs. Parry olması için dua ediyordu.

Acil postasını yerine teslim etmenin ancak birkaç dakika alabileceğini düşünen Ashlie anahtarları arabanın üstüne bırakıp yürümeye başladı. Sonra buradan bir an evvel uzaklaşmayı dileyerek, merdivenleri çıkıp zili çaldı.

İçeriden sesler duymaya başladı. Ama sesler Mrs. Parry'ye de, sabırsızlıkla önemli dökümanlarının geldiğini haber verecek zilin çalmasını bekleyen Chase'e de ait olabilirdi.

Kapıyı açan Chase oldu. Ama karşısında duranın kim olduğunu görünce manasız bir ifadeyle bakakaldı.

«Lynette bunu getirmemi söyledi,» dedi genç kız soğuk bir tavırla. Zarfı ona verdikten sonra da oradan uzaklaşmak üzere arkasını döndü.

Genç adamın elinin onu engellediğini hissettiğinde içinin boşaldığını sandı.

«Eminim içeri girip bir şeyler içmek istersin,» dedi Chase onu olduğu yerde çevirirken.

Kalbi yine aceleci davranmaya başlamıştı. Olabildiğince soğuk bir biçimde davetini reddetti.

«Teşekkür ederim, ama hayır...»

Yine beynindeki alarm zillerini duymaya başlamıştı. Karşısında hayırı cevap olarak kabul etmeyen bir adam vardı. «Şu inadını bırak da içeri gir.»

Genç kızın tekrar reddetmesini beklememişti bile. Ashlie onun kendisini çekmesine hazır olduğundan, kendini bir anda holde buldu.

Genç kız derin bir nefes alıp, ona neler çevir-

diğini soracakken, o getirdiği çok gizli evrakları hiç umursamadan holdeki bir masanın üzerine fırlattı. «Daha önce benim evime girerken bu kadar korkmamıştın,» diye homurdandı bir yandan da. Onu hol boyunca adeta sürükleyip salona soktu. Ancak orada yakasını bıraktı.

Ashlie şöminenin duvarlarını yalayan alevlere bakınca, anılar yağmuruna tutulmuş gibi oldu. Ateşin karşısına uzanmışlar, öpüşmüşler... Hatıraları bir yana atıp kendini toplamaya çalıştı. Chase onun kendisi hakkındaki duygularının farkındaydı. Ashlie korkudan içinin titrediğini hissetti.

«Kendine oturacak bir yer bul ve bana ne içmek istediğini söyle.»

Ashlie soğuk bir ifadeyle ona bakıp, «Ne oturmak, ne de bir şey içmek istiyorum,» diye karşılık verdi. Sözlerinden başka manalar çıkarmasını engellemek için de, «Senden hiçbir şey istemiyorum,» diye ekledi.

Genç adamın cevabı onu çok telaşlandırdı.

«Bunun tamamıyla farkındayım. Hem de senin ne istediğini bildiğim kadar. Ne kadar yazık, sevdiğin erkek uysallaştırılacak tiplerden değil, öyle değil mi?»

Gözlerini yere indirdi. 'Chase sonunda kendisini sevdiğimi anladığına göre, terk edilmeye hazırlanmalıyım,' diye düşündü. Ama daha sonra Chase'in kendinden değil, Kevan Salter'dan bahsettiğini anladı.

«Ve biz, ikimiz de senin ne istediğini biliyoruz, değil mi?» Oradan çıkıp gitmeden önce ona bir ders vermeye hazırlanıyordu. «Senin istediğin herhangi bir başkasının karısı, kendininki değil. Ne yazık,» diye konuşmasına devam etti. «Lynette kocasını çok seviyor, öyle değil mi?» Sonra da

kapıya doğru yürüdü. ^{Tarama que} «Lynette'i bıraksan iyi olur Chase. Norris eve döndüğünden...»

Chase, «Senin yengenle uzak yakın ilgim yok,» diye sözünü kesti ve tam kapıya ulaşacakken onu durdurdu. «Ve hiç olmadı.» Ashlie bu ahlaksızın yalanları üzerine öfkeyle geri döndü. «Kocası geldikten önce ya da sonra, Lynette'e senin iddia ettiğin gibi hiç bakmadım.»

«Tanrım,» diye bağırdı Ashlie. Bu sefer bakışları gerçekten ciddiye. «Bu benim şimdiye kadar duyduğum en açık yalan.»

«Yalan söylemiyorum,» diye karşı çıktı. «Ben...»

«Öyle mi?» diye haykırdı büyük bir öfkeyle. Bir yandan da onun bu yalanlarına niçin bu kadar kızdığını merak ediyordu. «Bu hafta Lynette'in peşinden koştuğunun yanı sıra onunla kararlaştırdığınız o küçük Paris macerasından da habirim olduğunu unutmuşa benziyorsun.»

Chase sertçe, «Paris macerası diye bir şey hiç olmadı,» diye kestirip attı. Genç kızın şaşkınlığı son haddindeydi. Gerçeği bildiğinin farkında olmasına rağmen hâlâ yalan söylüyordu. «Tamam. Paris'e bir seyahat planlamıştım. Ama...»

«Amalarını kendine sakla,» diye tersledi Ashlie. Bu adamda sevicecek ne bulduğunu merak ediyordu. «Senin yalanların beni ilgilendirmiyor.» Sonra ona arkasını döndü. Ama Chase'in sesi kulaklarında yankılandığında elleri kapı tokmağında kaldı.

«Yalan söylemiyorum!»

Ashlie, kulakları hâlâ çınlamasına rağmen, hızla odadan çıktı. Birkaç adım sonra Chase onu sokak kapısında kolundan yakaladı. Sesi oldukça yumuşaktı. «Tanrı aşkına, gel, otur da dinle.»

Genç kız sinirli bir tavırla, «Niçin?» diye sordu. Ama onun kendisine bu kadar yakın olması di-rencini kırmıştı bir kez.

Genç adama karşı olan zaafı yüzünden ateşin karşısındaki bir kanepeye oturdu.

Ama Chase'in suskunluğu yeniden sinirlenmesine neden oldu.

«Pekâlâ, senin söyleyeceklerini niçin dinleyecekmişim?»

Bir dakika boyunca Chase hiç konuşmadan ona baktı. Sonra sakince, «Çünkü, seni bir çok kere aldattım ben...»

«Lütfen bir yalan daha söyleme,» diye onu susturdu Ashlie. Ama onun yüzündeki ifadeden bunda pek başarılı olamadığını anladı.

«Senden beni dinlemeni istiyorum Ashlie, çünkü sana karşı dürüst olmazsam, seninle hiçbir yere varamayacağımı anladım.»

Onunla bir yere varmak! Ashlie ilk önce kulaklarına inanamadı, ama hemen sonra bu sözlerden Chase'in kendisiyle bir anlaşma yapmak istediği anlamını çıkardı. Beyni büyük bir hızla fikir üretiyordu. Hâlâ Lynette'in peşinde olmasına rağmen, dürüst olmaktan söz ediyordu bu adam. Acaba kendisinin Clarendon House'a gelmesinde Lynette'in parmağı olabilir miydi? Belki de Chase'le aralarındaki ilişki hiçbir zaman kopmamıştı. Böylelikle Chase onu dahiyane yollarla ikna etmeyi başaracak ve kolay aldanan bir ahmak olan Ashlie onu ve yengesini affedecek, beraber hafta sonlarına çıkmalarına göz yumacaktı.

Ama Lynette'in, hayatında Norris'den başka erkeğe yer olmadığını söylerkenki hali aklına gelince bu düşüncelerden vazgeçti. Kafası iyice karıştığından Chase'in neler çevirdiğini anlayabilmenin bir tek yolu olduğuna karar verdi.

«Anlıyorum,» dedi sonunda. Sonra devam etti, «Belki başlangıç olarak, mademki birbirimize karşı dürüst olmamızda fayda görüyorsun, bana Lynette'in verdiği zarf hakkında doğruyu söyle.

Yengem onun içindeki şeylerin eğer bu akşam yerine teslim edilmezse bütün Marriner imparatorluğunu çökertecek kadar önemli olduğunu söylemişti. Şimdi bana bir iyilik yap ve söyle, onun içindekiler bana söylendiği kadar acil mi?»

Genç kızın Chase'in suratındaki alaycı ifadeden hiç hoşlanmadığı açıkça belliydi. Ashlie onun kendisini bir defa daha aptal yerine koymaya hazırlandığını hissetmesine rağmen, hoşlanıp hoşlanmadığını bir kenara bırakıp, cevabı beklemeye koyuldu.

Bölüm On

Ashlie uzun dakikalar boyunca bekledi. Bu süre içinde Chase onun asil yüzünü inceliyordu. Genç kız onun sus pus olmuş, bir bahane bulma çabasını hissedebiliyordu.

Sonra genç adam, «Getirdiğin paket âcildi,» diye konuşmaya başladı. Ashlie tam o anda Chase'in zarfı nasıl umursamadan bir köşeye fırlattığını hatırladı. Eğer kendisine gösterilen dürüstlük buysa eve geri dönmesinin daha iyi olacağını düşündü. «İş bakımından değil!» Ama bu son sözler ilgisini canlandırdığından, gözlerini ona dikip gerisini beklemeye koyuldu. «En önemlisi,» diye devam etti genç adam. «Onun senin tarafından buraya getirilmiş olması!»

«Yani bu daha önceden planlanmıştı ha!» Ashlie, kendi kendine, Chase'in neden böyle birdenbire, onu Clarendon House'a çekebilmek için ter-tiplenen oyunu bütün açıklığıyla ortaya koymaya karar verdiğini bile düşünmeden, sözüne devam etti. «Sen, Lynette'in de iştirakiyle beni buraya getirmeyi düşündün. Çekiciliğine karşı koyamamı bir yana bıraksak bile, beni kolaylıkla yatıştırabilmekteki üstün başarınla, ikinizin arasındaki ilişki...»

Genç kızın sözünü yarıda kesen adeta bir patlamaydı. «Tanrı aşkına, bir an için hayal kurmayı bırak da beni dinle. Ben sana biraz evvel, yengenin benim metresim olup olmaması gibi bir sorunun yok demedim mi?» Belki henüz Lynette'le olan ilişkisini kabul etmemişti, ama konuşmanın

kontrolünü eline geçirmişti Chase. Kelimeleri tek tek söylerken sesi çok sakindi. «Benim şu anda, ya da geçmişte Lynette Holman'la hiçbir ilişkim olmadı!» Sonra ısrarla ekledi. «Ayrıca, onunla böyle bir ilişkiye girmeye niyetlenmedim bile.»

Bu sözleri öyle ciddi söylemişti ki Ashlie bir an olsun mutlu oldu. Ama hemen ardından kendine geldi. Tüm bunlar onun gözünü boyamak için hazırlanan oyunların bir parçası değil miydi?

«Şimdi de bana,» diye başladıktan sonra sıkı-larak durdu Ashlie. «Ondan hiç hoşlanmadım bile mi diyeceksin.»

«Ondan hoşlanmam için bir sebep yok,» diye karşılık verdi Chase kesin bir ifadeyle. «Benim için çalışıyor. Onun çalışmasını ve işine bağlılığını takdir ediyorum, ama hepsi bu.»

Ashlie'nin öfkesi, içinden gelen ona inanma arzusunun karşı bir kez daha galip geldi. «Öyleyse niçin?» diye parladı, «Mesleğine olan bağlılığını mükâfatlandırmak için mi onu Paris'e, iş harici bir geziye çıkarmayı düşündün.» Genç kız Chase'in buna da bir cevap vermeye hazır olduğunu fark etti. «Bana sakın ha böyle bir yolculuğu düşünmediğini söyleme,» diye öfkeyle devam etti. «Çünkü Lynette o cuma sabahı evden çıkarken yanında valizini de götürdü. Oradaydım ve gördüm,» diyerek konuşmasını bitirdi.

«Anlattıkların çok saçma şeyler,» diye bağırdı Chase. «Eğer o gün ağabeyin beklenmedik bir şekilde eve dönmeseydi, Lynette Paris'e gidecekti!» Genç kıza söz hakkı vermeden devam etti. «Ama yanında ben olmayacaktım.»

Bu son sözleri genç kızın tepesini attırmıştı. İçindeki öfkenin hızla büyüdüğünü hissediyordu. Lynette'le olan ilişkisini örtbas etmek için, Ash-

lie'yi, yengesinin başka bir adamla çıktığına inandırmaya çalışıyordu.

«Onunla olan ilişkini başka bir adamın üstüne yıkmaya nasıl cesaret edersin?» diye atıldı. «Senden bahsederken gözlerinin içinin parladığını gördüm, senden ve kendisinden...»

Chase sertçe, «Gözlerinin içinde neler olduğu umurumda bile değil,» diyerek genç kızın sözünü kesti. «İnan bana, gördüklerin Lynette'in senin görmeni istedikleriydi. Kendisiyle benim aramda olduğunu söylediği şeylerde gerçek payı yoktu, ama anlattıklarına senin inanmanı istiyordu.»

Genç adamın bu kadar inandırıcı bir tavırla böyle yalanlar uydurmasına rağmen, Ashlie orada hâlâ nasıl durabildiğine hayret etti.

«Madem Lynette seninle bir ilişkiye girmeyecekti, neden beni böyle bir şeye inandırmaya çalıştı?» diye azarladı. Ama onun buna da bir cevap bulabileceğinden emindi. O nedenle karşılık vermesini beklemedi. «O benim yengem olduğuna göre, bunu en son benim öğrenmemi istemesi daha inandırıcı değil mi? Ancak üst üste geceleri eve geç gelmeye başladığından, bu ilişkiyi de saklaması zorlaşıyordu...»

«Bütün mesele de bu zaten, onun senin yengen olması,» diye söze girdi genç adam.

Ashlie bundan bir anlam çıkarmaya çalıştıysa da başaramadı ve kafası daha da çok karıştı. «Anlatıkların bana çok karışık geliyor, ne demek istediğini anlamıyorum,» dedi hırçınca.

Chase ona doğru yürüyüp, belli bir mesafeye kadar yaklaşıncı yanına oturdu. Genç kızın kafası iyice dağılmıştı. Chase ona gözlerini ayırmadan bakmaya başladığı zaman da kalbinin gitgide hızlandığını hissetti. Durum ne kadar karışık olursa o kadar ona âşık!tı!

«Lynette'in aklından neler geçtiğini bilmiyor-

dum, bu yüzden neler olduğunu ben de anlamıyordum,» dedi yumuşak bir sesle. «Bu nedenle Lynette perşembe akşamı ofise geri döndüğünde onu yanıma çağırıp bir görüşme yaptım. Ne dolaplar çevirmekte olduğunu en ince ayrıntısına kadar anlatmasını istedim.»

Ashlie onu başka yalanlar söylemeye teşvik edercesine, «Lynette de anlattı tabii,» dedi.

«Başta biraz karşı koydu.» Beklediği gibi Chase, tuzağına düşmüştü. «Ama bana bütün gerçeği anlatmazsa, o çok sevdiği mesleğini en azından benim şirketimde sürdüremeyeceğini gayet iyi biliyordu.»

«Onu işten atmakla mı tehdit ettin?» diye sordu. Bu işin nereye varacağını kestirmeye çalışıyordu hâlâ.

Genç adam başını sallayarak onu onayladı. «Sonra onun bana anlattıklarından, evlendiği adama çok derin bir sevgiyle bağlı olduğunu anladım.» Ashlie'nin hayret dolu gözlerle baktığını görünce biraz duraksadı sonra konuşmaya devam etti. «Tanışıp evlendikten hemen birkaç ay sonra birbirlerinden ayrılmaları onu çok üzmişti. Kendini kötü düşüncelere kaptırmıştı. Kocasının artık onu sevmediğine inanıyordu.»

Ashlie dayanamayıp, şaşkınlık içinde, «Ama Norris onu dünyalara bile değişmez,» diye bağırdı. Sanki artık Chase'in yalanlarını yakalamayı bir yana bırakmıştı.

«Tabii tekrar onu gördükten sonra, kendisini ne kadar sevdiğini iyice anladı,» dedi Chase. «Ama terfi edip daha büyük bir ofise geçtiğinden beri kendini kanıtlamak için çok çalışıyordu. Kendi kendini baskı altına sokmuştu. Özel hayatını da değerlendirirken mantığını pek kullanamıyordu.»

«Zavallı Lynette,» diye mırıldandı Ashlie, yen-

gesinin ne kadar sıkıntılı anlar yaşadığını ancak o zaman anlayabilmişti.

«Bence hiç de zavallı değil,» dedi genç adam. Sonra devam etti. «Kocasının sevgisinden şüphe lenmeye başladığında, aklına ilk gelen uçağa atlayıp Brezilya'ya onun yanına gitmek oldu. Bunu ciddi olarak düşünmeye başladığında yeni terfi ettiği için izin almasının çok zor olacağını gördü. Ayrıca oraya gittiğinde şüphelerinde haklı olduğunu anlarsa, mesleğine her zamankinden daha çok ihtiyacı olacaktı.»

Ashlie genç adamı artık can kulağıyla dinliyordu. Ama Lynette'in çektiği işkencelerin farkına varınca, gözleri yaşlarla dolmuştu. Hele Chase' Lynette'in şüphelerinden bahsedince, kendi durumu aklına geldi.

Ama bunlar doğru olamazdı. Chase, hikâyesini ona yutturamayacaktı.

«Lynette, seninle gittiği o partiden gece yarısı saat ikide döndüğünde, Norris'in aşkını pek umursamıyordu,» diye sert bir sesle diklendi. «O gecenin sabahı çiçekler geldiğindeyse, hiç de Norris'i özlüyormuş gibi bir hali yoktu.»

«Hepsini açıklayabilirim,» dedi Chase, sesinden Ashlie'deki yumuşamanın fazla uzun sürmediğini fark ettiği belliydi. «Şimdi Lynette Holman'ın istediği zaman çok iyi bir oyuncu olduğunu kabul etmeni istiyorum.»

Genç kız ispat edilmedikçe hiçbir şeyi kabul etmeye hazır değildi. Ama birden Lynette'in söylendiği kadar usta bir oyuncu olduğunu kanıtlayabilecek bir şey buldu. Şu 'Çok önemli' zarf konusunda onu kandırmamış mıydı?

Gene de inanmaya hiç niyeti yoktu, şüphe dolu bir sesle, «Sorabilir miyim,» diye söz başladı. «Lynette, seninle bir ilişkisi olduğuna beni neden inandırmak istiyormuş?»

Genç adamın hâlâ karşılık verebilmesine hayret etti. Aldığı cevaplarla, şüpheleri yerini şaşkınlığa bırakıyordu.

«Sadece bir tek sebebi var,» diye devam etti Chase. «Lynette Brezilya'ya gidemeyeceğini anlayınca kocasının sevgisini ispatlaması için başka bir yol aramaya başladı. Sonunda aradığını buldu. Eğer kocası onu biraz olsun düşünüyorsa, hemen eve dönecekti.» Bir an ona baktıktan sonra, «Çözüm seni kullanmaktı,» dedi.

«Beni kullanmak mı?»

«Aradığı yolu ona gösteren de sen oldun. Bir akşam işten geç çıktığımızda, hep beraber yemeğe gitmiştik. Eve döndüğünde sen ona yemekte sadece ikimizin olup olmadığını sormuşsun. İşte o anda, Lynette, eğer hayatına yeni bir adam girdiğine seni inandırabilirse, sen ağabeyini çok sevdiğinden, bunu mektuplarında hissettirmeden duramayacağını anlamış. Kocası da eğer onu hâlâ seviyorsa bu eve dönmesi için yeterli bir sebep olacaktı!»

Ashlie hayretler içindeydi. Öylece ona bakakaldı. «Ama ben Norris'e bu konuda tek bir kelime bile yazmadım,» diyebildi kısık bir sesle.

«Onun yerine,» dedi Chase yumuşak bir sesle, hafifçe gülümseyerek, «Bana geldin ve ben...» birden ciddileşerek devam etti. «Hiç tanımadığım bir kızın evime gelip, suçlu olmadığım bir olay yüzünden beni rahatsız etmesine sinirlendim...» Bir an için durakladı, sonra ekledi, «Ve içimdeki şeytan bu oyunu devam ettirmemi söyledi.»

Genç kız ilk karşılaşmalarını hatırlayınca, yanaklarında bir sıcaklık hissetti. Chase, Lynette'le bir ilişkisi olduğunu ilk o zaman öğreniyordu demek. Genç adama, alçak domuz, diye bağırmişti. Bunları düşünürken bir yandan utançtan yerin dibine giriyor, bir yandan da genç adamın, dü-

şündüğü gibi bir canavar olmadığına seviniyor-
du.

Tam ondan özür dilemeye hazırlanırken, aklına onun Lynette'i Paris'e götürmeye gerçekten niyetli olduğu geldi. Aniden sanki başından aşağıya bir kova soğuk su dökülmüş gibi, kendine geldi.

Bir kelime daha duymak istemiyordu, aceleyle oturduğu yerden kalktı. Her yanı kaskatı kesmişti, «Zekice...» dedi. Sinirden sesi buz gibi çıkıyordu. «Ama yeteri kadar zekice değil,» diye ekledi ve kapıya doğru hızla yürüdü. Sanki kalbi çok küçük parçalara ayrılmıştı.

Ama Chase ondan çabuk davranarak kapıya daha önce vardı. «Zekice demekle neyi kastediyorsun?» diye sordu. Kızı kendine çekmişti ve sinirli olduğunu da saklamıyordu.

Burun buruna gelmişler, birbirlerine ateş püsküren gözlerle bakıyorlardı. Ashlie ona cevap vermemeye kararlıydı. Ama genç adamın da onu bırakmaya hiç niyeti olmadığını görünce soğuk bir ifadeyle, «Neredeyse beni uydurmalarına inandıracaktın,» dedi. İçindeki buzlar çatırdamaya başlamıştı. «Benim, hafta sonu bavulumu alıp da sana geldiğim gece, bakıcı kadının senin havaalanına gittiğini bilmesi çok yazık oldu değil mi?» Acıyla dolu bir kızgınlık içini kaplamıştı. «Eğer Lynette havaalanında olsaydı onunla gidecektin ve bütün yolculuk boyunca, burada senin dönmeni bekleyen Ashlie Holman'a gülecektin,» dedi.

Genç adam, «Havaalanına gitmeden önce Lynette'in orada olmayacağını biliyordum,» diyerek açıklamaya çalıştı.

Ashlie sinirli bir şekilde genç adamın kolunu tutmak için uzanan eline vurdu. «Aman Tanrım, dikkat et kendini ele veriyorsun,» diye terslendi. «Şimdiye kadar söylediklerine belki inanabilir-
dim. Ama benim zekâmla oynamaya kalkışma.

Paris'te iki kişilik güzel bir tatil en ince ayrıntısına kadar hazırlanmışken, beraberinde götürmek istediğin kadının havaalanına gelmeyeceğini önceden biliyordun demek...»

Chase sinirlenerek, «Ben bir yere gitmiyordum,» diye sözünü kesti.

«Hah,» demekle yetindi Ashlie. Chase'in önünden çekilmesini daha fazla bekleyebileceğinden emin değildi.

Genç adam ona sertçe bakarak, «Bilgin olsun diye söylüyorum,» diye söze başladı. «O lanet olası havaalanına gidişimin tek sebebi güvenlikle ilgili bir çalışmaya katılıp işlerini başarıyla tamamlayan birkaç insanı uğurlamaktı.»

«Söylediklerin beni il...» Ashlie birdenbire sustu. İçinden ona inanmasını söyleyen ses yeniden ortaya çıkmıştı. «Uçağa binmeyecek miydin?»

«Sana beni dinlemeni söylemiştim Ashlie,» dedi Chase. Sesindeki kızgınlık yerini yumuşaklığa bırakmıştı. «Sonuna kadar dinle lütfen, bu benim için çok önemli.»

Sonuna kadar dinlemesinin neden onun için önemli olduğu hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Ama sesindeki yumuşaklık geri dönüp oturması için yeterliydi. O da yanına gelince bir şeyi hatırlatmayı uygun buldu.

«Bana bir daha yalan söyleme yalnız.»

«Bu akşam sana söylediğim her şey gerçektir,» dedi Chase. Genç kız karşı çıkmadı, yalnızca devam etmesini bekledi. «Bunları anlatmanın zor olacağını başından beri biliyorum,» diye konuşmaya başladı. «Ama söylediğim gibi her şeyi açıklayabilirim. Tamamiyle tatmin olmadığımı gördüğüm için söylüyorum, eğer istersen her şeyi başından anlatabilirim.»

Onun yanında oluşu genç kızı etkiliyordu. «Baştan anlatırsan sevinirim,» dedi.

«Bildğin gibi,» diye söze başladı. «Bazı projelerde yarım düzine kadar memur fazla mesaiye kalırlar. Ben de işlerin nasıl gittiğine bakarım. Bu benim yüzümü göstermek için tek fırsatım.»

«Tek fırsatın mı?» diye sordu Ashlie.

«Ben meşgul bir insanım,» diye açıklamada bulundu Chase. «Bu onlara yapabildiğim kadarıyla yardım edebilmem için tek fırsattır. Yemeği kaçırdığım günler hep beraber yemeğe çıkarız. Yemeğe çıktığımızda üç ya da dört kişiden az olmayız.»

«Yani söylemek istediğin, sen ve Lynette, sadece ikiniz hiç yemeğe çıkmadınız mı?»

«Evet, söylemek istediğim bu,» diye cevap verdi Chase.

Ashlie ilk önce itiraz etmek istedi, ama daha sonra anlattıklarının sonunun nereye varacağını merak ettiğinden bundan vazgeçti. Onun fikrini değiştirdiğini gören Chase konuşmaya devam etti.

«Proje tamamlandığı gece de onlarla beraberdim. Çok geç olmuştu,» dedi. «Ama bu bizim en yakın otele gidip başarımızı kutlamamızı engellemezdi. Ertesi gün de, o projede çalışan iki kadına ve erkeklerin hanımlarına çiçek yolladım.»

Ashlie'nin ağzı açık kalmıştı. O gece Lynette ona partiye gittiklerini söylemiş, ertesi gün de üstünde, «Her şey için teşekkürler» yazılı bir çiçek gelmişti. Ama genç kız yine de temkinli davranıp, «Seni dinliyorum,» demekle yetindi. Ona inanmak istiyordu ama açık vermeye de niyeti yoktu.

«Her şeye rağmen,» diye devam etti. «Gece yarısı bir otelde kurtlarımızı dökmek ya da çiçek yollamak, onların başarısının yanında bana yeterli gelmedi. O nedenle düşündüm ki, işte geçirdikleri saatler boyunca çalışanlar eşleri- ek

göremediklerine göre, onları mükâfatlandırırken eşlerini de görmelerini sağlayabilirim. Böylece onlara şirketten uzak bir yerde bir hafta sonu geçirmelerini önerdim.»

«Onlar da, şey, Paris'i mi seçtiler?» Soru ağzından kaçmıştı. Aslında o bitirene kadar sözünü kesmek niyetinde değildi.

Chase başıyla onayladı. «Evet onlar çok sıkı bir grup. Ben onların birbirlerinden de bıkmış olacaklarını sanıyordum. Ama bana Paris'te hep beraber bir tatil geçirmek istediklerini söylediklerinde oldukça şaşırdım.» Sonra devam etti. «Ben de onları geçirmek üzere havaalanına gittim. Hepsi oradaydı, biri hariç.»

«Lynette?»

«Sekreterim bana telefon edip son anda bir aksilik çıkıp çıkmadığını haber verecekti. Aksilik çıkmadığını ama, Mrs. Holman'ın kocasının beklenmedik bir anda Brezilya'dan döndüğünü ve bu nedenle Lynette'in Paris'e gitmektense onunla kalmayı tercih ettiğini söyledi. Ayrıca hafta sonu tatiline başladığını ve perşembeye kadar izin aldığını ekledi.»

Olanları hatırladıkça Chase'in söylediklerine inanmak için daha çok sebep çıkıyordu. Lynette, Norris'e yazdığı mektuplarda ona bozuk çalmıştı. Kendisinin mektupları da ağabeyinin daha çok şüphelenmesini ve yengesinin istediği gibi, eve dönmesini sağlamıştı. Lynette'in Norris'e deliler gibi âşık olduğu da ortadaydı, aksi takdirde Portekizce öğrenmek için bu kadar uğraşmazdı.

Duyduklarına inanıp inanmamaya karar vermesini beklerken Chase'in kendisini seyrettiğini fark etti. Ashlie'nin anlayamadığı bir tek şey vardı. Kendisinin söylediklerine inanıp inanmaması onu niçin bu kadar ilgilendiriyordu? Onun Lynette'le

üstü kapalı bir takım anlaşmalar yaptıklarından yeniden şüphelenmeye başlamıştı.

«Niçin?» diye sordu ardından. Anlattıklarında yerine oturmayan bir tek parça kalmıştı. «Eğer söylediklerinin hepsi gerçekse, öyleyse niçin bana bunları Lynette anlatmadı? Norris bir hafta önce gitti ve...» Chase'in araya girmesine müsaade etmeden devam etti. «Eğer söylediğin gibi beni inandırmak için aranızda bir şey olmamasına rağmen varmış gibi göstermeye çalışmışsa, benim seni görmeye geldiğimi ona söylediğinden beri, o perşembeden sonra kendini temize çıkarmak için gelip bana her şeyi anlatabilirdi. Bu zarf oyununu oynamasına hiç gerek yoktu.»

Sözünü bitirdiğinde Ashlie nefes nefese kalmıştı. Gözlerini dikmiş Chase'e bakarken genç adam cevap verdi. «Lynette sana hiçbir şey söyleyemezdi çünkü ben söylememesini istemiştim. Daha halledeceğim bazı şeyler vardı. Zaman gerekliydi...»

«Halletmen gereken bazı şeylerin olduğuna eminim,» diye parladı genç kız. Chase'in son sözleri onu çileden çıkartmıştı. «Mesela Lynette'in geç vakitlere kadar çalışmasına da bir kılıf uydurmalıydın. Senin söylediğine göre o gece işi bitmesine rağmen sabaha karşı ikide eve döndü.»

«O gece geç vakite kadar dışarıda kalmış. Böyle olunca da onun oyununa geliyorsun,» diye cevap verdi. «Nereye gittiğini Tanrı bilir,» dedi sınırlı bir ifadeyle, «Ama kesin olan bir şey var benimle beraber değildi.»

«Elbette değildi,» diye parladı Ashlie. Gözünün önüne onun Lynette'le beraber evin kapısında sah günkü halleri gelince içini büyük bir öfke kaplamıştı. Oturduğu yerden aceleyle kalkıp, evden çıkmaya yeltendi.

Ama ayağa kalktığı anda genç adam onu yaka-

ladı ve çekip yeniden oturttu. Genç kızsı ondan kurtulmaya uğraşıyordu. «Rahat dur,» diye bağırdı genç adam.

«Lanet olsun!» diye bir çığlık attı. «Bırak gideyim!»

«Yok öyle şey,» diye adeta hırladı Chase. «Bu gece buradasın, çünkü sana ulaşmak için çok yol denedim ve çok yoruldum. Burada olduğuna göre ben de bütün bu pisliği temizlemeliyim. Şimdi buradasın ve kafadaki en son karanlık nokta da aydınlanana kadar hiçbir yere gidemezsin.» Onu hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. «Sonra biz...»

«Biz!» diye haykırdı. Ne demek istediği hakkında en ufak bir fikri yoktu, ama içinden bir ses bu son söze karşı çıkmasını istemişti. «Biz diye bir şey yok,» diye devam etti, «Ben artık senin söyleyeceklerini dinlemek istemiyorum. Dinlemeyeceğim, dinlemeyeceğim,» diye bağıırıyordu kafasını sallayarak. «Senden duymak istediğim her şeyi duydum. Kendi gördüklerime inanmayı tercih ederim. Senin daha bu pazartesi Lynette'e yolladığın çiçekleri de gördüm...»

Chase'in kendi sesini duyurabilmek ve onu susturabilmek için yapabileceği tek bir şey vardı o da onu yaptı ve bağırdı. Ashlie susmuş ona bakıyordu.

Elleri hâlâ genç kızsı sıkı sıkı kavrıyordu. «Bu pazartesi yolladığım çiçekler Lynette'e değil sanaydı.»

«Bana mı?» Ashlie çöp tenekesine atıp kapağını da sıkı sıkı kapattığı o mükemmel çiçeklerin kendisine geldiğini işittiğinde ilk önce olduğu yerde taş kesti. Ama hemen ardından kendini toparlayıp diklendi. «Öyleyse üstünde niçin ismim yoktu?»

«Nereden bileyim?» diye patladı genç adam. «Onlara senin ismini vermiştim.»

Ama Ashlie ona inanmıyordu. Onunla alay edercesine, «Ne kadar terbiyesizim, pazartesi akşamı sana telefon edip teşekkür etmeliydim,» dedi.

«Salı sabahı saat dokuzu beş gece çiçekleri çöp tenekesine attığını öğrendim.»

Lynette salı günü evden çıkarken çöp teneke-
sinde ne olduğunu görmüş olabilirdi. Genç adam
ona telefon edip çiçekleri beğenip beğenmediğini
sorduğunda da, kendisine olanları anlatmış olma-
lıydı.

«O akşam da çiçekleri ne yaptığımı sormak için
eve geldin sanırım?» diye sordu genç kız.

Onunla alay etmeye devam ediyordu. Ama genç
adam, «Görmeye geldiğim sendin,» diye kendini
savundu. «Lynette bana geleceğini söyledi ve...»

«Sonra birlikte içeri girdiniz,» diye suçladı Ash-
lie kendini onun ellerinden kurtarmaya çalışarak.

Chase'in bakışlarından 'ona çok kızdığı' belliydi.
Ama yine de genç kızı inandırmaya çalıştı. Bazı
zamanlar ne kadar sabırsız olduğunu biliyordu.
Peşinden koştuğu kadını mutlaka razı etmeliydi.

«Onun işbirliğine ihtiyacım vardı!» Ashlie'nin
gözleri sonuna kadar açılmıştı. «Onunla anlaşma
yaptım. Kocasıyla beraber Brezilya'dan döndük-
lerinde eğer hâlâ çalışmak isterse, ona şirketim-
de bir iş bulacağıma söz verdim.»

«Onun Brezilya'da çalışmayı düşündüğünü bi-
liyor musun?» diye sordu genç kız kısık bir ses-
le. «Lynette sana Norris'i çok özlediğini ve bu
yüzden Londra'yı terk edip onun yanına gideceği-
ni söyledi mi?»

«Sanırım ben oradan çıktığımda durum anlat-
tığın gibiydi,» dedi. «O salı günü tek istediğim
onunla işbirliği yapmaktı. Yeniden işe yerleştiril-
me garantisi de bunu kabul etmesini sağladı.»

«İşbirliği mi?» Genç kızın başı dönüyordu. Ama

Chase'in cevap verebileceğini umarak başını öne eğdi ve ekledi.

«Seni görmem gerekiyordu Ashlie.»

«Gerekıyor muydu...»

«Yolladığım çiçekleri kabul etmemiştin. Ben de yengene ofisime gelmesini söyledim. Onu ikna etmek hiç de zor olmadı. Döndüğünde ona vereceğim iş karşılığında, seni bu gece görmek istediğimde bir yolunu bulup bizi yalnız bırakacaktı.»

«Bu akşam anlattıkların için benimle özel olarak mı konuşmak istedin?» diye sordu. Beyninin o derin uykusundan uyanmasını ve merakını yenebilmesi için kendisine yardım etmesini istiyordu. Bu işi Lynette de yapabiliirdi, o halde niçin o yapmak istemişti.

«Seni nasıl aldandığın konusunda en ince ayırtısına kadar aydınlatmak istedim, sonra da...», diye konuşmasını kesti. Ama devam ettiğinde hayal kırıklığı yaratmadı. «O gece beni Lynette'le dışarıda gördüğün zaman süratle oradan uzaklaşmıştın. Sadece arabamı gördüğün için geri dönmediğini biliyordum. Seninle konuşacağımı ve geçmişteki yalanları ortaya çıkaracağımı biliyordun.»

En sonunda Ashlie anlayabilmişti. «Dün gece telefonla aradığında konuşmak istediğin de ben değil mi?»

«Sana söylemeye çalıştım ama sen beni dinleceğine...» deyip durakladı Chase. «Herhalde o sırada şeytanın işi yoktu, bana beni ne bir daha görmek, ne de duymak istediğini söyleyip telefonunu suratıma kapadın.»

Onun ne tip bir adam olduğunu başından anlamalıydı. Kendini yaralanmış gibi hissetmesine hiç gerek olmadığını şimdi fark ediyordu. Her şeye rağmen Ashlie çektiği acıları düşünmeye ça-

lıştı. Sonra soğuk bir sesle, «Böylece bu sabah Lynette'i tekrar yardıma çağırdın. Seni görmemi sağlayabilmek için de bu zarf numarasını hazırladın,» dedi.

«Seni kaçırmanın en kestirme yolu,» diye cevapladı Chase. Gözleriyle onu süzüyordu. «Aklima başka yol gelmiyordu, beni dinlemen lazımdı. Ben bir şey keşfettim Ashlie,» derken sesi birden yumuşamıştı. Kollarını ona sarma gereğini hissetti. «İkimizin ilişkisinin bitmesini istemiyorum.»

Birkaç dakika boyunca kalbi mantığının sesine kulak vermeden olabildiğince hızlı çarptı. Ama daha sonra gerçekte ne demek istediğini anladı. Asırlar gibi geçen birkaç saniye boyunca yeşil gözlerini onunkilerden ayırmadı. İçindeki bütün kötü duygular yavaş yavaş kayboldu. Kendini toparladıktan sonra konuşmaya başladı.

Sakin bir sesle, «Anlıyorum,» dedi. Onun hakkında hissettiklerini hemen söylemeliydi. «Bana anlatman gerekenleri söylediğin için sana teşekkür ederim Chase,» dedi. Sesi buz gibiydi. «Bütün bu olanlara rağmen senin sözünün eri bir erkek olduğunu anladım. Ayrıca... ayrıca benim şüphelendiğim gibi seninle Lynette arasında herhangi bir ilişki olmadığına, hiçbir zaman da başlamadığına beni inandırdın.» Kontrolünü kaybetmeye başladığını hissedince bir an için durup nefes almak ihtiyacını hissetti. «Ama seninle işimize gelince... Ben... ben sadece...»

«İşimiz mi!» diye sözünü kesti Chase.

Ashlie kızgın olduğunu saklamaya hiç çalışmıyordu artık. Yüzüne bakıp buz gibi bir sesle konuşmaya başladı.

«Belki daha öğrenebileceğim çok şey olabilir Chase, ama senin, ilişkimizin bitmesini istemiyorum.»

rum, demenden ne gibi anlamlar çıkartılabileceğini gayet iyi biliyorum.»

«Aman Tanrım,» diye inledi genç adam. «Beni yanlış anladın.» Sonra devam etti, «Dinle beni Ashlie!»

Ama genç kız kafasını sallıyordu. «Sanırım dinleyeceğim kadar dinledim,» derken sesi hâlâ buz gibiydi. Ayağa kalkmaya çalıştı ama genç adam ona izin vermedi.

«Lanet olsun!» derken onu hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. Sonra aceleyle konuşmaya başladı. «Diğer meseleler ortadan kalkınca, seninle olan ilişkiimi gözden geçirmeye vakit bulabildim.» Genç kız gitmek istiyordu. «Sana acı çektirdiğime inanıyor-sun. Belki benim de acı çektiğimi söylersem bana kahkahalarla güleceksin, ama sana söylemek istediğim...» Daha fazla devam edemedi, kelimeler boğazına yapışmıştı sanki.

Chase'in de acı çekmiş olduğunu söylemesi, Ashlie'yi oldukça şaşırtmıştı. O kendini her şeyin üstünde görmez miydi? Genç kız bir an için oradan uzaklaşma isteğinden vazgeçti.

«İtiraf etmem lazım, sana gülebileceğimi düşünmen bile büyük bir değişiklik.»

«Bunu hakettim belki de daha fazlasını...» diye onayladı genç kıızı. «Yine de bana inanmanı istiyorum. Başından beri senin canını sıkmayı düşünmedim.» Genç kıza sözünü kesme fırsatı vermedi. «Seni alıp götürmekle çok hata ettim, tamamiyle hatalıyım,» diye itiraf etti. «Ama, aslında, o gece havaalanından geri döndüğümde arabayı evin dışında park edilmiş olarak görmeyi ummuyordum. Senin bavulunu alıp gelebileceğini sanmıyordum.»

«Oh, haydi!» diye patladı genç kız. Onun kendisine yalan söyleyip bu işten kurtulabileceğini sanması hoşuna gitmemişti. «Sen...»

«Bütün dürüstlüğümle söylüyorum,» diye sözünü kesti Chase. «İlk karşılaşmamızdan sonra Lynette'ten aramızda hiçbir ilişki olmadığını öğreneceğinden emindim. Ağabeyinin de döneceğini bildiğimden o gece buraya geleceğini hiç düşünmemiştim.»

«Çünkü, Lynette'in ağabeyimi karşısında bulunca nasıl kendinden geçtiğini görecek ve onun seninle o hafta sonuna çıkmayacağını, ayrıca da, benim de seninle bir yere gitmeme gerek kalmadığını anlayacaktım.»

«Çok doğru,» dedi genç adam. «Ama senin arabanı dışarıda görünce düşüncemde yanıldığımı anladım. Ofisten çıktıktan sonra eve uğrasaydın onu görebilirdin, ya da ağabeyin ofisten seni arasaydı, onun dönmüş olduğunu öğrenebilirdin.»

Chase'in eve döndüğü zaman onu valiziyle beraber kendisini beklerken bulmayı ummadığını öğrenmesi üzerine Ashlie kanının çekildiğini ve titremeye başladığını hissetti. Ama daha sonra onun, eve girdiğinde nasıl davrandığını hatırladı. Hiçbir sürpriz belirtisi göstermemişti. Bir defa daha içindeki öfkenin kaynadığını ve sabırsızlandığını hissetti. Kızgın bir tonla onu sıkıştırmaya başladı.

«Kadın avcısı, sana çok uygun bir isim,» diye patladı. Sesi intikam hırsıyla titriyordu. «Dayanamıyorsun, değil mi? Sadece, sana kendini gümüş tepside sunmaya hazır bir kadın gördüğün zaman dayanamıyorsun...»

«Bunun tek nedeni senin kendini gümüş bir tepside sunmak istemeyişindi,» diyerek sözünü kesti.

«Mücadeleden hoşlanıyorsun değil mi?» diye atıldı genç kız. Kendisini öptüğü zaman ona karşı koyamadığını hatırlamak istemiyordu.

«Bunu karakterimin bir parçası olarak da gö-

rebilirsin,» diye cevapladı Chase. «Ama sen benim için yeni bir tecrübeydin. Senin gibi birçok sivri dilli kadın biliyorum. Hepsi de şerefleri üstüne sözler verip sonra da yaptıkları anlaşmayı bozmak işlerine daha çok geldiğinde şereflerini unuturlar.» Ashlie onu dikkatle dinliyordu. «Sense bana verdiğin sözü tutmak için kendi şerefini lekelermeyi göze aldın.»

«Kaybettin,» diye fısıldadı.

«Bunu da hakettim,» diye sinirlenmeden kabul etti. «Ama, böyle bir olayda hayatımda ilk defa bir bâkireyle karşılaşıyorum. Kimbilir yolculuğumuz boyunca ne kadar acı çekmişsindir. Sadece...» diye sıcak bir sesle ekledi, «Başıma ilk defa gelen şeylerden biri de, yemek yemek için yolda durduğumuzda senin çekiciliğine kapılmamdı. Ne yapacağımı şaşırmıştım.»

Ashlie o yemeği bütün canlılığıyla hatırlıyordu. Onun çekiciliğine kapılan kendisiydi. Yemek boyunca gülmüşlerdi. Sonra kadınlar tuvaletinde ona âşık olmak tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu anlamıştı. Yolun geri kalan kısmındaysa ikisi de sessiz kalmışlardı.

Kendisinin çekiciliğine kapılmış olduğunu söylemesi genç kızı zayıflatmıştı.

«Bir fincan çayın bile benden daha çekici olduğunu söylerken hiç de böyle bir halin yoktu,» dedi genç kız.

«Senin benden çekindiğini görmek beni deli ediyordu,» dedi Chase kızgınlığını dizginleyerek. «Kendime de kızıyordum. Döndüğümde de sinirliydim,» diye kabul etti. Sonra bir an durdu ve onun gözlerine bakarak, «Ama yatak odana girdiğimde senin uyuduğunu gördüm ve o güzel yüzün bana bütün kızgınlığımı unutturdu. O dakikada beni canlandıran, heyecanlandıran şeyi yap-

mam gerektiğini anladım,» dedi yumuşakça. «Sana âşık olmuştum.»

Ashlie şaşkınlık içerisinde ona bakakaldı. Bir şeyler mırıldandığını kendisi de fark etti, ama kalbinin hızla çarpmasından ne söylediğini bilmiyordu. Uzun dakikalar boyunca bilinçsizce ona baktı. Sonra Chase konuşmaya başladı.

«Ashlie bana gülmediğine göre, haketmeme rağmen benden nefret etmediğini ümit edebilir miyim?»

Ashlie hâlâ ona bakıyor ve duyduklarına inanmıyordu.

«S... sen... beni... seviyor musun?»

Genç adam hiç tereddüt etmeden, «Evet,» diye cevapladı. «Bu duyguya karşı çok mücadele ettim ama sonunda kabul etmek zorunda kalacağımı anladım. Hiç tatmadığım bir duyguyla seni istiyordum. Sana sahip olmak, seni korumak, seni her şeyin üstünde tutmak...»

«Ya beni sevmek?» diye sordu genç kız.

«Her şeyden çok seni sevmeyi istiyordum,» dedi Chase sınırsız bir tonla. «Aslında sana olan duygularımın açığa çıkmasına da kıskançlık neden oldu. Şu sana sevgilim diyen adam...»

«Kevan Salter,» dedi genç kız şaşkınlıkla. «Kevan'ı mı kıskanıyordun?»

«Ona hâlâ âşık mısın?»

«Ben... ben ona hiç âşık olmadım.»

«Tanrıya şükür,» dedi genç adam içtenlikle. Chase onun ellerine sarılıp, «Ashlie benim için bir şans var mı?» diye sordu. «Seni alıp götüreceğim kadar alçakça düşündüğümü biliyorsun. Ama sandığın gibi evlilik yıkan bir zampara değilim. Acaba...» diye sordu genç kızın ellerini sıkıca tutarak. «Kalbinde benim için biraz olsun sevgi var mı?»

Ashlie bu işin nereye varacağını düşünmüyordu.

du bile, tek istediği onun ağzından, kendisini sevdiğini söylemesini duymaktı. Onu çok sevdiğini söylemek istedi, ama utangaçlığı dilini bağladı. Yalnızca kafasını sallayabildi.

«Beni birazcık seviyor musun?» diye sorusunu tekrarladı genç adam.

«B... birazdan fazla,» diyebildi sonunda. «Seni bütün kalbimle seviyorum.»

O anda Chase onu kendine çekti. Hâlâ ikna olamamıştı, «Bu doğru mu?» diye soruyordu. Sonra onun gözlerine bakıp, «Bana bunun doğru olduğunu söyle,» dedi.

Ashlie onun inanmasını isteyerek, «Doğru,» dedi. «Daha önce de bir şeyler hissetmiştim, ama sen bizi o gece annemlerin kaldığı otelden çıkardığında sana âşık olduğumdan kesinlikle eminim.»

«Aman, Tanrım,» dedi Chase genç kızın ellerini kalbinin üstüne koyarak. «Her sabah kalktığımda benimle beraber uyanan o acıyı sen de mi çektin?»

«Geceleri uyurken bile,» dedi Ashlie.

Hemen ardından birbirine sarılan iki sevgili öpüştüler ve bir daha öpüştüler. Genç kız onun kalbinin de kendi kalbinin çarpışlarına cevap verdiğini duyabiliyordu. Chase bir eliyle onun boyununu okşarken konuşmaya başladı.

«Oh, sevgilim ait olduğun yer burası. Geçen hafta sonu da burada olmanı istemiştim. Ben seni burada arzularken, senin o lanet dairede ne yaptığını düşündüm. Senin burada benimle olmanı istedim. Sonra sana karşı zaafım olduğunu anladım.»

«Bunun ne olduğunu sorabilir miyim?» derken, genç kızın kalbi hızla çarpıyordu.

«Bunun ne olduğunu daha sonra anladım,» dedi, Chase dudakları genç kızın kilere yaklaşırken.

«Hayatıma giren bu sivri dilli kızın, hiç çıkması gerektiğini anladım.»

«Pazartesi günü bana o güzel buketi göndermenin sebebi buydu demek ki. Böylece sana telefon edecek ve...»

«Aklımı başımdan almıştın. Senin peşinden gelip duygularımı açmaktan korkuyordum, çünkü duymak istemediğim bir cevapla karşılaşabilirdim. Bu nedenle biraz daha sabırlı olmaya ve eski moda yöntemler kullanmaya karar verdim.»

«Ama, senin çiçeklerini çöp kutusuna attım.»

Chase gülümsedi. «Ağabeyinin evliliğini kurtarmak için harcadığın çabaların tamamıyla boşuna olduğunu sana anlatmamasını Lynette'e bu yüzden söyledim. Senin kafanın daha çok karışmasını istemiyordum. Ama salı gününden sonra eğer benimle evlenmeye ikna edeceksem bütün gerçeğin ortaya çıkması gerektiğini anladım. Bunları benden öğrenmeliydin. Çarşamba günü telefonu suratıma kapattığında, eğer bir yolunu bulamazsam, sana karım olmanı da teklif edemeyeceğimi anladım.»

«Yani şimdi sen bana evlenme mi teklif ediyorsun?»

«Evet doğru,» dedi Chase. Sonra ona büyülenmiş gözlerle bakarak devam etti. «Sana buraya ait olduğunu söylerken karım olmanı istediğimi anlamadın mı sevgilim?»

«Ama... ama...» Kelimeleri zorlukla yan yana getirebildi. «Sen bekâr olmakla övünürdün. Sen...»

«Neler söylediğimi biliyorum ve hepsi de doğruydü. Bekâr olmanın verdiği özgürlük çok hoşuma gidiyordu,» diye onayladı. «Hatta senin o sabah buradan çıkıp gittiğin günden birkaç gün sonrasına kadar da böyle düşündüm, daha doğrusu düşünmek istedim.»

«Ya sonra?»

Genç adam gülümseyerek devam etti, «Hafta sonumuzu çabuk bitirmek benim düşüncemdi. Böylelikle kendime ait bir ortamda, senden uzak olabilirsem kendimi toparlayabilecektim. Ama...» Nazıkçe genç kızı yanağından öptü. «Senden uzakta geçirdiğim bir hafta bana bir yıl gibi geldi sevgilim. Bu bir yıl süren hafta boyunca kafamın karışmasından korktuğumu anladım. Ayrıca gittiğimiz otellerde ayrı oda tutmamın nedeni korkum değil, nereye ait olduğumu bilemememden gelen şaşkınlıktı.»

«Ya şimdi, nereye ait olduğunu biliyor musun?»

«Senden ayrı yataklarda geçirdiğim uykusuz geceler bana sensiz yaşayamayacağımı öğretti canım!»

Dudakları buluştu. Birbirlerine olan ihtiyaçları o kadar yoğundu ki, odada dakikalar boyunca iki kalbin çarpışından başka bir şey duyulmadı.

Ashlie'nin içi alev alev yanıyor ve bu ateş Chase'in gözlerine yansıyor.

«Teklifimi kabul edeceksin, değil mi?» diye sordu Chase.

Ashlie gülümsedi.

«Anneni ziyaret edecek miyim?» diye sordu.

Genç adam bir kahkaha atarak, «Mesela yarın,» dedi.

Genç kız da ona katıldı. «Belki ona nişanlandığımızı söyleyebiliriz,» diye mırıldandı.

Teklifinin kabul edilmesinden duyduğu mutluluk Chase'in gözlerinden okunuyordu. «Bundan daha iyisini yapabiliriz, sevgilim,» dedi. «Onu nikâhımıza davet ederiz.» Genç adamın kalbinde sadece Ashlie vardı.

Özet - reÖzet que